

Thủy Anna

Lạc giới

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn

Lạc giới

Thủy Anna

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

- 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

- 6 -

- 7 -

- 8 -

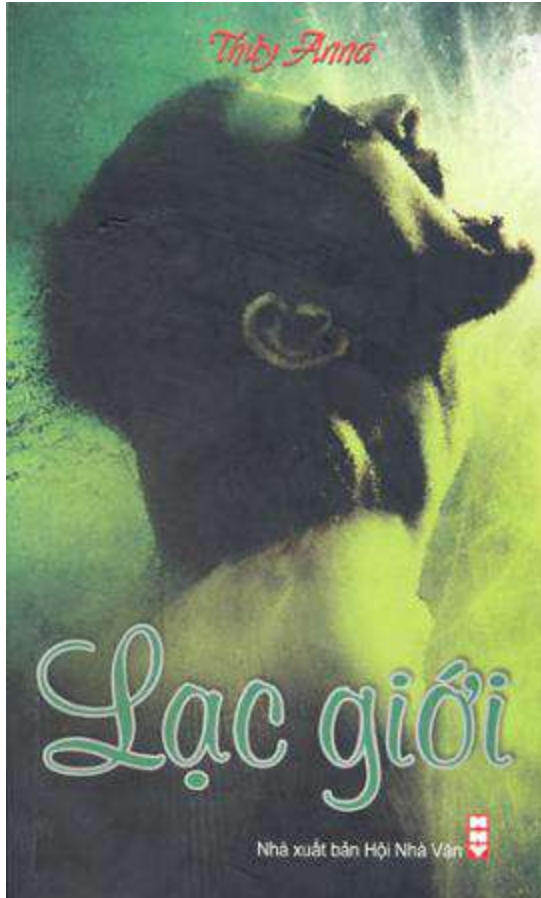
- 9 -

- 10 -

Thùy Anna

Lạc giới

- 1 -

Tú nhìn Sang. Thăng bạn vàng của hắn là một gã đàn ông nhạy cảm, bản lĩnh nhưng vẫn không thể lường hết được hậu quả của những việc mình làm. Hắn có thân hình của một người mẫu, tâm hồn của một gã du mục, tham vọng của một đứa trẻ và sự ngốc nghếch của một con cừu...

Cơ thể thăng Sang bê bết máu ở chỗ kín. Hắn nằm giãy giụa, gan bàn chân miết thành những vết xước. Tú tuyệt vọng nhìn hắn quẫn quại rên xiết. Hắn đang nghĩ gì?

Ngày 13 đối với người phương tây là một ngày không yên lành. Thầy giáo

dạy bộ môn Triết học phương Tây có lần đã kể: Vào thế kỉ XIV, Đức Giáo hoàng Clement đã xử tội những hiệp sĩ Templar vì cho rằng họ đã phản bội Chúa, lấn át quyền cai trị của nhà vua và Giáo hoàng, gây hoang mang cho các con chiên của Người. Và Giáo hoàng đã ra thông điệp mật là tiêu diệt dã man bằng cách đánh chết hoặc thiêu sống hàng trăm ngàn hiệp sĩ vào thứ Sáu ngày 13 năm 1307. Sang hay rùng mình khi nghe kể về những cái chết tàn khốc bởi hắn thuộc tuýp người chơi hết mình, liều hết mình nhưng không lường hậu quả. Ngoài ba mươi, Sang vẫn chơi xốc nổi, vừa đầy máu ga lãng vừa hơi nhẩn tâm với đàn bà.

Tú nhìn Sang. Thăng bạn vàng của hắn là một gã đàn ông nhạy cảm, bản lĩnh nhưng vẫn không thể lường hết được hậu quả của những việc mình làm. Hắn có thân hình của một người mẫu, tâm hồn của một gã du mục, tham vọng của một đứa trẻ và sự ngốc nghếch của một con cừu...

Cơ thể thăng Sang bê bết máu ở chỗ kín. Hắn nằm giãy giụa, gan bàn chân miết thành những vết xước. Tú tuyệt vọng nhìn hắn quằn quại rên xiết. Hắn đang nghĩ gì?

Ngày 13 đối với người phương tây là một ngày không yên lành. Thầy giáo dạy bộ môn Triết học phương Tây có lần đã kể: Vào thế kỉ XIV, Đức Giáo hoàng Clement đã xử tội những hiệp sĩ Templar vì cho rằng họ đã phản bội Chúa, lấn át quyền cai trị của nhà vua và Giáo hoàng, gây hoang mang cho các con chiên của Người. Và Giáo hoàng đã ra thông điệp mật là tiêu diệt dã man bằng cách đánh chết hoặc thiêu sống hàng trăm ngàn hiệp sĩ vào thứ Sáu ngày 13 năm 1307. Sang hay rùng mình khi nghe kể về những cái chết tàn khốc bởi hắn thuộc tuýp người chơi hết mình, liều hết mình nhưng không lường hậu quả. Ngoài ba mươi, Sang vẫn chơi xốc nổi, vừa đầy máu ga lãng vừa hơi nhẩn tâm với đàn bà.

Sân trường ngập nắng. Những tà áo dài ngày đầu tuần bay phấp phới. Từ nhìn chăm chăm vào những vết cóoc-xê hắn sau vạt áo mỏng của mấy đứa

bạn gái đang hồn nhiên vui đùa. Thực sự Tú chưa bao giờ tưởng tượng thế giới của những bóng hồng lại cuốn hút thế giới đàn ông chỉ bởi cái vệt áo xinh xắn che vừa đủ hai núm vú! Có lần đọc bài viết của nhà văn nước ngoài miêu tả kỳ quan người phụ nữ, Tú bị một phen đỏ mặt. Đôi nhũ hoa của phái đẹp phải thế nào? Đầu núm vú hồng hồng, căng tròn và ở giữa hai trái đào tiên tiết hạnh, chỉ một con lươn chui vừa thì mới đẹp.

Trong lớp Tú thích vẻ dịu dàng và đoan trang của Hồng Nguyên nhất. Nguyên học khá đều các môn và rất trội về môn Văn. Cứ đến tiết văn thì Hồng Nguyên lại vô cùng hào hứng; trong khi Tú ngồi nghe với đôi mắt lơ đãng – gã đang bị chất giọng, vẻ kiêu diễm của cô bạn gái cùng lớp hấp hồn.

Dạo này Tú hay có cảm giác khó chịu trong người. Lạ thật! Mỗi khi gặp Hồng Nguyên, Tú lại thấy cơ thể nóng bừng, chân tay run rẩy, nói năng nhát gừng nhát tỏi. Điều tồi tệ nhất với gã là cái chỗ ấy, từng tức, khó chịu sao ấy. “Tai nạn” ngoài ý muốn ấy lại như ngọn lửa, thổi bùng lên mỗi khi gặp nàng. Điều ấy báo hiệu tuổi dậy thì, và những cảm xúc tuổi mới lớn ấy phải chăng là tình yêu học trò. Những khi chỉ có hai người trong lớp, gã thường nhìn trộm Hồng Nguyên rất lâu. Cô bạn cùng khu phố cột tóc đuôi gà bây giờ đã là một thiếu nữ đương thì, gợi cảm và gây cho Tú nhiều tò mò, háo hức.

Để kiềm chế cơn khát thèm ngàn ngụt, Tú chạy ra toilet, cố gắng rong rẩy cái dòng nước đục màu trắng, đặc quánh ra ngoài. Sao mà tiếc ngẩn ngơ! Hình như gã đang trở thành người lớn, một ý thức mơ hồ trong phút chốc thoát khỏi vòm cây phượng vĩ tuổi học trò.

Gió thổi tống hết giấy tờ trên bàn học nơi Hồng Nguyên ngồi. Tú nhanh nhẩu chạy đến nhặt và xếp gọn cho nàng. Phải nói rằng nàng vốn ơ hờ, chẳng để ý gì đến gã, hoặc nàng thừa biết gã thích nàng nhưng nàng mặc kệ.

“Cảm ơn!” – Nguyên vừa nói vừa cúi xuống nhặt những mảnh giấy còn sót lại. Bất chợt gã chộp ngay một quầng như pha lê đang phát sáng và chuyển động trên ngực nàng khi nàng cúi xuống.

Gã hỗn hển nhìn vào bộ ngực non tơ xinh đẹp và trẻ trung của nàng khẽ lay động theo những cái ngoái đầu vội vã. Tự dưng gã có cảm giác tội lỗi như chàng Actéon khi vô tình bắt gặp tòa thiên nhiên ngọc ngà của nàng Artémise trinh nữ. Phút chốc gã rùng mình hoảng sợ khi nghĩ đến cảnh mình sẽ bị biến thành con hươu cao cổ, bỏ chạy và bị chính đàn chó săn của mình cắn đến chết như chàng Actéon tội nghiệp. Gã khẽ đánh trống lảng, nói nhỏ đủ hai người nghe thấy: “Không sao” – rồi mang bộ mặt sầu não như mất số gạo bỏ ra ngoài hành lang thơ thẩn.

Thủy Anna

Lạc giới

- 2 -

Thuở đi học, Sang là một anh chàng nhát gan nhưng tốt bụng. Chính sự nhát gan ấy đôi khi khiến Tú nghi ngờ về giới tính của hắn. Tú bảo:

- Mà đàn ông hắn hoặc đàn bà hắn, tao sợ dân gay lắm, vừa lập dị vừa khó hiểu.

Hắn ghét cay ghét đắng cái từ gay mỗi khi Tú tế nhị ám chỉ. Mắt thẳng Sang ánh lên một tia lạnh lùng biểu hiện phản ứng mạnh mẽ trước sự xúc phạm vô cớ của bạn. Bọn chúng thường xuyên mâu thuẫn, nhưng cuối cùng bao giờ Sang cũng phải chịu thua Tú, vì hắn biết rằng bản lĩnh của Tú luôn đè bẹp hắn. Có lẽ vì vậy nên bất kể chuyện gì, hắn đều tâm sự với bạn. Hôm nay gương mặt thẳng Sang buồn thật. Hắn có tâm sự. Bao giờ cũng vậy, mỗi khi có tâm sự, gương mặt thật như đêm của hắn lại trở nên ưu tư. Năm ngón tay của hắn chụm lại, dấm dứt bút đâm rêu mọc trên bờ tường. Từng tảng, từng tảng rêu mịn màng, ẩm ướt bởi dính sương cứ rũ xuống. Bàn tay hắn phải làm một điều gì vô lý hơn thế để chuẩn bị nói ra điều mà hắn thấy không dễ ngỏ lời này.

- Mẹ tao lại có chữa, tao sắp có em.

- Mà không thích à? – Tú cũng giả vờ bứt bứt đám rêu trên bờ tường nhìn sang hắn với thái độ chia sẻ.

- Không phải là không thích. Tao lớn rồi. con Như cũng lớn rồi. tao gượng lắm. mấy thằng trong xóm sẽ trêu tao đến chết mất. tao không thể chịu được!

Tú và Sang khác nhau. Tú là con út, trên gã là chị gái đang học Đại học Văn Hóa. Sang là con cả, dưới nó là đứa em gái đang học lớp 10. Tú khá bạo dạn trong những vấn đề tiêu cực, chỉ trừ mỗi việc hay bị run rẩy và thiếu lí trí khi ở bên Hồng Nguyên. Cũng may cái nhược điểm chết người ấy chỉ có một mình gã biết, hay nói đúng hơn, gã không hề để lộ bí mật ngượng ngùng ấy ra ngoài.

Có lẽ vì thế nên trong lớp, Tú vẫn thuộc mẫu hình chàng trai được yêu quý nhất. Học thứ nhì lớp, tính cách kín đáo, ít bộc lộ. Điều này hẳn gã giống mẹ. Gã vẫn tự hào về nề nếp gia đình mà mẹ gã giữ được cho đến bây giờ. Nói ra như vậy mới thấy Sang thiệt thòi hơn gã rất nhiều. Hiểu điều ấy nên gã tự nhủ sẽ không bắt nạt người bạn tội nghiệp của mình nữa, định bụng sẽ kể cho Sang một câu chuyện cười cho nó quên cái chuyện mẹ hẳn có em bé đi. Nhưng hẳn lại thấy cứ vô duyên thế nào ấy. Nhìn thấy Sang tội tội, hẳn quyết định lấy trộm chai sâm banh bố gã được một người bạn biếu nhân dịp Tết. Hai đĩa bột nếp, nổ vang nhà, uống vào mặt đĩa nào đĩa này tung bừng như ngô rang. Sang lần đầu tiên uống nên say, giọng líu ríu:

- Đàn ông là phải thế này. Lần đầu tiên tao hiểu thế nào là đàn ông. – Hẳn dẫn vỏ chai sâm banh xuống bàn, mắt vẫn lên nhìn mông lung. Tú giăng vỏ chai khỏi tay Sang, cố tỏ ra tỉnh táo, nghiêm mặt:

- Thôi cái kiểu trách móc người khác đi! Tiên trách ki, hậu trách nhân. Đầy những thằng bằng tuổi tao với này, bố mẹ vào tù, ở với ông bà ngoại thì sao? Mà còn sượng chán!

Nói như vậy, nhưng gã vẫn hiểu, Sang bị tổn thương nặng nề. Nghe đâu mẹ hẳn sẽ sinh vào đúng dịp Tết, đó là khi cả lớp cấp ba của gã thường hay đến chơi nhà nhau. Trong đầu Sang nghĩ gì, gã biết rõ nhất nhưng chẳng lẽ gã lại vỗ vai Sang và bảo: “Vui lên! Có anh em sẽ càng vui”. Gã đảm bảo nói xong câu ấy, mắt Sang vẫn đỏ như kẻ say, biết đâu lúc Sang điên lên chẳng ném gã xuống sông Hồng.

Sex đã lan vào cuộc sống học đường.

Tú ngồi máy tính của chị Giang, thi thoảng đường link www.tinhdonphuong.com và trang web sex.net, youtube.com cứ nhấp nháy trước mặt gã, tấn công vào tầm nhìn và thách sự hiếu kỳ của tuổi mới lớn. Phải mất một lúc lâu, gã mới bỏ được mấy đường link sex bằng một mớ lệnh. Gã lập lại một folder khác cho chị Giang và xóa virus đang gặm nhấm trong các bộ nhớ trên máy của chị. Tú bất ngờ mở ổ D, nơi chị lưu một số

tài liệu quan trọng. Thật bất ngờ về người chị có mái tóc đen óng ả, nhan nhò khi gã về muộn quá chín giờ tối lúc nào cũng nghiêm khắc giống như mẹ, người chị mà gã luôn coi là “gà tồ”.

Tú gặp một file là một video clip có tên : Kỳ diệu. Ngần ngừ một lát, gã mở file, lòng tò mò bởi chị Giang không quay film, chụp ảnh bao giờ. Video được mở trong sự hồi hộp. Cảnh đầu tiên, không gian là một phòng khách vắng trắng toát, ga trải giường mịn màng, bộ bàn ghế mây ở giữa nhà, xung quanh toàn cửa sổ. Rõ ràng đây là một khung cảnh thơ mộng và đầy kịch tính. Tú run lên như muốn nuốt chửng từng đường cong của cô người mẫu đang giả bộ e thẹn, vịn tay khiêu khích người đàn ông đang khóa thân và ngồi chồm hồm trên giường. Họ vờn nhau rất thủ thuật. Họ yêu nhau theo kịch bản. Máu trong người gã như được đun lên, hừng hực sôi. Tú muốn hóa thân thành người đàn ông trong video kia. Để thỏa mãn sự mời gọi của ngọn lửa dục vọng đang âm ỉ cháy, gã bí mật để dòng nước trắng đục hơi ấm ả rả ra ngoài chiếc quần sịp. Gã load đoạn video này sang USB và cốp vào máy tính của mình.

Gã bắt đầu mất niềm tin vào những gì gã bắt gặp hằng ngày. Sự trưởng thành non nớt trong tư duy của chị gái đã báo hiệu sự chết yểu về lối sống của không chỉ riêng một cô gái mới lớn nào, mà là của hẳn một lớp người đang nồng nàn và hăng say với tuổi trẻ, với những điệu nhảy hip-hop, audition.

Tất cả những gì mắt thường nhìn thấy chỉ là nguy hiểm.

Chị Giang cũng chỉ là nguy hiểm...

Bố mẹ Tú có thói quen tắm chung.

Đó là điều khiến gã cực kỳ khó chịu. Hình như bố mẹ không quan tâm lắm đến thái độ của gã; một cặp vợ chồng trí thức đang ở tuổi hồi xuân như bố

mẹ gã lại cho rằng đó là việc hết sức bình thường. Nhà gã có cấu trúc khép kín, kín tới mức đàn mỗi bấy lên cửa tìm cách đục phá cũng đành ngồi khóc tấ tức vì mỗi chân, mỗi miệng mà vẫn chưa làm tróc được lớp sơn Nippon. Cánh cửa gỗ lạnh lũng im im đóng, bên trong là tiếng dội nước, tiếng trò chuyện của bố mẹ gã.

“Thôi, mặc kệ bố mẹ vậy” – Gã nhủ thầm. – Như thế còn sướng chán. Nếu trong là bồ của bố thì cũng phải chịu chứ biết làm sao?”

Chị Giang đánh mất niềm tin của gã,
Chị Giang không bao giờ biết điều đó.
Bố mẹ gã không bao giờ biết điều đó,
Sang cũng vậy.

Ai cũng chạy theo xúc cảm và sở thích của riêng mình. Mặc dù gã tôn trọng những sở thích và xúc cảm của mọi người nhưng đôi lúc gã thấy lạc lõng trong chính gia đình của mình.

Tú ngả người ra ghế, mệt sỡng sòai. Hai tay quơ vôi tờ báo, đọc mãi miết.

Diễn viên KV bị bắt trong đường dây mại dâm cao cấp của má mỳ NTO. Hiện vụ việc đang được đưa ra xét xử. Bộ phim Cô gái cầm đã ngừng bấm máy, lý do đạo diễn chưa tìm được diễn viên thế vai KV.

Tú nhìn như nuốt chửng từng dòng tin đăng trên báo, gã từng biết cô diễn viên KV này qua tivi, chắc ai cũng bị hấp hồn bởi vẻ đài các của nàng: Bờ môi gợi cảm và đầy đặn, bộ ngực căng tròn, trắng muốt lộ sau chiếc áo cổ chữ “V”. Tóm lại là gợi cảm đến từng xăng ti mét. Cả nhà gã đều không bỏ qua bất kỳ bộ phim nào của nàng.

Khi nhìn KV, gã mới định nghĩ được thế nào là phụ nữ đẹp. Bởi những “người dây” trên thế giới như Kate Moss, Angelina Jolie gây guộc đến tội nghiệp, gã chẳng thích, gã chỉ thích những vẻ đẹp viên mãn...

“Con Như nhà ông Vu bị hiếp dâm.”

Bà bán nước chạy hốt hơ hốt hải vào nhà và nói cho mẹ Tú biết.

“Con Như em thằng Sang bị cưỡng hiếp.”

Cô Dư, bạn mẹ gã, làm công an phường điện thoại về cho gã biết. Con trai cô Dư là thằng Phong, học cùng gã và Sang. Nhà cô Du, nhà gã và nhà Sang cùng một khu phố.

Sang cầm dao chạy phăng phăng đi tìm thủ phạm hiếp dâm em gái. Cả phố nháo nhác, ai cũng nghĩ về một bi kịch chết chóc. Tú lao đến nhà Sang. Mẹ Sang ngồi lặng lẽ. Nỗi đau tâm linh bị xác thịt trà trộn. Mẹ hẩn ngồi hóa đá.

Bố hẩn cũng đi tìm thủ phạm hiếp dâm con gái. Đảm bảo nếu tìm thấy thì sẽ có những phần cơ thể gửi lại cho hà bá trên dòng sông đục ngầu, hung hãn. Bố hẩn chắc chắn sẽ khâm liệm cái của quý của thằng yêu râu xanh, vì đó là thứ tài sản đáng diệt trừ nhất. Con gái ông đã vĩnh biệt sự trong trắng bằng giọt máu phốt hồng như máu chim bồ câu. Nó đau. Lúc ông tìm thấy nó, người chẳng mặc gì, đang rên rầm như sắp hóa điên. Nó kêu đau. Đi, đau. Ngồi, cũng đau. Da thịt đau như rách nát tận bên trong. Đánh đá, ghê gớm, hay cãi nhau với bạn bè, hay bắt nạt anh trai, nhưng nó vẫn là một đứa trẻ. Lúc lên giường là lăn ra ngủ đến thanh thiên bạch nhật vẫn còn uest oải chưa thềm dậy. Bây giờ phải làm đàn bà. Nó hoang mang.

Những gia đình có con gái của khu phố đều sợ hãi khi biết chuyện con Như bị hiếp dâm.

Con gái mới lớn trong khu phố từ đấy bị dốt như dốt gà. Đến giờ nào được ra khỏi nhà, đến giờ nào phải có mặt ở nhà. Cấm cãi! Không chấp nhận lý do phát sinh!

Sang không tìm thấy yêu râu xanh.

Bố Sang hậm hực về tay không. Ném bùm con dao xuống đất, mắt vẫn lên nhìn con Như.

Rồi công an cũng tóm được kẻ hiếp dâm khi hắn đang lẩn trốn trong một nhà nghỉ. Cả khu phố nhao nhao ra đường nhìn thủ phạm. Cà chua thối, khoai tây thối, trứng thối bay vèo vèo. Tú kiểng chân vào chen lên bậc tam cấp của một gia đình trong khu phố để nhìn rõ thằng ấy. Một thằng già, tóc muối tiêu, mặt gầy, lưỡi cày, trông nông chi điền và ít học.

Bố con Sang đành chửi đổng.

Chủ nhật, lớp Tú đi dã ngoại.

Gã bỏ cuộc chơi về nhà. Nhức đầu sổ mũi. Bố mẹ hôm nay về quê ngoại. Chị Giang ở nhà một mình. Thú vị nhất là gã có một ngày nghỉ thành thơi, không bị nhắc nhở, quản thúc như đứa trẻ.

Chị Giang đang ở trong phòng một mình. Chị là người mê đọc sách.

Nhưng hôm nay gã dám chắc một điều là chị không hề đọc sách. Bởi phòng chị có tiếng người lạ. Đó là giọng một người đàn ông còn rất trẻ, có vẻ hiện đại. Câu chuyện giữa anh ta và chị gã nghe rất lạ.

- Anh thấy em lạc hậu quá. Bố mẹ em khó tính? Khó tính thật không? Nghe đâu Tú học rất giỏi? Em của anh rồi mà chưa định giới thiệu anh với mọi người à?

- Chưa muện. Tú khó tính. Bố mẹ khắt khe. Lúc nào Tú cũng dặn em cẩn thận với đàn ông.

- Thôi. Thua em. Thế hôm nay có định chiều anh không? Mà anh chán những cảnh làm tình lẩn trước rồi. Anh thích cảm giác sợ hãi, run run và hứng khởi. Anh và em sẽ đóng phim sex nhé? Quay bằng điện thoại, đấng nào chúng ta cũng là của nhau rồi.

“Đấng nào chúng ta cũng là của nhau rồi”, - giọng người đàn ông van vãn. Gã nghe thấy chị Giang thở gấp, im lặng. Gã định gõ cửa vào, nhưng câu nói của gã đàn ông lạ cứ ám ảnh trí óc gã:” Đấng nào chúng ta cũng là của

nhau rồi, chẳng nào chúng ta cũng là của nhau rồi...”

Chiếc điện thoại di động bắt đầu thực hiện chức năng quay phim.

Gã tôn trọng cuộc sống riêng tư của chị. Nhưng gã thấy lo lắng cho sự vội vàng, nông nổi trong suy nghĩ của một cô gái mới lớn như chị. Chị Giang chỉ hơn gã có ba tuổi.

Gã cười nhạo bố mẹ, cười nhạo những người dân trong khu phố. Họ quản giáo con gái như thế này sao? Chị Giang đưa người đàn ông lạ hoắc lên giường ngủ của mình vào một ngày bố mẹ và em trai đi vắng. Bố mẹ gã kiểm tra con gái yêu bằng cách gọi điện vào số máy bàn để ở phòng khách và nổi lên các phòng ngủ. Thấy con gái vẫn ở trong nhà, giọng mệt mỏi, mẹ gã nhắc nhở con gái uống nước cam, ăn gì cho lại sức, nhớ đừng bỏ bữa. Chỉ cần như vậy là bố mẹ yên tâm.

Chị Giang đâu phải trẻ con.

Chỉ có cách quản lý của bố mẹ gã là trẻ con.

Đáng tiếc nhưng không còn đủ sớm cho một sự bắt đầu...

Thủy Anna

Lạc giới

- 3 -

Tú và Sang đều đỗ đại học. Tú học trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn, khoa Báo chí. Sang học Đại học Xây dựng. Mặc dù việc học tập không quá bận rộn nhưng Tú luôn có cảm giác ngại sang ký túc xá Sang chơi, vì đoạn đường Thanh Xuân sang đường Giải Phóng lúc nào cũng tắc nghẽn.

Chỗ ngã sáu Kim Liên – Đại Cồ Việt đang xây cầu vượt nên họ quây kín công trình đang thi công lại, không có lối nào đi. Mấy anh cảnh sát giao thông trên tay lúc nào cũng cầm dùi cui điện, chỉ chỉ trỏ trỏ, kiểu gì trên đoạn đường này cũng có mấy anh thanh niên, mặt mũi nhăn nhó, khôì hài trình bày, tha thiết khẩn khoản xin các anh bỏ qua lỗi vi phạm giao thông để chuồn về nhà sớm, hít bụi đường thêm chút nào thì nguy cơ ung thư phổi, ho lao rình rập thêm phút ấy.

- Sang đi dạy thêm – Cả phòng ngó đầu ra bảo thế.

- Vào đợi nó nửa tiếng nữa. – Thăng béo cùng tám thằng khác dán mắt vào màn hình vi tính vừa đáp nhời khách.

Tú lững thững đi vào, ngồi trên chiếc ghế giường ấm mốt của thằng Sang. Mấy thằng trong phòng đang tranh luận sôi nổi:

- Tao nhìn thấy con diễn viên này ngoài đời, da ngăm đen, miệng duyên, răng khểnh. Không ngờ con bé có form người khá chuẩn!

- Thăng béo cóp thiếu rồi, tao có ông anh là nhà báo, chính ông ấy đã load việc con này và công bố trên báo sớm nhất. Bản video clip ấy dài 20 phút cơ.

- 20 phút?

Gã tranh thủ nhìn vào màn hình vi tính, một đôi trai gái đang vắn vít nhau trên chiếc giường trải ga nệm trắng muốt. Làm tình!

Là nhà báo tương lai nên gã thường xuyên theo dõi tin tức trên TV, báo mạng và báo in. Gã biết rất rõ về cô diễn viên tuổi teen kia. Tối qua cô nàng đã làm một chương trình chia tay khán giả tuổi teen sau những hành động gây sốc.

Đóng phim sex và tung lên mạng. Cô diễn viên tên K. kia chỉ là nạn nhân. Một nạn nhân mà phải bị trả giá quá đắt.

Gã còn xem bản full video clip của cô diễn viên nhí. Một cảnh làm tình thiếu thuyết phục: K. như dải lụa, tung lên, tung xuống. K. như sợi dây, kéo ra, kéo vào. K tội nghiệp mới 16 tuổi. Nổi tiếng quá sớm cũng là một oan nghiệt.

Nhặt thếch! Nếu chuyện gì cũng đong đến thì ngạt thở. Hôm nay đã là hôm thứ ba, chuyện cô diễn viên nhí tên K. vẫn nóng như bánh mì vừa ở trong lò ra.

Sang xách cặp ung dung trở về, mệt mỏi, phờ phạc, quên không chào bạn. Sự thân thiện khiến hẳn quên mất cử chỉ lịch thiệp tối thiểu.

- Thứ bảy mà cũng đi dạy à? – gã tròn mắt nhìn thẳng Sang.

- Thế mà nghĩ tao có thứ bảy sao? Tao vừa dạy vừa trông con người ta luôn. Bây giờ con gái biết cởi quần áo để ngủ với người yêu sớm quá nên mất niềm tin của bố mẹ rồi.

- Mà trông con gái người ta, tao nghĩ là không an toàn lắm đâu.

Mặt Sang đỏ ửng. Lúc mặt trời chuẩn bị lặn xuống núi cũng đỏ như vậy.

- Tao lúc nào cũng đầu tắt mặt tối kiếm miếng cơm manh áo, hơi đâu mà yêu với đương. Nhặt thếch!

Không phải tất cả những gì lấp lánh đều là vàng.

- Tổng cộng ba triệu hai trăm ngàn nhé! Tao đợi khi nào mà ra trường, tính cả lãi luôn.

Hồng Nguyên học trường Đại học Văn Hóa Nghệ Thuật. Tú nghe đồn hiệu trưởng là một nhạc sĩ nổi tiếng. Nguyên phát nhanh như điều khi được vào

chung kết Sao Mai Điểm hẹn. Tú còn nhớ một ông nhạc sĩ là thành viên trong Hội đồng nghệ thuật của chương trình đã nhìn Nguyên không chớp. Ông kìm máy quay chĩa vào ông ta một lúc lâu, đến khi anh chàng quay phim hét lên: “Nói đi! Bắt đầu rồi!” Ông mới sực tỉnh, chữa thẹn: “Em đẹp! Quá đẹp! Lẽ ra em nên xuất hiện trong cuộc thi Hoa hậu Việt Nam hay Miss World, không thì phí mất.” Cả khán đài ồ lên cười. Hồng Nguyên thẹn thùng đỏ mặt. Và dĩ nhiên, sự ưu ái đặc biệt dành cho người đẹp, Hồng Nguyên được vào chung kết toàn quốc. Hồng Nguyên là bản thể của cái đẹp và sự khao khát.

Tú gọi điện cho Hồng Nguyên.

“Thuê bao quý khách vừa gọi điện không liên lạc được...”

Ngờ vực, gã bấm số của Nguyên lần thứ hai, chuông đổ tíu tít như đồ chơi trẻ con chạy bằng pin cực tiểu.

Không nản. Gã ôm đàn guitar ngồi dưới gốc cây điệp gảy đàn. Bàn tay không chăm chút nghệ thuật nhưng cái tâm thì ngổn ngang, da diết.

Hồng Nguyên bước xuống từ chiếc xe Cadillac. Một bó hồng nhung đỏ thắm. Đương nhiên không nhìn thấy Tú. Hai tay nàng đưa lên vuốt má người đàn ông có dáng vẻ của một đại gia, sang trọng như tài tử Brad Pitt khi đi dự Giải Oscar. Gần giống như thế!

Dấu chấm to như lỗ hổng tầng ozone mà gã lấy hết can đảm đặt bên cạnh mỗi tình đơn phương tuyệt vọng của mình.

Tú thờ dài. Gã nhận ra một điều, trăm thẳng chung tình đều có kết thúc bi đát. Như con thú bị thương, gã định lao ra, hôn lên môi nàng sở hữu. Gã định kéo nàng vào gốc điệp và làm tình. Gã là đàn ông mà. Gai ốc nổi lên lạnh buốt khi Hồng Nguyên chủ động vòng tay qua eo người đàn ông lạ mặt, hôn và hôn. Gã đại gia sục sạo, sục sạo, sục sạo. Gã chết. Từng giọt buồn trong tâm khảm gã như đang phiêu linh. Gã nhún vai lê bước, lần đầu tiên gã có cảm giác dừng lại dù chân đã bước đi...

Vĩnh biệt mỗi tình đầu...

Con Như lấy chồng. Đó là tin vui. Nhưng hai ngày sau khi cưới, nó lại trở về nhà Sang với điệu bộ rách nát, bầm tím.

Thằng chồng nó nghe bạn bè đồn đại về chuyện nó bị hãm hiếp bởi người đàn ông lạ mặt đêm khinh miệt nó. Mẹ chồng bảo lấy ở đâu đem trả đấy, nhà này không có thứ đâu biết ngả cho giai khi mới 16 tuổi.

- Búp! Nghe mẹ tao nói gì chưa? Cút!

- Nhưng chúng ta đã đăng kí kết hôn, em không đi đâu cả. Em mà về nhà bây giờ, mẹ và anh Sang chửi chết.

- Chửi cũng cút!

Búp!

Binh!

Con Như nấc lên:

- Vớ cái gậy anh ấy đánh bằng cái gậy. Vớ cái phích nước nóng anh ấy đánh bằng phích nước nóng. Mẹ cho con chết ở nhà toàn thân, hu hu...

- Đồ mất hết nhân tính! – Mẹ Sang gầm lên như con hổ bị thương.

- Mà giết con ông à? – Bố Sang cầm con dao bổ củi, lao phăng phăng. Y hệt như bạn đi tìm kẻ hiếp dâm.

Sang thở dài thườn thượt. Nhìn là cũng biết nó thương con Như lắm. Thương thì thương chứ biết làm sao? Sang đang là sinh viên năm cuối.

Con Như ly hôn sau hai ngày chung sống. Thằng chồng nghe lời mẹ lột tẩm vải trắng để chờ giọt máu trinh tiết hiếm hoi của đời con gái. Nhưng chẳng có. Nó bắt đầu tra khảo. Tra khảo không ra vấn đề, được mẹ nó cố vấn, nó đuổi vợ một đi không ngoảnh lại. Nó còn nói với theo, “tao thà không lấy vợ, chứ không chịu lấy cave về làm vợ. Tao sẽ sống thử với hết lũ đàn bà nhà chúng mày. Đồ chó cái!”

Vợ chồng vì thế mà hết tình nghĩa.

Thước đo tiết hạnh phụ nữ là máu trinh!

Lời nguyện của chồng con Như có vẻ đang bước dần vào cuộc đời Tú. Năm cuối đại học, gã gặp Mai. Tên dễ nghe: Hà Mai, sinh viên năm cuối báo chí. Gã gặp cô tiểu thư Hà Thành trong một buổi phỏng vấn MC mới của chương trình: Vui cùng thần tượng. Lúc ấy gã đang cộng tác với tờ Văn Hóa nên ngoài tiền bố mẹ chu cấp, gã sống khá thoải mái nhờ có nhuận bút.

Tuần nào Tú cũng có bài đình. Những bài đình như thế, tổng biên tập không ngần ngại quăng một triệu để giữ chân phóng viên. Mỗi tháng bốn lần như thế, Tú hoàn toàn có thể đón Hà Mai từ trường quay S9, đi uống cà phê, ăn tối, dạo tối ... và vào nhà nghỉ.

Con đường để Tú đưa Hà Mai vào nhà nghỉ chỉ mất vền vẹn có 45 ngày. Bây giờ sau khi đã sưu tập được một mớ người tình gã mới nhận ra Hà Mai là người con gái ý tứ trong chuyện ấy nhất. Nàng để cho gã chủ động.

Gã cởi áo nàng. Từng chiếc cúc lấp lánh như ngọc trai. Da thịt nàng lấp lánh như ngọc trai. Núm vú nàng hồng rục như thỏi son Hàn Quốc. Giữa hai trái đào tiên, con lươn phải vất vả lắm mới chui vừa. Đúng chuẩn mực về cái đẹp mà hần đã đọc hồi phổ thông.

Gã vụng về trong tình trường nên xuất tinh khi vừa chạm da thịt nàng.

Tiệc nuôi cả ngày hôm sau. Gã đón nàng ở trường quay. Không kịp đi ăn, không muốn đi dạo phố, không cần cà phê. Chàng và nàng kéo tuột nhau vào nhà nghỉ. Nhà nghỉ ven đê lộng gió. Một trời yêu. Hà Mai im lặng nhìn gã. Nhưng kinh nghiệm yếu ớt khiến gã nhìn tấm ga trắng muốt: không một giọt máu nào! Gã kéo tấm chăn lên, không có thứ gã cần tìm.

Đôi mắt Hà Mai đầy ắp tâm sự.

Tú im lặng thất vọng khi biết mình là người đến sau.

Gã luôn là người đến sau.

Mối tình với Hà Mai kéo dài bốn tháng. Trong cơn say gã gọi tên Hồng Nguyên. Hà Mai bỏ đi vì Hồng Nguyên hay bỏ đi vì không tìm thấy chỗ đứng chật hẹp trong tâm can gã?

Vĩnh biệt mối tình thứ hai...

Một buổi chiều, trời nhập nhạng tối, không khí dễ chịu bởi gió mùa thu hơi se lạnh, Sang tìm gặp Tú. Hần mặc bộ bò, bên trong sơ vin áo sơ mi trắng. Một vẻ phui phui quen thuộc. Bộ đồ ấy thích hợp với không khí lúc này. Sang đã tìm được việc làm trong một công ty liên doanh của Nhật Bản. Ông chủ người Nhật của hần lấy vợ người Việt Nam, thích ăn cà muối xồi cà rau muống luộc, chú ý đến hồ sơ xin việc của hần vì dòng chữ: “Tiếng Anh bằng C và tiếng Nhật bằng B. Chấp nhận đi công tác xa”.

- Tú này, - giọng Sang hồ hởi, - tao nhận tháng lương đầu tiên, lương cứng 200USD, trả mỳ một nửa, một nửa đi vũ trường ngắm gái đẹp, thích lắm!

- Vũ trường? Bọn công an điều tra vừa làm ráo riết lắm. Tao nghe nói cả sàn nhảy bằng năm tay cũng không dám hoạt động, tìm đâu ra vũ trường ở đất này?

- Nhà báo ơi? – Sang vỗ đùi đen đét. – Đi theo tao khắc biết.

Ngay mặt phố lớn gần đường Đê La Thành, vũ trường catway tọa lạc trên tầng sáu, đi thang máy mất chừng năm phút. Nhân viên nữ mặc váy ngắn, đi bốt cao, xăm môi, xăm mày, cười tình giữ chân khách. Một cô khác lại đến, ân cần, dịu dàng, hỏi han, rót đồ uống. Hình như các nhân viên nữ ở đây đều qua một lớp huấn luyện ngắn hạn về khoản phục vụ. Nhân viên bảo vệ mặc trang phục bảo vệ. Nhân viên quầy bar, lễ tân có trang phục riêng: Nam mặc sơ mi trắng, quần âu, thắt cà vạt màu mận chín, nữ mặc váy siêu ngắn, áo sơ mi sát nách màu trắng, thắt nơ. Tất cả đều có điểm chung là nụ cười tươi tắn và cử chỉ nhã nhặn.

Sàn vũ trường bằng gỗ lim hình bầu dục, trải thảm nhung rực rỡ. Xung quanh là khán giả, mỗi người được cấp một chiếc ghế cao khoảng một mét, bọc nệm màu thiên thanh. Nhạc chói tai. Mấy anh chàng dân gay đưa mắt về gã và Sang mời gọi. Sang tinh nghịch nháy mắt đùa, anh chàng tô son môi đỏ chót, tóc để dài uốn éo đi ra, quàng cổ Sang nũng nịu. Tú thấy buồn nôn. Mặt nhăn, mũi nhăn, gã quay mặt đi. Sang gọi bảo vệ đề nghị đưa người tình bất đắc dĩ này đi chỗ khác. Anh chàng bảo vệ hét trong tiếng nhạc chói tai: “Anh thông cảm!”.

- Đi ...đi! Tú ôm đầu hét.

Vũ đoàn Sài Gòn chào khán giả. Lần đầu tiên Tú được nhìn thấy các vũ công. Khoảng chục cô gái trên chiếc sàn hình bầu dục, bikini đỏ chót. Các cô nàng trông sexy và gợi cảm đến mức, những chiếc ghế quanh sân khấu cứ kê sát bệ hình bầu dục, mọi người thi nhau gí sát điện thoại và cố chụp cho mình kiểu ảnh ưng ý nhất và các vũ nữ. Mấy nàng vừa nhảy vừa để ý xem có quý ông nào hào phóng, nhanh như cắt, các nàng cúi rạp xuống theo điệu nhảy một cách điệu nghệ, những đồng đô la được nhét vào ngực, các nàng lại nhảy và nhảy... nhạc mạnh, rượu mạnh, gái, ma túy, mấy

gương mặt còn đang phê thuốc cũng cố gắng tỉnh táo để tham gia bữa tiệc xa hoa này...

- Về thôi! Tú hét!

- Im đi, nhức đầu quá! – Sang bực.

Sang nhìn Tú ngỡ ngàng khó hiểu. Bởi hẳn nghĩ Tú sinh ra trong một gia đình có lối sống tư sản, khá giả nghĩa là không khó khăn gì nếu Tú muốn lang thang đến những nơi chốn ăn chơi như thế này. Tuy nhiên hẳn vẫn chiều theo ý bạn, lẳng lẳng ra quầy bar tính tiền và ra về với ánh mắt còn tiếc nuối.

- 25 USD. – Giọng cô nhân viên quầy bar ngắn gọn.

ở những chốn ăn chơi như thế này, sức mạnh của đồng tiền thể hiện rõ ràng nhất. Đơn vị tiền tệ toàn là USD, Euro. Điều ấy chứng tỏ chốn này không dành cho những đối tượng có thu nhập bình thường mà chỉ dành cho tầng lớp thượng lưu hoặc giả thượng lưu. Mở rộng ra, có cả giới doanh nhân, người du lịch nước ngoài.

Thang máy tĩnh lặng. Tú vươn vai hít thở không khí trong lành, gã thân nhiên thở phào khi nhận ra mình đã bước khỏi thế giới ồn ào và hư ảo. Thế giới không có thực trong cuộc sống của những người nội tâm...

Mẹ Sang sảy thai. Máu chảy đầy chiếc thau nhựa. Cô y tá tiêm thuốc và làm vệ sinh chỗ kín cho mẹ hẳn bằng thứ thuốc màu nâu thẫm rồi lắc đầu đi ra ngoài. Bố hẳn hít hơ hít hải chạy theo, dúi vào tay cô y tá năm mươi ngàn nhà nát, rồi rít cảm ơn.

- Kiêng quan hệ một tháng từ hôm nay đấy. Muốn không bị nhiễm trùng thì cố mà giữ! – cô y tá nhắc.

- Thế nhà tôi liệu có thể phục hồi được không? – Bố Sang rơm rớm nước mắt chạy theo cô y tá đang đi về phía phòng trực.

- Không chết được đâu mà sợ, sét đánh, điện giật cũng không chết được đâu, cái giống sảy thai này sống dai lắm. – cô thân nhiên.

Sang ngồi ngả người ra ghế. Cái trạm y tế xã bé tí tẹo, đi ra thì chật, đi vào thì hẹp này một lóang nữa thôi tất thấy mọi người sẽ biết hẳn vừa mất một đứa em chưa thành hình hài. Nhưng ý nghĩ ấy vụt qua đầu hẳn rất nhanh

như một luồng điện. Bởi mẹ hẳn đang nằm với cơn đau thể xác, chỗ kín vừa phải chào đời một đứa trẻ mới chỉ là một cơ thể còn chưa nguyên vẹn. Thương lắm, mẹ ơi, thương lắm! Sang khóc, giọng thẳng đàn ông sắp trưởng thành nghe vờ vạc như tiếng gió xé không gian khiến tâm trạng hẳn càng thêm u uất. Hẳn tự nhủ sẽ không bao giờ làm người phụ nữ của mình phải đau khổ và bất hạnh. Hẳn là chỗ dựa cho người mẹ thương yêu của mình.

Xem ra, cuộc đời Tú đủ về vật chất bao nhiêu thì cuộc đời Sang khổn khổ bấy nhiêu.

- Mà nghỉ học, mẹ bệnh, mình bố không kiếm ra tiền nuôi cả nhà được. – bố Sang nói như tạc chữ trên đá. Dấu vết còn lưu mãi tới muôn đời.

- Để con nghỉ học, con Như lên tiếng, - anh Sang học khá, đừng bắt anh ấy nghỉ.

- Đứa nào nghỉ cũng được, tối thiểu mỗi ngày hai bố con phải kiếm được trăm ngàn, một trăm ngàn, chúng mày hiểu chưa? Để duy trì cuộc sống cái nhà này. Một trăm ngàn là không tính tiền rượu, đồ nhậu.

Một trăm ngàn, chỉ đủ tiền xăng xe cho bố Tú vài ngày.

Ba triệu. Chỉ đủ tiền mua mỹ phẩm Nhật cho mẹ Tú một tháng.

Tiền thưởng của bố Tú có thể nuôi được gia đình Sang mấy tháng.

Tú chỉ biết giúp Sang ngấm ngấm bằng cách chặt chiu những đồng tiền bố mẹ gã cho dịp Tết, nghỉ hè hoặc tiền thưởng cho kết quả học tập cuối kỳ để lén lút đưa cho Sang.

Sang nhận với ánh mắt mang nợ.

Đối với Tú, việc giúp Sang như một định mệnh. Số phận đưa Sang đến bên gã, từ một cái nhìn lăm lét, đến thái độ tự ti, và tương lại dè dặt của Sang. Không hiểu sao Tú cứ tin rằng cái vỏ bọc con người kia không phải là Sang. Và con người thật của hẳn phải là thằng đàn ông rắn rỏi, mình trần, phăng phăng vác dao đi trả thù cho em gái, âm thầm công người mẹ sảy thai từ trạm xá về nhà và luôn hỏi Tú những khi hẳn không hiểu. Điều Tú

thấy mến Sang là sự chân thành, tin cậy và có phong cách đàn ông tiềm
ẩn...

Thủy Anna

Lạc giới

- 4 -

Chị Giang comment một bài thơ rất phá cách của một nhà thơ nữ, hiện đại và tiêu biểu lên blog:

*Đêm khóa thân trong chăn
Thèm chồng, thèm chồng
Thèm có chồng gối đầu lên đùi...*

Thực sự Tú không thể nhớ hết những câu thơ đượm màu xác thịt ấy. Blog là một kiểu nhật ký cá nhân, đại loại là như thế. Nhưng gã nghĩ không có kiểu nhật ký nào hồ lốn và thập cẩm như blog. Cái gì người ta cũng có thể trưng lên blog: ảnh tắm biển, nụ hôn đầu đời, bức họa chụp tại phòng tranh... thơ tình, truyện ngắn yêu thích...

Chị Giang thích mọi người quan tâm đến mình. Những suy nghĩ của chị mọi người cũng phải biết. Chị thích là người của công chúng nên trong đầu chị lúc nào cũng có thần tượng này, thần tượng kia. Bây giờ cái gì cũng mang hơi thở mới.

Thơ phải hiện đại. Truyện phải cách tân. Phim phải có cảnh nóng và báo phải ... lá cải thì mới câu khách.

Tất cả những mô típ ấy là sự bắt chước vụng về của nước ngoài. Những người làm nghệ thuật trong nước kêu phát sốt, phát rét vì giới trẻ bây giờ ham hố những điều mới lạ.

Người yêu chị Giang là một đạo diễn. Trên người anh có ít nhất bảy hình xăm. Chị Giang còn khoe, có những hình xăm là đỉnh cao nghệ thuật, anh ấy phải chịu đau đớn mới hoàn thành công trình ấy.

Mẹ gã nhìn chị Giang lo lắng.
Bố gã im lặng uống nước trà suy tư.

Có lẽ hôm nay bố mẹ gã mới nhận ra chị Giang không còn bé nhỏ nữa. Bố gã, một chuyên gia tư vấn về tài chính, thương trường bầm dập, tiền bạc, ái tình, sự nghiệp ông đều đã nếm trải. Trước khi đến với mẹ, bố có gia đình với người phụ nữ khác. Người phụ nữ ấy đã lấy đi tất cả của bố trong một đêm. Bà ta đem tài liệu, chứng từ quan trọng gây bất lợi cho bố trong vụ kiện tụng về gian lận tài chính đem bán cho đối thủ. Bố thua, suýt vào tù và mất hết niềm tin vào tất cả.

Chuyện của bố gã có thể viết thành tiểu thuyết được. Nhưng bố đã cố gắng làm lại cuộc đời và dành những chương bình yên nhất cho hai chị em gã.

Chị Giang không hiểu được điều ấy, chị quá ngây thơ và ngốc nghếch. Ngây thơ không có tội, nhưng ngốc nghếch có tội. Gã muốn hét vào đôi mắt lúc nào cũng thấy màu hồng của chị để kết luận.

Nhưng gã không đọc được một điều gì đó ở chị Giang. Hay chẳng đó là cuốn sách ỉ ôi, đọc chương một đã biết nội dung của chương cuối cùng.

Một sự nhàm chán đang rung chuông gió...

Một cuộc gặp gỡ không hẹn trước. Tú gặp Hạnh. Có giọng nói dịu dàng nhưng cá tính khủng khiếp, Hạnh là chuyên gia thiết kế thời trang dạ hội. Hần là nhà báo mới vào nghề, thu nhập bằng một phần mười. Nhưng có điểm chung là cá tính.

- Đi uống rượu không?
- Sao lại không?
- Nhà báo cũng là đàn ông đấy nhé!

- Không hẳn. Nhưng nhờ không kiềm chế được thì sao?

- Lúc ấy hăng hay...

Đó là cuộc đối thoại trôi chảy giữa gã và Hạnh designer. “Uống rượu là một thói quen để cười với sự cô đơn”.

- Thật à?

- Ừ! Tú nhìn những vì sao kia mà xem? Những vì sao kia cô đơn như đứa trẻ lạc mẹ. Rượu làm mình có cảm giác những vì sao kia xích lại gần nhau hơn.

- Tú nhiều đàn bà không?

Hạnh hỏi Tú một câu thẳng như đường chỉ may. Ánh mắt tinh nghịch, điều thuốc lá hiệu Marlboro cháy để lại một đoạn tàn dài gần một đốt ngón tay. Thuốc lá và rượu Whisky giúp Hạnh thẳng hoa trong sáng tạo nghệ thuật. Tú từ ngỡ ngàng đến cảm mến Hạnh bởi cái vẻ ngang tàng bướng bỉnh. Chiếc váy Hạnh mặc để lộ vệt đồ lót mỏng manh, Tú cố rũ bỏ sự ngần ngại của một chàng trai mới lớn trước sự gợi cảm của Hạnh.

- Không nhiều mà cũng không ít. – Tú trả lời.

Hạnh phá lên cười. Nụ cười nhạt bóng cái sự nửa vờ. Gã rùng mình, chỉ sợ Hạnh khinh.

- Đừng khinh tôi, mắng chửi tôi một trận nhưng đừng khinh tôi, - môi Tú run run khẽ bật lên mấy câu nói thầm.

Một lần, gã đi phỏng vấn một bà chủ doanh nghiệp vàng bạc uy tín bậc nhất Hà Thành. Gã bị muối mặt. Chỉ vì cảm giác của gã về người phụ nữ gã gặp sẽ trẻ hơn hoặc già hơn thế rất nhiều. Nhưng người phụ nữ đó chỉ bằng tuổi gã. Do chưa va chạm nhiều với giới quý tộc thượng lưu, nên gã cứ quen cách xưng hô thời sinh viên: “cậu” và “tớ”. Ngay lập tức, “bà chủ” mặt lạnh như thóc ngâm, bảo gã: “Lần sau anh không được xưng hô cậu – tớ khi đi làm việc. Tôi cho anh điếm không về giao tiếp, mời anh về.”

Mặt gã đỏ gay, cố nhìn cô gái con nhà giàu. Sơn nhiều, phấn nhiều, mùi nước hoa nhiều nhưng ngực lép, mông lép và thiếu sự dịu dàng.

Hạnh bảo:

- Cái vụ này phải đi uống rượu mình nhỉ? Xem ra sự việc nóng bỏng và day dứt ông bạn lắm rồi? Đi ăn thịt chó cuối tháng giải đen nhé?

Gã đành ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Hạnh. Thịt chó giải đen vốn là quan niệm hệ lụy của người dân Việt Nam từ xa xưa đến giờ. Có lẽ vì vậy mà cái chuyện hai năm rưỡi là mừng một đến mừng mười, hàng cháo lòng, tiết canh lục đục từ sáng sớm. Khách đông nườm nượp. Hàng thịt chó Kim Liên từ mừng mười đến cuối tháng là tấp nập kẻ mua người bán. Người kinh doanh muốn giải đen, cuối cùng là người làm thuê cuốc mướn cũng có bỏ ra 20 ngàn đồng một đĩa chó chặt để cả nhà mỗi người nếm một miếng, vừa bù vừa ngậy.

Khu phố bé nhỏ của hai gia đình Sang và Tú cùng khoảng hai trăm hộ dân trong phường X. Có đường cao tốc chạy qua và nghiêm nhiên trở thành nhà mặt phố. Với gia đình Tú, điều ấy thật là phiền toái vì tiếng ồn của xe cộ và độ an toàn của khối tài sản mà mẹ gã để trong két sắt, sẽ có ngày không cánh mà bay. Không tin vào lũ trẻ thiếu giáo dục, mẹ đem ra ngân hàng gửi. Mẹ gã bảo cứ tiết kiệm để đấy, được bao nhiêu sau này chia đôi, chị Giang nửa, gã nửa. Gia đình gã coi trọng nam nữ bình đẳng, thậm chí có khi chị Giang còn được ưu ái hơn gã. Việc chị Giang đưa người yêu về nhà cả ngày, mẹ chỉ nhắc nhở qua loa.

- Yêu bao giờ? Bố mẹ nó khá không? ở đâu thế? – mẹ hỏi từng ấy câu.

- Kệ con. Chưa có gì mẹ à. – Chị Giang thờ ơ trả lời.

Vậy là hết chuyện.

Nhưng hễ chỉ nghe đồn gã để ý tới bóng hồng nào là mẹ xoay gã như chong chóng, chất vấn cả ngày không tha. Đến khi gã khai nhận là gã có thích, nhưng chưa đi đến đâu, mẹ mới cho hưởng “án treo”.

Hằng ngày, gã ngồi lướt web, thấy trang nào cũng đưa tin về cô vợ tắc kè hoa của danh thủ David Beckham với những bộ thời trang kỳ cục, rồi những phát ngôn gây sốc của mấy nàng Diva âm nhạc đang ở độ tuổi chín muồi.

Thế là hết một ngày. Một ngày rong chơi buồn bã.

Tú đang ngáp chết ruồi thì Sang gọi điện. Giọng nghe khang khác hẳn. Hẳn bảo:

- Tao bị đàn bà lừa rồi.

Gã chép miệng, bĩu môi nói bằng chất giọng lè nhè:

- Mà y cứ làm như mà y là con cò bé bé ấy mà bị lừa. Lạy mà y! Chúa vẫn còn thức đấy.

- Tao không đùa. – Sang phân trần, - mà y ra quán rượu cổ điển 26 Quán Sứ. Cho mà y cả thầy 20 phút để thay đồ và dắt xe.

Chỉ cần 10 phút, Tú đã có ở chỗ hẹn. Sang xuất hiện đầu bù tóc rối. Gương mặt như đi khỏi trần gian một tháng rồi. Có nét gì xa lạ, âm u.

Quán rượu xây theo kiến trúc cổ. Không biết bà chủ quán tình ý kiếm ở đâu ra cái nóc nhà cổ của người Nam Bộ có niên đại 100 năm. Bốn trụ bằng gỗ lim, ở giữa và xung quanh là hàng chục cái sập. Trên mỗi sập có bày khoảng năm cái chén hạt mít, một chai rượu Sán Lùng, một hóa đơn có ghi giá của từng loại rượu và đồ nhắm. Hàng chục em tiếp viên, quần bò, áo đồng phục màu mận chín. Bà chủ béo phây phây, cười tít, hài lòng với thượng khách quen đủ chật mừi cái sập, từ 9 giờ sáng đến 12 giờ đêm.

- Nói đi ông bạn, bị đàn bà lừa như thế nào? – Tú nheo mắt như thể vẫn chưa tin vào câu chuyện thẳng Sang nói.

- Vào bẫy rồi, nó chữa với thằng chó chết nào rồi overnight với tao có một lần. Bây giờ đổ vạ cho tao. – Sang đưa tay vò đầu bứt tai, vẻ bẽ tắc, không lối thoát.

- Vớ vẩn! – Tú hoài nghi nhìn chăm chăm vào Sang, sừng sốt!

- Thật như đếm luôn! Con bé đó tao quen lần sinh nhật anh bạn cùng phòng. Nó là con của bà trưởng phòng, nhục thế! Bà trưởng phòng là chị vợ của ông sếp người Nhật.

- À! – Tú gật gù.

- Mà y tin chưa?

- Tin. Nhưng tao thấy anh em nhà mà y vất vả thật. Con Như lấy được tấm chồng, chưa kịp yên bề gia thất đã tan đàn xẻ nghé. Mà y thì thấy tan vỡ trước khi kết hôn.

- Tao cần mà y sẽ chia hơn là ôn lại kỉ niệm cũ.

- Mà y không thể bỏ ông sếp người Nhật hay không thể bỏ “đứa con” mà mà y bị đổ vạ?

Hai mươi lăm tuổi mà nhiều đắng cay.

Muốn liêu với con số hai lăm.

...

Ngày nào Tú cũng đi qua con đường Láng, Trường Chinh, Tôn Thất Tùng hàng chục lần. Nghề báo đòi hỏi một sự dẻo dai và sáng tạo. Nhiều phóng viên mới vào nghề bị cái mẽ nhà báo sang trọng làm cho hào hứng và say mê. Nhưng bắt tay vào việc, làm cho tờ nguyệt san còn đỡ, chứ nếu làm cho nhật báo thì vô cùng vất vả, có trụ được với nghề này hay không là phụ thuộc ở bản lĩnh.

Nhiều phóng viên cứ chăm chăm vào chuyên mục văn học, thời trang vốn là chuyên mục nhỏ trong mảng văn hóa. Cạn vốn, qua thời gian thử việc, cũng là lúc các cô cậu ngậm ngùi trở về với công việc của cộng tác viên. Vì không có tờ báo nào nuôi phóng viên ngồi nhẩn cổ chờ phân công đi viết tin này, tin kia, dự cuộc họp này, cuộc họp nọ.

Nghề báo dạy cho Tú sự bạo dạn.

Nghề báo khiến Tú tự tin và sống thực tế hơn.

Gã nhìn cuộc đời 25 của mình bằng ống kính phóng viên. Mẹ gã bảo: “Thu nhập không bằng một nửa của bố, xấp xỉ bằng mẹ, nhưng lúc nào cũng phơi phới...”

Nghề báo cho gã sự phơi phới. Gã tin vào những gì mình đang làm.

Cây xăng lớn nhất thành phố cháy! Nhóm phóng viên xã hội lao ra khỏi phòng như cảnh sát cơ động. “Lửa lan và gây tiếng nổ dữ dội”, những người dân khu buôn bán gần đó kể lại. Không ai chết nhưng bị thương khoảng 20 người.

Nguyên nhân là do một gã thanh niên mang con số 25 thềm thuốc lá. Điều Vinataba cháy gần nửa. xăng đang rót vào bình. Cháy!

Gã sợ lửa và đám cháy lớn.

Gã sợ nước và ghét ra biển. biển mênh mông sẽ nuốt chửng gã như con cá mập khổng lồ nuốt chiếc thuyền thúng của ngư dân.

Tuổi 25 thiếu suy nghĩ. Gã luôn có nỗi ám ảnh khủng khiếp khi đỗ xăng xe. Gã nghe cảnh báo về sóng điện thoại di động, xe máy nổ thẳng vào chỗ đỗ xăng. Gã sợ sẽ gặp nhiều anh chàng 25, 24 vô thức, gã cho rằng mình còn

trẻ con cái tuổi 25 rất nhiều. nghề báo cần những phóng viên đam mê công việc như gã cống hiến.

Chết là vô nghĩa.

Em gái Sang lấy chồng lần thứ hai. Hai tuần nữa sẽ cưới. Chồng Như là một người đàn ông trạc tuổi mẹ Sang, khoảng bốn lăm, năm mươi gì đó.

Với giới trẻ, chồng già là mốt.

Người lờ thì, chồng già là điểm tựa vững chắc.

Chồng Như hơn nó 26 tuổi.

Sang không phản ứng gì. Chồng Như làm mô giới bất động sản, giàu và có xe hơi, cần một người phụ nữ trải qua cái khổ, muốn vun vén cho gia đình, sinh con đẻ cái, không ghen tuông.

Đám cưới sẽ tổ chức ở khách sạn. Nhà trai và nhà gái không phải lịch kịch làm cỗ, dọn mâm. Mọi người chỉ việc đến ăn rồi ai về nhà nấy.

Bố mẹ nhà trai được thuê vì ông bà đều đã mất cả, họ hàng ở xa không đến được. Đây là cuộc hôn nhân kiểu mới ở Hà Thành, nơi văn hóa truyền thống vẫn được đặt lên hàng đầu.

- Em rể mày sẽ xưng hô với mày thế nào? – Giọng Tú dí dỏm pha chút hài hước.

- Anh Sang! Lấy em tao thì phải chịu thế rồi. – Tâm trạng Sang có chút phẫn chấn. – Nhưng lão già này mafia lắm, ông ta tránh từ “anh”, gọi tao là “bác”, nghe buồn cười đến lạ.

Hy vọng Như sẽ bình yên. Thằng chồng nó đã biết chuyện con Như bị chồng cũ bỏ. Gã tỏ ra thông cảm và chấp nhận. Nghe đâu hẳn cũng có cảnh ngộ giống Như. Vợ hẳn bỏ hẳn theo một người đàn ông khác, chỉ vì gã bị phá sản. Tay trắng, không tiền, không con cái, bị phụ tình, không người thân, hẳn lao vào kiếm tiền để lấy một người vợ tử tế, biết chấp nhận gian khổ.

Như mặc chiếc áo cưới màu đỏ, đầu vấn khăn truyền thống. Trông cô già hơn cái tuổi 24. Nghe đâu Như bưng bê phục vụ ở một khách sạn, gặp người đàn ông này, say rượu, nôn thốc nôn tháo. Như nhiệt tình giúp, lắc đầu với mấy đồng tiền bo.

Lần đầu tiên ông ta gặp một người không nhận tiền boa.

Đám cưới Như đắt khủng khiếp. Một trăm mâm. Mỗi mâm cỡ tiền triệu, chưa kể giá dịch vụ thuê xe cưới, khách sạn...

Một chuyến đi nghỉ tuần trăng mật tại Đà Lạt hai mươi ngày.

Một phút lên tiên!

Gia đình Tú luôn duy trì cuộc nói chuyện kiểu truyền thống bên ấm trà sau mỗi bữa cơm. Mấy câu chuyện muôn thuở của mẹ, sự than phiền ỉ ôi của chị Giang, kế hoạch mua đất làm biệt thự vườn của bố. Tất cả ai cũng có dự định riêng của mình. Với gã, những giây phút gia đình ngồi quây quần tâm tình vẫn cho gã cảm giác vững chãi nhất. Gã học cách là người đàn ông trong gia đình của bố, học sự chần chu trong cư xử của mẹ, và học cách nũng nịu người tình của chị Giang.

Trái lại, nhà Sang thì lúc nào cũng ưu phiền. Từ bận hẳn bị sảy thai, sức khỏe giảm đi tám phần, gánh nặng trút lên bố con Sang. Bố hẳn trở nên nát rượu, uống chén nào là biết ngay chén nấy. Ngày nào người dân trong khu phố cũng tùm nãm tùm ba bàn tán về sự thay đổi của ông Vu. Họ bảo nhà Vu bị ma ám thì mới như thế, cứ được đồng nào vào là người là phải ưu tiên rượu trước.

Bố Sang, cãi nhau với bất cứ ai gặp trên đường. Có người khuyên bố hẳn đừng uống rượu, tiết kiệm tiền chăm sóc vợ con, chỉ vậy thôi mà bị một cuộc tổng sỉ vả gần một tiếng đồng hồ, nên chẳng ai dám khuyên nữa. Lúc tỉnh bố hẳn trách đời, lúc say thì trách ông trời và bất cứ đi qua mặt bố hẳn mà không chào hỏi tử tế...

Sang là người đàn ông trụ cột trong nhà ngay từ cuối năm thứ nhất đại học. Bố hẳn tuyên bố không thể thiếu nửa lít rượu mỗi bữa cơm. Như vậy, nghĩa là sẽ không có tiền tiết kiệm cho hẳn ăn học. Mẹ hẳn ngồi bặm môi, tứa máu, nhìn thẳng con có ý chí mà không còn nước mắt để khóc. Ngoài việc kiếm tiền trang trải học phí, thẳng Sang phải kiếm đủ tiền để lo chữa trị, thuốc thang cho mẹ, lại thêm phần thức ăn và rượu cho bố.

Gương mặt Sang lúc nào cũng vậy, mệt mỏi đến quên cả chào Tú mỗi khi gặp nhau.

Gã tôn trọng và nể thẳng Sang vì sự hy sinh và tình yêu với người phụ nữ là mẹ nó. Lúc mẹ nó sảy, sức khỏe suy kiệt, nó cõng mẹ trên lưng về tận nhà, gần một cây số, qua hết ngõ này, ngõ khác, qua bao nhiêu nhà các cô gái phổ thông, mặt lầm lỳ như một câu thơ không dấu, không vần...

Tú về quê Nga chơi. Nga là cô phóng viên thử việc cùng cơ quan, tìm thấy ở Nga điểm tương đồng trong nhiệt huyết với nghề nên gã đồng ý về nhà Nga với tư cách đồng nghiệp. Như vậy sẽ tốt cho gã và “kiêu hãnh” cho Nga vì mọi người trong xóm sẽ không còn nhìn vô như cô bé cún con, thỏ bông, mít ướt hay mè neho nữa.

Chuyến xe buýt 54 dừng ở bưu điện Lim lúc mười giờ trưa. Nga là cô gái miền quan họ.

Trai cầu vồng Yên Thế, gái Nội Duệ cầu Lim.

Nga có sống mũi dọc dừa, môi hơi dày, hàm răng trắng muốt như cô gái quảng cáo kem đánh răng Close Up. Dáng người nàng nhỏ nhắn, năng động và đặc biệt là đôi mắt đen láy lúc nào cũng lung linh như chờ đợi và hy vọng một điều gì đó ở người đối diện. Nàng đi đôi bốt rẻ tiền made in Trung Quốc, nhưng phải nói cặp giò của nàng đẹp và thẳng tắp như những người mẫu chuyên nghiệp trên sàn catwalk. Qua cách ăn mặc của Nga, đủ thấy cô sinh ra trong một gia đình có mức thu nhập trung bình. Và cô cố gắng vươn lên trong cuộc sống bằng niềm đam mê nghề báo.

Gã tự nhủ rằng mình không thể làm vậy bản Nga bởi thẳng đàn ông trong cơ thể gã đôi khi chợt thức khi bắt gặp cái nhìn ngây thơ, trong veo của Nga. Đôi mắt ấy giống giống Hồng Nguyên, lại khác Hồng Nguyên. Đôi mắt ấy sẽ không nhận bó hoa trị giá gần 500 ngàn cùng những món đồ trang sức tiền triệu từ tay các đại gia.

Mẹ Nga mất sớm. Bàn thờ đặt giữa nhà lạnh tanh. Gương mặt trên bàn thờ còn mới nguyên như thể gã đã từng gặp gương mặt ấy trong ánh mắt, nụ cười, và bờ môi dày hút hồn của Nga hay trong chính tình yêu thương con cái bất tận của mẹ gã?

- Mẹ em mất năm em 12 tuổi, - Nga thủ thỉ, - từ khi mẹ em mất, em nhút nhát và tự ti. Em sợ đứng cạnh bờ tường vì lúc nào cũng lo bờ tường sẽ đổ

ụp xuống và em không thể chạy thoát... Những giá trị tình cảm đang tồn tại bên cạnh em đều rất mong manh.

Mười hai tuổi! Năm ấy gã còn được mẹ đút cơm chỉ vì leo lên cột điện bị ngã gãy tay. Đó là một năm mẹ gã không cho gã trèo bất cứ chỗ nào dù chỗ ấy chỉ thấp đến cổ cậu học sinh lớp Sáu.

Trầm ngâm một lát, Nga kể tiếp bằng cái giọng buồn buồn phiêu lãng.

- Mười hai tuổi, em phải học cách tắm, gội và giặt giũ một mình. Đầu em nhiều chấy lắm. Con nào cũng to, cắn ngứa lộn cả óc. Quần áo em cứ mặt mót hết người này đến người khác. Anh nhìn bàn tay em này!

Vừa nói Nga vừa đưa bàn tay cho gã xem. Mềm nhưng gan bàn tay có nhiều vết chai sần. Bố Nga ngồi lặng thinh giữa nhà, ngoài sân là người đàn bà chừng 50 tuổi. Lảng tránh cái nhìn của gã.

Nga giới thiệu gã với mẹ kế, với bố và đưa em gái học lớp Năm. Gia đình Nga chỉ có vậy. Trông bố Nga hao hao giống bố Sang. Duy chỉ có điều bố Nga là bệnh binh. Ông không hút thuốc lá, không uống rượu. Gã nhìn Nga cảm thông.

- Sao em lại chọn nghề báo?

Nga cười, nụ cười nhiều ẩn ý.

Chuyến xe chở hai người về Hà Nội. Vẫn là Hà Nội, gần mà xa. Nga và gã ngồi chung một xe ôm để ra bến xe buýt.

- Mười lăm ngàn hai người? – lão xe ôm mắt hùm hụp nhìn đôi chân thẳng tắp của Nga. Lòng tự trọng của người đàn ông đang hình thành cú đấm, gã quyết định ngồi giữa để Nga ngồi ngoài. Nga người ý nhị. Lão xe ôm thật bặm trợn, thi thoảng lại phanh gấp rồi lao vọt vào ổ gà. Ngực Nga tròn lẳn, rắn và âm ẩm. Chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khô không giữ được sự nóng hổi của lồng ngực đôi mươi.

Chỗ ấy của gã lại nhưng nhức. Sự khát thèm mời gọi. Nga trong sáng và tinh khiết quá. Còn gã, trong đời gã có khá nhiều người tình, chưa kể những chuyến tàu nhanh không để lại dư âm. Trả tiền cước xe ôm, hai đứa đi ra xe buýt, đôi boot made in Trung Quốc của Nga vấp phải một hòn sỏi, ngã chổng quèo. Gã đỡ Nga dậy. Để giày bung ra, mặt Nga đỏ lựng vì xấu hổ. Tiết trời mùa đông se lạnh, cời giày đi chân đất trông rất khó coi. Mà đi vào

thì như bị thọt. Gã đưa bàn tay cho Nga bấu vào, cả hai cùng lên xe buýt về Hà Nội.

Bữa cơm trưa này ở nhà Nga, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Nhưng bằng con mắt của một nhà báo, gã liếc nhìn xung quanh và nhận thấy sự khách sáo, thận trọng của bố Nga, sự không đi khỏi lũy tre làng của người mẹ kế, sự ầm cúng hiêm hoi khi nụ cười của Nga đang phát sáng.

Thủy Anna

Lạc giới

- 5 -

Sang đã thay đổi hoàn toàn. Hắn ưa chải chuốt và dùng đồ hiệu. Mặc chiếc quần bò hàng thùng không còn được ưa chuộng. Chiếc áo sơ mi hiệu Calvin Klein, trị giá hàng triệu đồng, ví đựng tiền của hắn cũng khác, thay vì thứ da rẻ tiền là những chiếc ví da cá sấu, bóng, sang trọng và đẹp. Đặc biệt tính tự ti của nó mất hẳn. Công bằng mà nói thì Sang nhìn vẫn bảnh trai hơn gã. Vẻ đẹp của dân xây dựng thô ráp, khô cứng vẫn là thói nam châm đối với các quý bà.

Sang mua chiếc ô tô. Chiếc Toyota màu trắng sữa trông cáu cạnh. Điều ấy vẫn là mơ ước của nhiều thằng đàn ông ở lứa tuổi của hắn bây giờ. Mọi thứ đến với Sang dễ dàng hơn. Trừ tình yêu.

Chiếc xe ấy là quà tặng sinh nhật của mẹ Sương. Đã qua rồi cái thuở người ta tặng nhau chiếc khăn mùi soa, lọ nước hoa, cuốn sổ tay. Mẹ Sương không tiếc tay trong việc chi cho Sang những món quà đắt tiền. Để che giấu thiên hạ, mẹ cho Sang cái danh chính ngôn thuận là một “lái xe” riêng của mẹ. Có xe riêng, mẹ Sương bắt đầu thích thú với việc đi du lịch. Mẹ thích những cảm giác mới lạ. Hai tháng nữa chồng mẹ mới về. Mà mẹ cũng nắm rõ việc ả thư ký riêng cầm sổ chi tiêu cho chồng mẹ đi công tác và tiếp khách. Những nơi lãng mạn và sang trọng nhất ả và chồng mẹ sẽ đến. Chồng mẹ được đặt chân tới thiên đường, tại sao mẹ lại không? Mấy năm về trước mẹ còn đánh ghen, còn với tung cả cái nhà hàng nổi tiếng là động gái đẹp để kéo chồng mẹ về, nhưng làm mãi thế cũng chán! Không có hiệu quả!

Mẹ Sang tìm đến Tú. Giọng hoài nghi, răn rỏi:

- Tú đừng giấu mẹ! Hai anh em chúng mày làm gì mà kiếm được nhiều tiền thế?

- Chúng con kinh doanh mẹ ạ! Mẹ yên tâm đi, thời buổi này mất chút nước bọt là có bạc tỷ ngay mà. – Tú nhanh nhẩu thanh minh để xoa dịu sự ngờ vực trên đôi mắt đờm buồn của mẹ Sang.

- Mẹ không tin. Em Như nói với mẹ là kiếm đồng tiền từ kinh doanh khó lắm. Anh Tú là nghề báo, anh Sang làm xây dựng. Mới có hai năm trời đã mua đất, mua xe. Tiền ở trên trời xuống à?

Dù là một nhà báo, kinh nghiệm giao tiếp đầy mình nhưng đứng trước một phụ nữ bé nhỏ và đầy lòng thương yêu, đức hy sinh như mẹ Sang, Tú vẫn thấy hơi chột dạ. Lúc này thằng Sang đang lượn đi du lịch với mục Sương. Chuyến đi này kiểu gì mục Sương cũng cho thằng Sang vài ngàn USD. Nó bảo hy sinh mấy năm nữa, rồi chia tay. Tú thì chân tình trong tình cảm nên gã sợ cảm giác phải xa Soan. Đó là cảm giác khiến gã thấy khó thở nhất.

Chuyến đi Sapa dài gần nửa tháng. Sóng điện thoại không liên lạc được. Thi thoảng cuộc gọi từ số máy bàn của dân bản địa, giọng Sang như ưỡn cạn gió, cạn sương trên đỉnh Hoàng Liên Sơn vậy. Nhiều lúc tếu táo, hăn vẫn kể cho Tú nghe như một chiến tích về cái sự ga lăng của hăn đối với các quý bà. Lúc mục Sương đi cùng thằng Sang vào sàn nhảy, hàng trăm ánh mắt ghen tỵ ngược nhìn. Đàn bà chỉ cần có vậy. Dù đàn ông cần nhiều hơn thế...

Nếu làm phép so sánh thì Sang vẫn nhiều người tình hơn Tú, hăn mang một thân hình khá lý tưởng và hấp dẫn, cách nói chuyện ào ào mưa gió nghe bản lĩnh và thuyết phục. Đàn ông yêu bằng mắt, đàn bà yêu bằng tai. Nhưng với những mục nạ dòng thì họ yêu bằng sự thỏa mãn. Sương và Soan cũng vậy. Khi những ông chồng giàu có không đem lại sự thỏa mãn cho họ mỗi khi lên giường, họ sẽ đến vũ trường, sàn nhảy, tìm đàn ông...

Tú thì khác, gã tin tưởng vào Soan tuyệt đối. Chính niềm tin vào tình yêu phi công trẻ lái máy bay bà già này mà nhiều lần gã nảy sinh ý nghĩ sẽ công khai chuyện tình cảm của mình với gia đình.

Bão táp sẽ đổ xuống cái nhìn kinh hoàng của mẹ.

Bố sẽ uống hai chén nước chè một lúc kèm theo liều thuốc Vinataba để tự trấn an mình.

Chị Giang sẽ ú ớ như mê sảng.

Gã đã chuẩn bị tâm lý đối diện với bão táp, với sự thất vọng của người

thân. Nhưng sau giấc ngủ đêm, gã thức dậy với cái đầu tỉnh táo. Soan đang nói chuyện điện thoại với một người phụ nữ khác. Giọng bông lơn, khéo léo của một người đàn bà giàu có:

“Chị cũng thích Tú à? Anh chàng của em khó tính lắm. Không phải dân sành điệu, dân bay ngoài vũ trường. Con nhà lành 100%”.

“3000 USD? Nhiều thế? Ai nữ lấy tiền của chị. Thôi, chị để em nói khéo xem. Nhưng phải giữ bí mật với ** em đấy! Ông ấy sẽ lập di chúc khi đi nước ngoài về. Hôm trước em nghe ông ấy gọi luật sư.”

Cuộc nói chuyện qua điện thoại kết thúc. Giọng Soan cười như cợt nhả với một thằng ngốc. Gã cắn môi chua chát khi biết mình đã bị “bán” với giá 3.000USD. Soan là tú bà. Gã lặng lẽ chui vào chăn ấm, hương vị nụ hôn đêm qua vẫn phảng phất, mắt gã nhắm nghiền như con mèo lười. Soan nằm cạnh gã. Số tiền 3.000USD sắp nằm trong tài khoản của Soan cùng tài sản thừa kế.

Buổi sáng ngọt ngào của gã biến mất. Gã đi như ma đuổi ngược. Cuộc sống trống trải. Soan vẫn hôn lên môi gã để tạm biệt. Rõ ràng là gã đang bị ảo tưởng về người đàn bà này.

Thằng Sang quyết định dừng lại. Cả gã và Sang đều chấm dứt cuộc tình của mình vì những căn nguyên khác nhau. Sang đủ tiền mua nhà, có xe riêng, muốn kiếm người đàn bà khác. Chán những nếp nhăn khóe mắt, chán đồng mỡ bụng như phụ nữ mang thai ba tháng của mẹ Sương, chán nhận tiền và quà theo cách này. Nếu cứ tiếp tục ở lại, Sang sẽ không phân biệt đâu là tình và đâu là tiền.

Cuộc chia ly của Sang là vậy.

Còn Tú, gã sẽ lại đi tìm tình yêu mới. Nhưng với niềm tin bị băng hoại, sẽ nực cười biết chừng nào khi nỗi buồn lặp lại...

Người đàn bà nạ dòng thứ hai của gã, mặc áo blouse trắng. Một bác sĩ sản khoa. Gã đọc mấy dòng tin trên mục kết bạn: “Nữ, mã số F201, sinh năm 1967, bác sĩ sản khoa, hiện đã ly hôn và ở cùng con gái. Muốn tìm người có sự đồng cảm”. Người phụ nữ này trẻ hơn Soan năm tuổi. Hiện đang sống trong căn hộ chung cư tầng chín. Con gái học lớp Chín, đang ở cùng bà ngoại để tiện cho việc đi học.

Một người phụ nữ có cuộc sống ổn định nhưng rất cô đơn.

Chăn đơn, gối chiếc, căn phòng không có dấu hiệu của đàn ông. Ngay cả mâm bát cũng hạn chế về số lượng. Gã xuất hiện trong căn phòng ấy. Người phụ nữ nở nụ cười biết ơn. Một người đàn bà đẹo và trí tuệ, bị lãng quên. Gã nhìn bộ ngực trắng nõn nà, cổ đeo vòng ngọc trai, long lanh. Gương mặt trái xoan, đôi mắt hiền từ, bí ẩn. Hình như người đàn bà này vẫn giấu mình trong đôi mắt ấy sau cuộc hôn nhân tan vỡ.

Duệ làm nghề y. Nghề y là nghề lương thiện. Nhưng thời gian gần đây, nhiều hồi chu** hội lên án sự xuống cấp của y bác sĩ. Nếu đến bệnh viện bây giờ không có phong bì, không phải “người thân” của lãnh đạo bệnh viện, thì cứ ngóng cổ chờ đến lượt mình còn một hơn căn bệnh đang mang trong người.

Đến bệnh viện khám là ám ảnh của người mang bệnh. Em gái Sang là sản phụ, mổ đẻ cấp cứu. Nằm trong phòng hồi sức, anh chồng già và giàu có đi công tác xa, osin thì lần đầu tiên ra thành phố, ngỡ ngác như trẻ đi lạc, thấy cái gì lạ cũng nhìn, mẹ và thằng Sang vào phòng mổ chậm mười phút, hai ả y tá chuyển nó lên phòng điều trị sau mổ. Vết mổ rất đau, Như không thể nhích lên cẳng. Hai ả lập tức cầm một tay, một chân cô nàng ném tòm lên kèm theo những tiếng cắn nhả. Như nhăn nhó sau cú chuyển động mạnh, vết mổ bị tổn thương và bắt đầu rỉ nước, nó dúi vội phong bì chuẩn bị từ hôm trước. Lúc cẳng chuyển đến phòng điều trị, hai cô đột ngột thay đổi thái độ, khẽ khàng bế Như đặt nhẹ xuống giường, lại còn dặn đi dặn lại, không được ho mạnh, phải ăn cháo trong ba ngày...

Duệ bảo:

- Nhiều khi em từ chối quà tặng. Nhưng sợ bị lạc lõng với đồng nghiệp. Mà thời buổi này, cái gì cũng đắt đỏ. Không có thu nhập thêm, cuộc sống sẽ rất vất vả.

Duệ mở một phòng khám tư ngay tại khu chung cư. Duệ thuê thêm ba bác sĩ, hai y tá. Đặc điểm của phòng khám là chi phí tốn kém, nhưng bệnh nhân được tư vấn tỉ mỉ, chi tiết về bệnh tình, thuốc thang và phương thức điều trị. Khách hàng phần lớn đến để “giải quyết” hậu quả. Tú thấy đồng cảm với hoàn cảnh của Duệ. Cái nghèo là mấu chốt của những bất hòa, tan vỡ.

Gia đình Sang đã bớt những căng thẳng từ khi con Như lấy chồng già nhưng có tiền. Sang cặp bồ với gái già dám chi mạnh tay để chiều chuộng và thỏa mãn người tình vong niên. Cuộc đời cũng có nhiều hi, nộ, ái, ố nhưng xem ra số phận không quá khắt khe với những người lương thiện và khốn khổ.

Gần hai tháng Tú và Hạnh mới gặp nhau, gã ngỡ ngàng khi thấy Hạnh rảnh rỗi và tinh anh trong giao tiếp nhiều hơn. Thú thật, nếu nhìn Hạnh, cả trăm thằng đàn ông đều muốn nuốt chửng. Hạnh như một hình mẫu về sự thành đạt, duyên dáng và xinh đẹp. Khi nói chuyện với Hạnh, Tú thấy mình là một nhà báo, một nhiếp ảnh gia thực thụ.

Hạnh gọi rượu vang và thuốc lá. Thực đơn ít khi thay đổi. Còn gã, ngồi “hóng mát” cộng với bia tươi Đức chính hiệu. Nói chuyện với Hạnh là cách giải tỏa stress hiệu quả.

Hạnh vừa đi Trung Quốc để đưa thương hiệu thời trang của mình đến Bắc Kinh, Quảng Tây, Thâm Quyển. Dòng thời trang dạ hội của Hạnh có ưu thế về giá cả và chất liệu – rẻ, bình dân nhưng vẫn sang trọng. Trung Quốc đông dân, mức sống đang lên như vũ bão. Vài năm nữa, thương hiệu hàng thời trang dạ hội của Hạnh sẽ bao trùm thị trường Trung Quốc, nhiều người mẫu, diễn viên, hoa hậu sẽ đến đặt hàng. Tất cả những khách hàng đến với Hạnh đều xin tấm card visit làm tin. Hạnh là người đặc biệt. Trong giới thời trang, mọi người vẫn dành cho Hạnh những biệt danh ấn tượng: “Nhà thiết kế 8X”, “Tài năng nở sớm!”, “Bông hồng làng thời trang...” Nhưng Hạnh lại ít bạn. Gã là người thứ hai sau đám dân đồng tính. Hạnh liếc nhìn gã thật nhanh với cái nhú mày. Thế giới vẫn kỳ thị những người thuộc giới tính thứ 3, nhưng họ không có tội. Vừa rời ở thành phố Pattaya của Thái Lan có một cuộc thi hoa hậu cho những “quý ông” chuyển giới. Với những phần thi ứng xử, trang phục dân tộc, trình diễn áo tắm mà các thí sinh tham gia, gã nhận thấy khác với những đấu trường sắc đẹp mà gã từng được chứng kiến, cuộc thi này chấm điểm cao cho những thí sinh có độ “nữ tính” vượt trội. Như vậy, những thí sinh bị hội chứng “hạt táo Adam” mà sự can

thIỆP của y học không thành công thì sẽ thiệt thòi khi muốn đạt danh hiệu cao hơn. Hạnh thích dân đồng tính vì họ lập dị nhưng lại chân thành, dám sống và đương đầu với bão táp của xã hội, nơi ánh mắt mọi người dành cho họ như những đứa con quái thai của Thượng đế.

Duệ lớn lên ở thành phố hoa phượng đỏ, mẹ y tá, bố làm trong quân đội về hưu. Ngay từ bé, Duệ đã quen với cuộc sống ở bệnh viện. Duệ tha thân chơi khắp các phòng khám, phòng điều trị, phòng hộ sinh. Lên năm, Duệ chứng kiến một đứa trẻ chào đời trong cơn đau quằn quại của người mẹ. Những đốm tóc đen rì rì từ từ đẩy ra ngoài qua đường sinh dục, gương mặt và cả thân hình bé tí tẹo. Mẹ Duệ làm nhiệm vụ đỡ đẻ gần 10 năm. Chứng kiến đứa trẻ cất tiếng khóc chào đời đối với Duệ không kinh hoàng bằng việc thấy người ta hủy hoại nó.

- Em bé chết rồi! – Duệ hét lên hãi hùng.

- Con ngoan, ra ngoài chơi, mẹ chỉ hóa kiếp cho em bé, để kiếp sau em bé được làm người.

Mẹ và mấy cô cùng phòng phải dỗ dành rất lâu Duệ mới nín. Sau này cô mới hiểu rằng những đứa trẻ bị nạo, phá, hút khi còn là bào thai hầu hết là kết quả của một cuộc tình không như ý. Người phụ nữ muốn kiếm tìm hạnh phúc trong xã hội hiện đại thì không thể giữ lại đứa con ngoài giá thú.

Lạ thay, một người con gái làm cave nhưng vẫn “son rỗi”, khi trở về cộng đồng lại dễ được tha thứ hơn một người phụ nữ đoan trang, tiết hạnh nhưng “đèo bòng” một đứa con – kết quả của nhân duyên trong quá khứ. Cái chuyện con anh, con em, con chúng ta luôn là đỉnh điểm của mâu thuẫn và xung đột trong gia đình.

Những ám ảnh tuổi thơ, những bất công trong xã hội đã cho Duệ một sự lạnh lùng, mạnh mẽ, quyết liệt đến mức Duệ chấp nhận ly hôn với người chồng cũ mà gia tài là đứa con và hơn hai triệu tiền lương.

Tất cả vô nghĩa khi không còn có thể nương tựa vào tình yêu. Vài cuộc tình sau ly hôn, tất cả những người đàn ông sau khi làm Duệ thỏa mãn đều không quên chìa bàn tay nhận những đồng thù lao sòng phẳng. Còn nhớ, xưa kia, một vị nữ hoàng Trung Hoa, tuy đã bảy mươi tuổi nhưng vẫn bắt

những chàng thanh niên trẻ đẹp, khỏe mạnh nhất nước vào cung để hầu bà chuyện chăn gối. Bà coi đây là liệu pháp tinh thần giúp kéo dài tuổi thọ và giữ gìn dung nhan.

Lúc chia tay chồng, Duệ mới 26 tuổi. Bây giờ Duệ đã là một phụ nữ tuổi băm, với những trải nghiệm xương máu. Dù không nói ra nhưng Duệ rất hài lòng với những mối tình đã qua; không có những người đàn ông ấy, có lẽ Duệ không còn đủ sức để ghìm ngòi nổ của sự khát thèm. Duệ còn có con gái Phương Nhi; đó là một phần tốt đẹp của cuộc sống. Phần tốt đẹp ấy khiến Duệ đam mê làm giàu và sống tử tế với thân xác của mình hơn. Từ chỗ ham hố tình ái, Duệ muốn kiếm tìm cho mình một tình yêu đích thực. Duệ quyết định đăng báo tìm bạn đời. Mọi con đường đều hướng về một đích nào đấy. Mặt trời rồi sẽ lặn khi màn đêm buông xuống...

Thủy Anna

Lạc giới

- 6 -

Sang thanh thân và vi vu khi đá mù Sương ra khỏi cuộc sống của hẳn. Mụ không phải là hạng vừa, mụ khủng bố điện thoại và truy tìm hẳn khắp nơi. Mụ nhắn tin cho Tú với lời lẽ tục tĩu của dân anh chị: “Chúng mày đáng tuổi đàn em của tao, lúc tao làm mẹ chúng mày vẫn còn vắt mũi chưa sạch. ĐM! Chúng mày chỉ là lũ điếm đực mặt hạng. Chúng mày tiêu tiền của tao rồi cao chạy xa bay. Tao tóm được. Coi chừng!”.

Tình trạng khủng bố điện thoại, hạ nhục trên blog đang thịnh hành. Sang cười khẩy khi thấy mặt Tú tái nhợt. Dù thế nào thì thay sim điện thoại vẫn là lựa chọn số một. Gã kịp message cho Hạnh và mấy người bạn cũ mấy dòng: “Từ nay Lê Tú dùng số điện thoại này”.

Cuộc sống của gã tạm thời yên bình. Hằng ngày, gã đón Duệ ở bệnh viện, đưa Duệ về phòng khám. Buổi tối muộn, đợi Duệ hết bệnh nhân, gã mới lui hụi đưa nàng đi ăn tối. Hôm nào cũng vậy, Duệ lao vào nhà vệ sinh, chà thật kỹ xà phòng, dầu thơm lên tay cho hết mùi tanh của máu sản phụ và thai nhi. Bữa ăn đến vội vã, Duệ lúc nào cũng bận rộn với chiếc điện thoại to như con rùa. Bệnh nhân quen hẹn Duệ đến khám thật kỹ ngày cuối tuần, bệnh nhân mới thì cứ xếp hàng lần lượt. Những cô gái chữa quá sáu tháng, muốn bỏ phải uống thuốc kích thích cho đẻ non. Còn phần đông là hút, nạo. Đêm đầu tiên ngủ với Duệ, êm đềm như một giấc mơ. Gã ngủ mê đi trong thỏa mãn. Duệ biết cách chiều chuộng đàn ông. Đó là sở trường của tất cả những phụ nữ ở lứa tuổi của Duệ. Chỉ có điều thỉnh thoảng có những đêm, Duệ hay nói nhảm, hét toáng lên và chồm dậy với chiếc áo ướt đầm mồ hôi. Duệ thất thần, đôi mắt hốt hoảng mong tìm một chút ánh sáng để định thần, thoát khỏi cơn ác mộng. Để Duệ yên tâm là mình không cô độc một mình trong sợ hãi, gã cấu Duệ một cái thật đau cho Duệ tỉnh giấc. Cơn mộng mị tan biến nhưng Duệ đờ đẫn như người mất hồn.

Tất cả những người đàn ông đến với Duệ đều kinh hoàng đến mức không dám gần bó với Duệ nữa. Họ sợ bỏ đi vì sợ ông trời sẽ phạt vạ cuộc đời của họ vì đã ở bên người đàn bà làm cái nghề hủy hoại những mầm sống con người, những sinh linh còn bé nhỏ chưa thành hình hài. Gã cũng kinh hoàng vì sợ. Lần đầu tiên gặp người đàn bà mộng du. Lương tâm thức tỉnh hay những linh hồn bé nhỏ giày vò Duệ? Gã trở mình quay sang ôm gọn Duệ vào vòng tay sắt chắc của mình để che chở.

Khi có tiền, Sang không muốn sống theo đàn bà nữa. Hắn bảo đã đến lúc đàn bà phải theo hắn. Hắn quyết định mở một công ty du lịch tư nhân, con dấu đỏ, chỉ tuyển nam giới.

Một hoạt động mại dâm nam trá hình. Các chàng trai được đào tạo cấp tốc một khóa tiếng Anh sáu tháng, một khóa hướng dẫn viên sáu tháng; lớp học được mở tại công ty. Khóa học kết thúc, tất cả các học viên vai u thịt bắp sẽ được huấn luyện một khóa giao tiếp, chiêu khách, xin tiền... xét về lĩnh vực mại dâm đàn bà thì Sang là bậc thầy.

Xung quanh Sang lúc nào cũng có vài ba cô gái, trẻ có, quá lứa lỡ thì có, bỏ chồng có, chán chồng có. Sang ăn tạp và hài lòng với việc mình bị phái đẹp săn đuổi. Lúc Tú đến văn phòng Sang, ba cô gái đang vây quanh hắn, cô đâm bốp, cô đưa rượu kề vào miệng, cô gõ văn bản theo cái giọng lè nhè trịch thượng của hắn. Sự thay đổi của Sang tỷ lệ thuận với thu nhập béo bở của công ty du lịch trá hình. Thằng nhân viên của Sang đẩy cửa vào, ba cô nhân viên làm việc bán thời gian lặng lẽ rút lui. Giọng hắn niềm nở:

- Em gặp một hợp đồng du lịch béo bở. Chiều một mục nạ dòng người Tây, già rồi. Mục nói xì xà xì xồ, em nghe chẳng hiểu gì hết, cứ cười tươi, cười tít mắt và làm theo anh dặn. Sau chuyến nghỉ dài ngày về, em được mục thanh toán hợp đồng cho công ty, ngoài ra, mục còn thưởng cho em cả ngàn đô. Tuyệt thật!

- Mày cần thận kéo pháp luật sờ gáy đấy! Tao không nghĩ mày đã đi xa đến thế này đâu. – Tú cau mày nhắc thẳng Sang nhưng hấn chẳng coi những lời ấy vào đâu. Vẫn cái giọng tỉnh queo, hấn bảo:

- Lạc hậu! Pháp luật có to bằng cái này không? – Sang mở ngăn kéo rút ra xấp tiền dày cộp, đặt phịch xuống bàn. Tú hơi run vì sự trải nghiệm cuộc sống của Sang đã đi quá xa những gì gã tưởng. Hình như gã vẫn có niềm tin vào tình yêu nên cứ mãi miết đi tìm cái mà người ta gọi là tình yêu. Có tình cảm đó không? Có! Nhưng tình cảm chân thành ấy có thuộc về gã không thì không ai trả lời được.

Công ty Sang giàu nhanh. Số nhân viên bây giờ gấp 10 lần lúc đầu. Ô tô cũng nhiều gấp 10 lần lúc đầu. Đàn bà nữa.... Sang bảo với Tú rằng gã chẳng dại gì lấy vợ, kiếm một con đàn bà tự nguyện đẻ cho nó một đứa con.

Sang đã quen sống trong lạc giới.

Tú bắt đầu sống như một anh chàng vệ sĩ lúc nào không hay biết. Hằng ngày, cuộc sống của gã là đưa đón, chờ đợi và ở bên cạnh Duệ, có lúc lại như con mèo lười trên chiếc giường ngủ. Một lần vào buổi sáng, trong lúc đi vệ sinh, gã bước qua chuồng nuôi có bécgiê lai. Nhìn con vật mõm xám, lông loang, ánh mắt có đốm đen lạnh lùng dữ dằn. Một con vật trông thật vô cảm. Tại sao Duệ lại nuôi con vật này trong nhà như một người bạn thân thiết nhỉ? Gã bị chóng mặt, sứt lộn mửa khi nhìn thấy cánh tay của một thai nhi khoảng sáu tháng, nằm lăn lóc ngay cửa chuồng con bécgiê lai; nhìn những ngón tay bé nhỏ xinh xinh ấy, gã liên tưởng đến một đứa trẻ bị bầm sấp chào đời mà số phận, à không, điều này phần nhiều do chính bố mẹ những hài nhi vô tội kia đã chọn cách định đoạt nhân tâm cho hình hài những đứa con máu thịt của mình. Ghê tởm, gã thấy mình như con thú ăn thịt người. Hằng ngày, Duệ thưởng cho con bécgiê ăn món thịt hài nhi lúc nửa đêm để gã không nhìn thấy. Bởi Duệ biết rất rõ, gã sống bằng cái tâm,

bằng niềm tin con người.

Duệ im lặng vịn cửa nhìn gã, niềm hy vọng dường như vụt tắt.

- Em sẽ bán chó và không bao giờ mang xác thai nhi về nhà nữa.
- Thôi, anh phải đi khỏi nơi này, - giọng gã líu lại không giấu nổi sự bàng hoàng.

Duệ khóc không thành tiếng.

Hàng trăm cuộc gọi nhớ một ngày, hàng trăm tin nhắn một ngày. Gã không muốn đọc nữa. Duệ gửi cho gã một bức email:

Anh là người đàn ông thứ bao nhiêu bước vào cuộc đời em? Không nhớ! Nhưng anh là người đàn ông đầu tiên yêu thương em và trân trọng em. Cuộc sống của em và Phương nhi cần có anh, cũng như cuộc sống của những cô gái trót dại cần có sự giúp đỡ của em để họ có cơ hội đi tìm hạnh phúc mới. Nhưng em đã không nhận ra cái giá trị lớn lao mà anh đã cho em thấy. Chỉ khi em thấy ánh mắt hoảng hốt của anh khi bắt gặp cảnh tượng quá đỗi hãi hùng ở chuồng chó. Em nhận ra mình là người tàn ác khi hằng ngày em phải thực hiện hàng chục ca nạo phá thai như thế, và hàng chục thai nhi ấy em đã không chôn cất tử tế để chúng được hóa kiếp. Em đã giết nhưng mầm sống đó lần thứ hai.

Hãy tha lỗi cho em!

Thanh Duệ

Gã mail lại cho Duệ:

Anh ra đi vì anh nhận thấy cuộc sống của mình không thể quẩn quanh mãi. Anh đang chờ tình yêu đích thực. Đừng tìm anh nữa. Vì cuộc sống của anh

đã mắc nhiều sai lầm. Anh muốn làm việc và chờ đợi những điều bình yên hơn...

Chào em!

Lê Tú

Lần thứ hai gã lại quyết định thay sim điện thoại. Mẹ gã bảo:

- Mà mày định lông bông đến bao giờ? Đang làm bên tờ báo bán chạy như tôm tươi, nhiều đứa mơ chẳng được. Đùng đùng bỏ đi lang chạ...
- Con sẽ không như thế nữa! – gã nói giọng chắc nịch.

Mẹ bảo:

- Hay mày vào ngân hàng mẹ làm. Mẹ được một suất đấy. Mày chỉ cần đi học lớp tài chính kế toán hai năm. Vừa làm vừa học.
- Con vẫn làm nhà báo mẹ ạ.
- Để dễ bề bịch lang chạ, mày và thằng Sang bây giờ không thể kiểm soát được nữa. Sắp 30 tuổi rồi đấy.
- Kệ con, chúng con lớn rồi. ở nước ngoài, đứa trẻ mới sinh ra đã ngủ trong nôi. Làm gì có chuyện chăm bẵm như bên mình. Có thể con cái họ mới tự lập và có ý chí phấn đấu.

Gã xin làm ở một tờ báo lá cải. Đối tượng mà gã được giao theo dõi là những vấn đề gây nhức nhối đến lương tâm cộng đồng. Buổi sáng, vừa ngồi nhâm nhi chén trà búp nóng thì đường dây nóng đổ chuông rộn rã. Gã là người phụ trách xử lý thông tin của đường dây này.

Ở Tây Nguyên, có sự việc anh trai cùng mẹ khác cha 20 tuổi hiếp dâm em gái 14 tuổi.

Tại Hà Tây, có sự việc chú ruột bắt cóc cháu tổng tiền gia đình anh trai.

Thành phố Hồ Chí Minh, có sự việc con trai uống rượu say đâm chết bố

đề...

Hàng loạt thông tin, Tú thận trọng ghi ra một cuốn sổ mini dành để theo dõi. Kế hoạch làm việc được gã thận trọng tiến hành bằng phương pháp nghiệp vụ của nhà báo, xa thì gọi điện, dùng thư điện tử để trao đổi với chính quyền địa phương, gần thì đi bằng xe máy đến. Gã làm việc tốt hơn những gì xếp giao phó. Công việc khiến gã quên tình yêu và sự kỳ vọng ở những người đàn bà của mình.

Tuổi hai mươi tám của gã như sóng. Xô vào bờ cát lại văng ra khơi, rồi lại xô vào bờ. Có lẽ trong tình cảm, gã vẫn chưa tìm được cho mình nhưng bến đỗ yên bình, tin cậy.

Nga bị tai nạn giao thông. Cú điện thoại của người qua đường gọi vào máy Tú là chân tay gã loạng choạng, tê cứng.

“Alô!”

“Anh là người thân cô gái có số máy này đúng không?”

Trong lúc gã còn đang ú ớ chưa biết thực hư thế nào, giọng người đàn ông ở đầu dây bên kia khẩn thiết vang lên cầu cứu: “Bệnh viện X, khoa cấp cứu, cô ấy bị thương rất nặng”.

Không đắn đo, gã chỉ kịp nhả lại mấy đồng nghiệp cùng phòng rồi vợ vội thẻ ATM cùng ít tiền mặt, gã lao đến bệnh viện X. Lúc này đầu óc gã rối bời. Gã mơ hồ tưởng tượng Nga như chiếc lá cuối cùng đang giành giật từng ngày trong sự níu kéo thoi thóp với thân, cành, cội nguồn của cuộc sống. Nếu như vậy, gã sẽ bắt chước ông họa sĩ nhân từ trong tác phẩm cùng tên của một nhà văn Mỹ, sẽ vẽ cho Nga một chiếc lá cuối cùng để tiếp thêm nghị lực và niềm tin cho nàng.

“Em nhất định phải sống.” – Gã nhất định sẽ trả lại cho nàng sự hồn nhiên,

chân thật đến nao lòng. – “Đừng chết!” - gã lẩm bẫm mấy lời khàn cầu tha thiết. Gương mặt thất sắc, vô hồn.

Gã là người thân duy nhất của Nga lúc này. Hiện giờ không có ai biết tin Nga bị tai nạn giao thông. Chiếc xe đạp mini của Nga uốn thành hình số 8.

Cái đầu không lồ, tham lam của hung thần xe buýt đã định nuốt chửng Nga.

Nga vẫn chưa chết. Bác sĩ bước ra báo cho gã sau tám tiếng phẫu thuật. Não có hiện tượng máu đông. Hai mươi vết khâu trên đầu. Quanh người là một đồng dây dợ băng kín.

Gã thuê một người phụ nữ làm dịch vụ osin trong bệnh viện, chi phí 30.000 đồng/ngày. Sở dĩ gã phải đi thuê osin vì gã còn phải chăm sóc bác sĩ. Gã không hứng thú gì khi cứ phải sắp xếp những tờ polyme mệnh giá 500.000 vào phong bì – trường êkíp mỗi 8 tờ, trợ lý mỗi 4 tờ, y tá phục vụ 1 tờ.

Mười triệu không cánh mà bay. Điều an ủi là Nga sẽ được chăm sóc tận tình khi gã ra ngoài.

Thành phố mà gã đang sống, mọi người ai cũng giơ cao khẩu hiệu chống tiêu cực, nhưng chưa có cơ quan nào nhận được đơn khiếu nại của bệnh nhân về tình trạng quà biếu và phong bì trong bệnh viện? Họa hờn lắm mới có một vài nhà báo nói về sự “vòi tiền” lộ liễu của một số y bác sĩ khi người nhà bệnh nhân chưa nắm được “luật” bệnh viện. Đó là thứ luật không thành văn nhưng các bệnh nhân đều phải thuộc lòng.

Ngày thứ ba sau ca mổ, nhờ có y học hiện đại, sự chăm sóc tận tình và những phong bì dày dặn, Nga bắt đầu cử động ngón tay, ngón chân, mấp máy miệng. Dấu hiệu sự sống bắt đầu thực sự hồi sinh trên gương mặt hôn mê trong im lặng ba ngày qua.

Gã ngồi im lìm, thầm cầu nguyện cho Nga ngay cả khi gã cập rập đếm tiền bỏ vào phong bì biểu bác sĩ.

Gã cầu nguyện cho Nga cả khi gọi điện hỏi tiền Sang. Hẳn cười khàn khạc. Hẳn bào Tú dại thì hết, khổ vì đàn bà, tội ai nấy chịu. Hẳn sai mấy thằng nhân viên kiêm cave của hẳn mang đến cho Tú 2.000USD, bảo thiếu thì cứ gọi hẳn.

“Bạn tốt”, Tú thầm mừng vì cũng không uổng công Tú đã đối xử tử tế với hẳn từ khi cả hai còn là những học sinh, sinh viên ngoan ngoãn.

Mẹ Tú gọi điện, giọng bức dọc:

- Sao con lại bỏ việc? Lại bập vào đàn bà đến mức không muốn đi làm nữa phải không? Mù quáng rồi con ơi! Mẹ có tích cóp được triệu đô mà con không chịu làm ăn, thì rồi cũng đội nón ra đi thôi.

- Con xin nghỉ phép thôi, con sẽ sớm đi làm trở lại mẹ ạ. – giọng gã mệt mỏi thanh minh – Cho con hai tuần nữa...

- Tùy con. – giọng mẹ bức dọc rồi tắt bụp máy khi gã còn chưa nói hết câu. Rất ít khi mẹ gã tỏ ra khiếm nhã như thế với con cái. Nhưng có lẽ dạo này gã đã dần đánh mất niềm tin của mẹ. Hay là mẹ đã nghe nói điều gì không tốt về gã?

Hiện nay, điều gạ quan tâm nhất không phải là tình yêu của những người đàn bà đã có chồng, không phải là ví tiền hay sự hựt hắng của Duệ, không phải là cách chiều đàn ông của những ả cave đang học cách làm tình trên mấy cuốn băng sex hạng ba mà là sức khỏe và sự phục hồi của Nga. Để Nga không ngạc nhiên, gã đã sửa lại chiếc xe mini lành lặn như cũ. Gã không truy cứu trách nhiệm tay lái xe buýt trước pháp luật vì hẳn làm gì có tiền bồi thường khi hằng ngày cứ phải oằn lưng đi làm nuôi vợ đẻ.

Ca sĩ Hồng Nguyên trở về. Nàng đã đi khắp thế giới và trở về quê hương, đem tiếng hát phục vụ khán giả Việt Nam. Lời tuyên bố của Nguyên như

một ngọn lửa thổi vào lòng các fan hâm mộ niềm vui, sự hy vọng, tình yêu âm nhạc.

Hồng Nguyên trông rất thời thượng nhưng già hơn cái tuổi hai mươi tám. Từng trái, đam mê và tình ái.... Hồng Nguyên mang về một bé gái. Đó là kết quả mối tình của Hồng Nguyên với đại gia, kết trái nhưng không đơm hoa! Sợ kết hôn, không chồng mà có con, không sinh con mà xin con nuôi... đó là xu thế của các diva, sao bự hiện nay.

Tú cảm thấy hơi xao lòng trước sự trở về đường đột của Hồng Nguyên, mặc dù đó là sự trở về được báo trước. Sự thật, Hồng Nguyên không thể định cư ở Paris vì nàng chưa kết hôn và không có người thân nào bảo lãnh. Nghe đâu số tiền giắt lưng cũng đủ cho mẹ con nàng mua một căn biệt thự sang trọng tại thủ đô Hà Nội, một chiếc Innova phá cách và có thể sống an nhàn suốt đời nếu không làm gì nữa.

Đây là cuộc sống viên mãn mà không ít nghệ sĩ trong nước phải mơ ước. Gã chủ động gặp Hồng Nguyên, dầy tò mò, háo hức. Trong ký ức xa xăm, vẻ đẹp thời thiếu nữ của Hồng Nguyên vẫn hằn lên trong những khoảnh khắc cô đơn hụt hẫng của gã. Cảm giác lạ lùng như thể một câu chuyện cổ tích giữa đời thường. Nhưng trước mặt gã lúc này là người đàn bà một con, khôn ngoan, dạn dày kinh nghiệm. Nét hồn nhiên trinh nữ biến đâu mất. Tự dưng gã thấy Hồng Nguyên phàm trần và mất hết cái vẻ thần thánh, quyến rũ. Gã bắt chuyện với bạn gái cũ với thái độ mờ nhạt, khô khan đến mức chính gã cũng thấy nghi hoặc về thứ tình cảm còn sót lại của mình dành cho Hồng Nguyên.

- Cha của bé Nhật Huệ là ai? – Giọng gã cộc lốc. Nhìn vào đôi mắt nghị lực, rắn rỏi của người đàn bà từng trái, gã bồn chồn chờ đợi một câu trả lời sẽ khiến gã hồi sinh rồi thở phào nhẹ nhõm.

- Tú hỏi với tư cách nhà báo hay bạn cũ? – Giọng Hồng Nguyên dò xét, đôi mắt vô hồn của người đàn bà đã chịu đựng nhiều cú sốc.

- Bạn cũ! – Gã trả lời cụt lùn. Lúc này có một điều gì đó thôi thúc bản thân gã phải làm một việc nào đấy cho Hồng Nguyên để cứu vớt cái tình cảm nồng nàn xưa cũ của gã đã bay hơi. Trả thù đại gia? Phanh phui việc đại gia có con riêng với ca sĩ nổi tiếng trên báo chí? Đòi quyền làm đàn bà cho

Hồng Nguyên? Hay đòi trách nhiệm người cha cho bé Nhật Huệ?

Hồng Nguyên lặng thinh.

Trời chuẩn bị về đêm. Chỉ có đôi mắt Hồng Nguyên là sáng nhất. Nhưng hình như đôi mắt ấy sắp khóc. Điều khiến gã xao động nhất là những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt Hồng Nguyên. Nhưng muộn rồi, Hồng Nguyên lúc này đã là người đàn bà gân guốc và chìm nổi. Trên vai cô đã đeo bông thêm bé Nhật Huệ.

Sang bắt đầu dẫn thân vào lạc giới – cuộc sống “hậu mục Sương”. Những cuộc truy hoan tập thể tại phòng riêng của hắn đã vắt kiệt gần hết sức lực của một thằng đực rựa. Ba cô gái trơ mắt đứng nhìn hắn làm tình với cô kia. Rồi mấy ả tranh nhau lao vào xâu xé hắn như những con hổ đói lâu ngày gặp một con linh dương. Sau mỗi cuộc chơi, Sang lại lấy một chiếc quần lót của đàn bà ném vào cái hòm sinh viên cũ kỹ của hắn. Đó là vật kỉ niệm rất thiêng liêng mà hắn lý giải với thằng bạn thân rằng đây là cách trả thù quá khứ nghèo khổ bần hàn.

Tú tần ngần đứng ngoài phòng khách nhìn vào. Đằng sau tấm ri đô mỏng là thằng bạn thân đang ngồn ngộn xác thịt, ngồn ngộn tham lam. Với gái, Sang phũ phàng, bởi hắn quan niệm cuộc sống rất công bằng giữa cho và nhận. Nhiều lúc Tú muốn Sang hãy dừng lại đi, đừng đi quá xa. Nhưng gương mặt hắn vẫn điềm nhiên, tỉnh queo trong bộ quần áo xộc xệch.

Mục Sương vẫn tiếc hắn. Vì dù bạc tình nhưng hắn lại biết cách gọi lên những ham muốn đang liu riu cháy trong cơ thể mục. Ngôn ngữ bản năng không thể giấu nhem sau lớp vải vóc; ngôn ngữ tư duy không thể giấu trên gương mặt phết đầy thèm khát, đôi mắt lúc nào cũng đong đưa như liểu. Giấu sự lẳng lơ làm sao được với những thằng đàn ông đi làm công trình? Trai lái xe và dân công trình là những kẻ đa tình, dễ bị đàn bà mê hoặc, dễ mê hoặc đàn bà và chóng chán.

Sang ngáp nhiều hơn. Thân xác hắn, ban ngày cũng như ban đêm, dành cho việc ngủ với rút tiền trong ví đàn bà. Càng nhiều đàn bà thằng Sang càng thấy thỏa mãn, sự thỏa mãn đến tột cùng. Hắn hay ngáp. Kể ra, ngáp mà ra tiền thì hắn cứ ngáp mãi.

Tú làm nghề báo nên nhiều lúc, sự va chạm nghề nghiệp có để lại cho gã chút kinh nghiệm và lý thuyết về tình trường khá độc đáo. Gã thu lượm được một công thức về tình dục có thể coi là cẩm nang cho tất cả mọi người. Nếu tính đơn giản, dễ nhớ, dễ hiểu thì cứ lấy lứa tuổi nhân với 9, sẽ ra kết quả khả quan: $2 \times 9 = 18$, như vậy đảm bảo sức khỏe tốt cho lứa tuổi 20 là có thể làm tình 8 lần /tuần. Đối với lứa tuổi 30 ($3 \times 9 = 27$), thì sẽ quan hệ 7 lần trong 2 tuần; còn lứa tuổi 40 ($4 \times 9 = 36$), nên quan hệ 6 lần trong 3 tuần..

Nhưng Sang quan hệ với đàn bà không theo một phép toán sức khỏe nào hết. Hãn bảo đưa được một người đàn bà lên giường dễ hơn ký hợp đồng du lịch tầm cỡ quốc tế. Đàn bà là hàng hóa, hợp đồng du lịch là thương mại.

Mấy ả cave lúc lên giường với hãn, cứ hỏi: “Thế sao anh không mở thêm dịch vụ hầu hạ những quý ông? Em muốn kiếm thêm tiền...”

Nhưng mấy ả cave không hiểu rằng hiện nay, loại hình du lịch bằng xe máy phát triển. Chỉ có đàn ông mới có sức khỏe để chở những vị khách “du lịch” bằng xe máy trên đường rừng núi. Những cuộc du ngoạn ấy, đàn bà được thỏa mãn bao giờ cũng hào phóng hơn đàn ông. Như vậy, doanh thu của công ty Sang sẽ tỷ lệ thuận với sự hào phóng của đám đàn bà thèm của lạ. Phụ nữ độc thân ở các nước phát triển cao hơn nam giới vì họ yêu thích tự do và những cuộc vui chơi mạo hiểm.

Con gái Như đã năm tuổi. Sang rất quý và thương cháu. Hãn phân biệt khá rõ ràng: đàn bà và công ty là xã hội; bố mẹ, anh chị em, bạn bè, con cháu là gia đình. Hãn ngồi cả buổi chiều nói chuyện với cô cháu gái. Lúc Sang ngồi chơi với cháu, Tú hầu như quên tất cả những gì sa đọa trong đời sống của Sang. Đứa bé bí bô:

- Bác Sang à? Sao bác chưa lấy vợ?

Sang cười hiền:

- Vì bác còn bận công việc.

Đứa bé lại gặng hỏi:

- Thế sao bố cháu bận công việc mà vẫn lấy được vợ hả bác Sang?

Chỉ chờ cô cháu nói vậy là thằng Sang cười chảy cả nước mắt. Lúc nào nói đến bé Hà Anh – con gái Như, Sang cũng đều thừa nhận rằng đứa bé ấy sẽ thông minh và trưởng thành trước tuổi.

Mỗi lần nghĩ đến cuộc đời khốn khổ của em gái trước đây, Sang lại không muốn làm khổ thêm bất cứ cuộc đời người con gái nào nữa cả. Nhưng kể cũng tội, tại đàn bà làm mất niềm tin của hẳn chứ không phải tại hẳn cố ý gieo rắc sự lừa dối lên cuộc đời đàn bà. Thực ra, hồi năm thứ ba đại học, hẳn phải lòng một cô học sinh mà hẳn làm gia sư. Cô bé khá thông minh, có chất giọng xứ Nghệ trọt trẹ nhưng dễ thương lắm. Mỗi lần giảng đến phần bài nào khó hiểu, Sang đều nhìn vào đôi mắt cô học trò, cặp lông mày đẹp như nét vẽ của cổ nhân. Tự dưng những lúc như thế, trống ngực Sang lại đập rộn ràng. Có lẽ đó là mối tình đầu của hẳn. Nhưng đến hôm nay khi ngáp cũng ra đàn bà, hẳn mới thổ lộ. Sự việc chìm đắm trong hy vọng, trong niềm tin rồi một ngày không xa, cô học trò sẽ hiểu điều khó nói của thầy. Những ngày ấy đối với Sang thật lãng mạn. Không gian trong lành, nhìn đâu cũng thấy sự sống, nhìn đâu cũng thấy tình yêu.

Nhưng niềm hy vọng rồi cũng vỗ cánh bay đến một vương quốc mới. Không có hy vọng cho thằng đàn ông nghèo kiệt xác lại chung tình. Một lần, từ nhà cô học trò về, Sang mới nhớ mình để quên cuốn sổ ghi bài trên lớp. Hẳn vội vã quay lại nhà cô bé. Cổng đóng kín mít, hẳn khê đẩy, vào nhà như một người thân. Điều ấy bố mẹ cô bé đã cho phép. Phòng học của cô bé đóng kín, đèn điện đã tắt, thay vào đó là chiếc đèn ngủ kiểu Pháp, tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng mơ hồ như những dải hoàng hôn còn rớt lại. Giọng người con trai lạ làm Sang nín thở:

- Anh tưởng em sẽ bị thằng gia sư đó nuốt chửng? Anh thấy đôi mắt nó cứ hau háu nhìn em.

- Rứa mà anh cũng ghen! Em nỏ thích anh Sang mô, anh Sang hiền khô, lại chưa từng trải. Mần răng mà tài như anh được.

- Khéo nịnh! – giọng người con trai cợt nhả, buông lời.

Tiếng cô học trò lại khảng định như đinh đóng cột:

- Em đã trao cái quý nhất của người con gái cho anh rồi. Rứa em còn mơ tưởng anh Sang mần chi? Mà anh lãng phí thời gian quá, mùng 8/3 anh nỏ

định tặng hoa cho em à?

- Anh chỉ có “hoa súng” thôi! Em còn ít tuổi mà vẽ chuyện! Hoa rồi cũng tàn và héo úa, chỉ có tình yêu là vĩnh hằng.

- Rứa anh tặng “hoa súng” cho bao nhiêu cô gái rồi? – giọng cô học trò nũng nịu. Sang đứng bên ngoài chết điếng, mặt nóng ran, lưng tựa nhẹ vào cửa, gân trên cổ và thái dương nổi lên, đỏ lừ. Tiếng trò chuyện từ trong phòng cô học trò như phát đạn nhân đạo cuối cùng kết liễu niềm tin vào tình yêu của hần, thứ tình yêu trong sáng, đẹp đẽ.

- Ngốc thật! Hoa súng tặng gái thì chỉ vào một thời điểm nông nổi và bông bột nào đó thôi chứ. Hoa súng tặng vợ thì có giá trị mãi mãi em yêu ạ, nào! Nào! Nào!.. Tiếng chiếc quần vải hoa tụt đến gót chân đoan trang của cô học trò ngoan bị lôi đến rọt. Tiếng dây lưng bật chốt. Tiếng thở hổn hển chờ đợi.

Sang lê những bước chân nặng nề trở về kí túc, hần muốn mượn Tú thêm ít tiền để trang trải sinh hoạt và học phí.

Thế là hần mất niềm tin vào đàn bà, dù người đàn bà hần thích mới có mười sáu tuổi. Hần quyết định nghỉ dạy với số tiền công ít ỏi. Cô học trò buồn thiu vì không được Sang đưa ra một lời giải thích nào. Đôi mắt Sang đầy rẫy vẻ khinh bỉ và ghê tởm. Thậm chí hần còn ghê tởm chính bản thân mình vì cái tình cảm ngây thơ, trong sáng mà trước đây hần đã cả tin dành cho cô gái ấy.

Thủy Anna

Lạc giới

- 7 -

Nga đã tỉnh, cử động và nhận thức được mọi việc xung quanh. Việc đầu tiên khi tỉnh dậy, Nga cuống cuống tìm đôi chân và đôi tay, xem nó có còn lành lặn. Nó vẫn còn nguyên vẹn. Nga mỉm cười, nụ cười như hoa tulip.

Ngày thứ năm, bác sĩ gọi Tú vào phòng và báo cho gã biết Nga đã qua nguy hiểm. Hiện giờ chỉ cần nghỉ ngơi và tiêm thuốc điều trị đều đặn thì khoảng một tháng nữa có thể xuất viện.

“Có nên báo cho gia đình Nga biết không?” Chỉ cần một bức điện khẩn, cả nhà Nga sẽ khăn gói đi thăm con ngay. Điều ấy là chắc chắn. Gã đi đi lại lại với bao băn khoăn suy tính. Cuối cùng gã quyết định im lặng. Hiện giờ gã cũng đã nghỉ việc. Điều ấy do gã hay do tình yêu? Không hiểu sao cứ mỗi lần trở về với đàn bà là gã lại bỏ việc. Đàn bà và sự nghiệp của gã thật xung khắc. Nhưng nếu cho gã được lựa chọn, gã sẽ vẫn không thể sống thiếu đàn bà, vì đàn bà sẽ đẻ ra giống nòi, lý lẽ của gã lúc nào cũng mang một ý nghĩa nguồn cội.

- Em muốn về nhà trọ. Hết nhiều tiền của anh lắm rồi. Em thấy ái ngại cho anh quá! – Nga rên lên, đôi mắt ánh lên sự áy náy và nỗi lo lắng về vật chất. Không phải Nga không biết Tú thừa khả năng lo cho cô, mà Nga sợ tình yêu trong sáng của mình sẽ bị đồng tiền làm mất đi giá trị đẹp đẽ vốn có của nó.

- Ai bảo em là hết nhiều tiền? – Gã an ủi. – chắc là mấy cô y tá thực tập đúng không? Em cứ nghỉ ngơi đi, đừng lo nghĩ nhiều. Khi nào em khỏe hẳn, chúng ta sẽ về quê. – Mắt Tú lấp lánh nhìn Nga, gieo vào Nga niềm hy vọng, niềm tin vào sự trở về.

Ba tháng nằm viện. Tính sơ sơ cũng mất ba chục triệu. Sang đưa 2.000USD

cũng gần hết. Nga sắp khỏi rồi, hỏi Sang nữa thì thừa, mà không hỏi thì thiếu. Về nhà lấy tiền bố mẹ thấy ái ngại. Đàn bà và tiền bạc luôn ràng buộc gã. Nhưng với Nga, đó còn là trách nhiệm của một người đàn ông nữa.

Ba tháng ở bên chăm sóc Nga, gã có một cảm giác rất lạ, một chút gì gia đình, một chút gì tình thương, một chút gì tình yêu và rất nhiều sự cảm thông. Gã nghĩ về người đàn bà yêu mình nhất và người đàn bà gã từng ưu ái nhất. Không ai sướng hơn ai. Mỗi người đều có một nỗi khổ. Lúc này, với gã, Nga như ngôi chùa để gã đeo tràng hạt, mặc áo cà sa ngồi tĩnh tâm niệm Phật.

Tình yêu là tận cùng của sự thanh thản và niềm kiêu hãnh. Gã không thấy sợ hãi khi ở bên Nga. Những người phụ nữ từng trải cho gã cảm giác yên ấm, tự tin khi lên giường, thực hiện niềm đam mê giống loài. Nhưng cũng chính họ lại đốt cháy những giá trị đạo đức mà bản thân gã không bao giờ dám đặt chân đến.

Sang lao vào vòng tay đàn bà, đàn bà lao vào vòng tay hẳn. Cái vòng tròn của trò đuổi bắt: tiền – tình – tiền ấy sẽ chẳng bao giờ ngã ngũ. Một ngày cuối năm, trời xầm xẩm tối, một cô gái ăn vận kiểu nhà quê, đôi mắt buồn rười rượi, ngồi co ro ở cổng công ty Sang. Cô gái trông già nua, hình như có bầu. Ông bảo vệ lắc đầu nhìn cô gái cảm thông. Ông đưa áo mưa cho cô mặc tạm, ngoài trời bắt đầu mưa nặng hạt.

Cô gái vẫn trơ như đá, có vẻ bị phụ tình. Thời buổi hiện đại, đàn bà vẫn bị thiệt thòi nhiều hơn. Nghe kể ở Ả Rập Xê Út, một phụ nữ bị phạt hai trăm roi và hai năm tù vì bị sáu người đàn ông hãm hiếp. Nếu ở Việt Nam và những nước tự do dân chủ trên thế giới thì người phụ nữ Ả Rập kia chỉ là nạn nhân. Pháp luật sẽ đòi sự công bằng cho người phụ nữ bị chà đạp.

Cô ta đến gặp Sang có việc gì nhỉ? Ông bảo vệ nói rằng cô gái lên đây từ hôm qua. Sang nhất định không chịu gặp, hẳn sai thằng cave trong công ty

đem ột bọc tiền xuống và dúi vào tay cô. Nhưng cô không chịu nhận và chỉ đòi gặp Sang có một lần rồi bỏ đi với hai bàn tay trắng. Kể cũng lạ! Vừa lúc ấy Tú đến chơi. Thấy cô gái bị ngất xỉu vì cảm lạnh ngay trước cửa thang máy, gã cùng ông bảo vệ vội đưa cô gái lạ vào bệnh viện. Ngồi trong taxi, nghe ông bảo vệ kể sơ qua về chuyện cô gái, Tú thấy rất băn khoăn, hề nghe có chuyện gì liên quan đến Sang, Tú lại chợt dạ thấy hình như có gì uẩn khúc. Đàn bà và Sang có duyên nợ. Dẫu vì bất cứ lý do gì thì Sang cũng là kẻ chủ ý gieo rắc vào cuộc đời đàn bà những vết cứa. Cô gái được đưa vào khoa sản, kiểm tra khỏe thai nhi, đo huyết áp sản phụ, có dấu hiệu tụt, hai ngày chưa ăn gì. Ông bảo vệ cậ rập dúi tờ 100.000 vào chiếc phong bì dính nước mưa nhàu nhĩ. Ông bác sĩ tuổi còn trung niên, mắt đục ngàu, kính dày cộp, khám và chẩn đoán rồi chuyển cô gái lên phòng điều trị.

Nửa tiếng sau, cô tỉnh dậy giọng thều thào, mệt mỏi. Cô đến từ Nam Định, làm nghề bốc mộ và lượm xác người chết đường, chết sông. Năm ngoái, chính tay cô đã vớt được gần bốn mươi xác nạn nhân chết trôi từ sông Hồng đổ về. Nửa đêm, cảnh sát giao thông gọi cô đến lượm xác và khâm liệm cho người xấu số gặp tai nạn rủi ro. Chẳng ai thích cái nghề rợn tóc gáy này. Lúc sương rơi tờ mờ sáng, lúc mưa lâu ngày, ánh lân tinh lập lòe khắp nghĩa địa, cô ngồi đợi đến giờ Hoàng Đạo để thay áo cho người xấu số. Có lúc cảm thấy sợ hãi và khao khát sự yêu thương của người đàn ông kinh khủng. Nhưng cô xấu quá, lại nghèo nữa, chẳng có người đàn ông nào dám yêu cô. Rồi cô gặp Sang trong một tình cảnh cũng éo le. Xe của hắn và đối tác người nước ngoài lao xuống sông. Lúc ấy là chiều tối, phải đợi đến sáng hôm sau mới gọi được cứu hộ giao thông vớt xe lên. Ông khách nước ngoài về khách sạn thay đồ và nghỉ ngơi. Sang được mấy anh cảnh sát giao thông thân quen đưa vào nhà cô ở gần đó để lập biên bản về vụ tai nạn. Chẳng hiểu sao khi cảnh sát giao thông đi rồi, Sang lại ở đó không về. Chính cái đêm ấy, cô mang thai. Chưa bao giờ cô biết đến cái cảm giác được yêu lạ lùng đến thế. Cô lên gặp Sang, không phải để cầm một năm tiền to đùng đi nạo thai. Đời nào cô chịu bỏ đứa bé này. Cô muốn Sang cho cô cái cảm giác được yêu như thế lần nữa. Nhưng đó chỉ là giấc mơ. Nhìn

kỹ người đàn bà xấu xí này, Tú mới sững sốt nhận ra cô ta si tình và chân thật quá đỗi. Sang đã căm ghét đàn bà hơi thái quá.

Cô vẫn giữ cái thai trong bụng và ra viện ngày hôm sau. Cô thanh toán viện phí và cầm mớ giấy xét nghiệm vào đưa cho Sang. Mặt hẩn tỉnh queo, cười phớt đời. Điều đó là hết sức bình thường. Sang bảo đàn bà đã tự nguyện cho thì đừng bao giờ đòi hỏi trách nhiệm. Hẩn không đòi cô ta phải sinh con. Hẩn không thích bị gán ghép vào một mớ trách nhiệm loằng ngoằng.

Điều duy nhất Tú được cô ta nhắn nhủ lại, đó là bé gái, cô định sẽ đặt tên bé là Sang Thanh. Tự dưng Tú thấy chạnh lòng như ai đó chạm vào vết xước quá khứ của gã. Vì đến bây giờ, hẩn chưa gặp người con gái nào tự nguyện sinh và nuôi con một mình, không đòi hỏi cũng không oán trách. Đàn bà có quyền được ích kỉ, có quyền được tận hưởng những vũ điệu mới mẻ của cuộc sống tiện nghi.

Tú và Sang, gần như có một tỷ lệ thuận với những người đàn bà. Chỉ có điều hơi khác, Tú ban đầu tìm đến đàn bà là chân thật. Còn Sang thì chỉ xác định thỏa mãn và chơi bời. Tự hẩn đã lấy roi quất vào cách sống của hẩn. Mà những vết đau sẽ trả giá vào ngày hôm sau. Giá như Tú không ôm đồm những mối tình hảo huyền, biết đâu Sang sẽ nghe lời gã để kịp dừng lại đúng lúc và xây dựng lại hình ảnh bản thân mình.

Nga đang khỏe dần. Chiều nào Tú cũng dẫn Nga đi dạo chơi ở công viên. Nga còn rất yếu nên phải ngồi xe đẩy. Sang đường cũng là mối hiểm họa đối với những người đi bộ. Hôm trước hai ông giáo sư người Mỹ bị một phen hú hồn, phải bó bột nằm một chỗ vì gặp một đám chip hôi phóng nhanh vượt ẩu.

- Bụi quá! Đi nhanh qua chỗ này đi anh Tú. – Nga đưa tay kéo khẩu trang che mặt, một tay xua xua bụi đường.

- Bụi à? – Tú vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn trước nhìn sau vì sợ gặp một hung thần xa lộ. Gã ráo bước thật nhanh rồi đẩy xe lên vỉa hè, rẽ ngay vào công viên. Nga thư thái, mắt nhắm nghiền, miệng lẩm bẩm hát dăm ba câu nhạc Trịnh. Nhiều hôm nằm trong phòng bệnh ở tầng sáu của bệnh viện, Nga thần thờ nhìn xuống đường phố, đôi mắt nhòe nhọt nước. Nga từng ước

một ngày gần đây, được trở về với nhịp sống bình thường, được đi lại, làm việc, được viết bài. Nghề báo đòi hỏi sự năng động, hoạt bát, xông xáo. Vậy mà Nga nằm một chỗ trói chân, trói cẳng, trói cả khát vọng, đam mê. Nếu Tú không ở bên, truyền cho Nga chút nhựa sống, chút hy vọng, chút tình thương, không biết Nga có vượt qua nổi không?

Đang đi, Tú và Nga gặp một người điên, tóc tai rối bù, người điên vừa đi vừa cười, vừa hát vu vơ: “Ta là người đàn bà đẹp, đẹp như hoa cúc dại, đẹp như dòng nước mát, không có sự ràng buộc của, thế giới đàn ông sẽ chết, lalala...”.

- Khổ thế anh Tú, anh có tiền lẻ không? Em thấy bà ta tội nghiệp quá!

- Người ta bị điên tình đấy em ạ. Nếu cần sự bố thí, anh tin chắc bà ta vẫn cần tình yêu hơn.

Tú cười hiền khi nghe Nga vắn vẹo:

- Thế lấy đâu ra tình yêu để cho người đàn bà kia bây giờ hả anh? Tình yêu phù phiếm.

Nga ngược nhìn Tú, chờ đợi, mơ hồ.

Thực ra, Nga đã biết tất cả về Tú. Nga im lặng vì lẽ gì? Vì túi hồ, vì thất vọng, vì niềm tin ngốc nghếch, thần thánh? Chưa bao giờ Nga góp ý hay nhắc nhở khi Tú chơi với Sang – một thằng đàn ông có lối sống nhà thổ. Đàn bà là hàng hóa. Đàn bà cần tiền hay cần tình yêu đều giống nhau, có thể mua được.

Chưa bao giờ Nga tỏ ra ghen tuông hay coi thường những người đàn bà Tú đã từng quan hệ. Thậm chí có lần Tú cố tình cho Nga nhìn thấy mình đi với Duệ, nắm lấy tay Duệ nhưng Nga vẫn im lặng nhẫn nhịn. Chỉ có đôi mắt là ngôn ngữ hiếm hoi mà Tú đọc được của Nga lúc bấy giờ, ánh mắt Nga buồn, suy tư và nhìn xa xăm, cố lảng tránh hình ảnh của Tú và Duệ. Thực ra, lúc ấy Tú rất sợ Nga buồn, nhưng gã lại muốn làm Nga ghen. Đàn ông và đàn bà phức tạp như nhau. Cái phức tạp của những chàng trai trẻ khi đi tìm hạnh phúc đích thực nhưng thất bại nhiều lần, giống như việc đem thùng bị thủng đi múc nước. Đúng lúc gã mất niềm tin vào tình yêu và muốn bắn đại bác vào quá khứ thì Nga xuất hiện và giữ gã lại.

Niềm tin là chút gia vị tinh thần làm cho người ta không bị chết đuối trong

sự viễn vông. Không biết Nga có phải là người đàn bà cuối cùng níu Tú lại? Nước hồ xanh ngắt, công viên xanh ngắt. Ánh hoàng hôn vàng rực. Tú đưa Nga về nhà trọ. Hai hôm trước Nga ra viện, bác sĩ gọi điện vào kiểm tra vết mổ. Tất cả dường như đã lành lặn. Chỉ có điều thi thoảng Nga lại bị đau nửa đầu do dư chấn từ cú va đập quá mạnh. Cuối tuần, Nga muốn về quê. Bố Nga có hẳn mấy cô bạn cùng quê làm việc ở ngoài này tìm Nga, nhưng mãi hôm nay máy di động của Nga mới bật. Hàng chục tin nhắn. Nga hoảng hồn và thần thờ:

Bố và dì đã đăng báo tìm Nga rồi, Nga đang ở đâu?

Mình đã nhờ bên truyền hình đăng tin tìm Nga. Không hiểu vì sao Nga mất tích như vậy.

Mấy tháng nay, cả gia đình náo loạn tìm kiếm, không có kết quả. Lúc này gã mới thấy hơi lo lắng và ái ngại vì lúc Nga nằm viện, gã đã không báo cho gia đình cô biết. Ba tháng nằm viện, ba tháng điều trị ngoại trú dưới bàn tay chăm sóc của gã, Nga không nghĩ đã gây ra chấn động tâm lý lớn lao đối với gia đình mình như vậy. Chiếc taxi bốn chỗ đỗ ở đầu làng, gã dìu Nga xuống xe. Nga để tóc dài hơi, hơi gầy một chút, da xanh xao. Cả làng quan họ nhìn Nga như một liền chị nửa mùa. Hàng chục ánh mắt đổ dồn về phía Nga, nhìn xóay vào sự thay đổi của Nga với ánh mắt tò mò, xen lẫn dè bĩu.

Nga bất ngờ vì thái độ thiếu thân thiện của dân làng. Tú còn bất ngờ hơn nhưng không thể đoán nổi, rốt cuộc những ánh mắt khinh bỉ, xét nét dán vào gương mặt còn ốm yếu của Nga là do đâu?

Bố Nga đứng sững như cây, một cái cây héo hon vì thiếu nhựa sống, lá cây tàn úa. Bàn tay xương xẩu của bố Nga lần lần sờ trên gương mặt con gái như thể ông không tin cô gái đứng trước mặt ông là Nga. Một ngày, có hàng ngàn vạn điều xảy ra, trong hàng vạn điều ấy, có những chuyện giống như cổ tích, có những chuyện giống như ác mộng.

- Con đã trở về! – Giọng bố Nga run run nấc lên những tiếng kinh hoàng. Trong sự kinh hoàng ấy, gã thấy có nét gì xúc động, có nét gì sợ hãi. Sau giây phút hạnh ngộ hiếm hoi, ông dờ dẫm nhìn Nga từ đầu xuống chân. Ông quay sang những ánh mắt tò mò. Cái nhìn của ông muốn xua đuổi,

muốn thanh minh, muốn được bình yên đoàn tụ với người thân...

- Con không làm cave, con nói thật đấy bố ạ.

- Hãy nhìn vào mắt bố và nói với bố điều ấy một lần nữa. Mấy tháng con không liên lạc, hàng ngàn tin đồn đã dội xuống gia đình ra, bố chết cay chết đắng. Bố không mặt mũi nào nhìn thiên hạ.

- Con không làm cave! Con nói thật đấy bố ạ.

Nga nhìn thẳng vào gương mặt người cha khắc khổ tội nghiệp. Lúc ấy gã thấy Nga thanh thản lạ lùng. Gã thấy thương Nga hơn bao giờ hết. Trong tình yêu có tình thương và trong tình thương có tình yêu. Nhiều tình cảm dành cho Nga khiến gã muốn là chiếc ô dù vững chãi che mưa che nắng cho nàng. Nga mong manh yếu đuối. Lần đầu tiên gã có cảm giác một người con gái cần đến sự che chở của gã, cần tình yêu của gã.

Để minh chứng cho sự trong sạch của mình, Nga cúi xuống chỉ cho bố những vết khâu trên đầu đã liền sẹo, những vết khâu trên đôi chân thẳng tắp, trắng muốt.

- Con bị tai nạn, con không muốn bố và dì biết rồi vất vả vì con.

Bố Nga chết lặng khi Tú cho ông xem hồ sơ bệnh á. Vậy mà dân làng đã nhìn con gái ông như một cave mang bệnh hết thời. Có nhiều lời đồn độc địa rằng họ thấy Nga đi khách đều đặn ở một khách sạn gần bờ hồ. Nga mặc chiếc váy cũn cũn, chiếc áo xẻ hình chữ “V” sâu gần đến rốn. Miệng lưỡi thế gian đáng sợ đến nỗi bố Nga bị ốm thập tử nhất sinh vì suy nghĩ.

Bữa cơm đoàn tụ của gia đình Nga thật đầm ấm. Tú được gia đình Nga coi như ân nhân. Một cảm giác dễ chịu, mộc mạc. Tin đồn là nguyên nhân khiến nhiều mảnh đời bị dồn đuổi đến bước đường cùng. Sau lũy tre làng, tin đồn có thể hướng đến bất cứ ai, không giới hạn trình độ, lứa tuổi. Nạn nhân của những tin đồn thối kiêu này không có chỗ bầu vùi, phần lớn là phớt đời, hoặc hy vọng thời gian sẽ “rửa oan” cho mình.

Nga đã có Tú ở bên che chở, đó là niềm lành. Bởi nếu gã không đưa Nga về hôm nay, là Giếng Chùa sẽ biến dư luận thành búa rìu, nhát búa ấy cứ giáng xuống gia đình Nga cho tới khi nỗi oan khuất của Nga tứa máu.

Chỉ chơi ở quê Nga có một tuần, gã đã đọc thuộc suy nghĩ, cái nhìn của con người nơi đây. Những nhà giàu thì cố gắng tích góp cho giàu hơn,

những nhà nghèo thì cố gắng để vươn tới mức trung bình khá, còn những gia đình nào chấp nhận cuộc sống an phận thì cứ ngồi đấy mà than thân trách phận, đừng hòng vay mượn hay nhờ vả những người giàu. Văn hóa làng quê đổi khác, những cặp vợ chồng mới cưới đã kịp cập nhật phim con heo về xem vào tuần trăng mật, nhưng cái nhìn của người dân quê về những cô gái làm cave, cặp bồ và sống lang chạ vẫn không thay đổi.

Nga bị gán cho tội làm gái hư vì cô mất tích đúng dịp báo chí, truyền hình sôi sục với hàng loạt hình ảnh những cô gái bị lừa bán sang động mại dâm của Hàn Quốc, Trung Quốc. Chẳng mấy khi làng quê lại có những sự kiện động trời gây ồn ào dư luận như thế để bàn tán.

Buổi chiều, Tú ngồi uống bia với Sang ở quán Cây Sung. Hai chiếc điện thoại của Sang cứ rung lên khúc nhạc chuông nghe rất xúc cảm. Bài hát Đôi bờ như chạm đến những khoảnh khắc sâu thẳm của tâm trạng cô đơn. Sang mà cô đơn? Tú nhớ có lần Hạnh từng bảo: “Cô đơn không phải khi người ta ngồi một mình và nhìn vu vơ ra một khoảng không xa xăm. Cô đơn là khi người ta yêu đắm say nhưng đáp lại là sự hờ hững, là khi người ta muốn chạy trốn khỏi cái vòng luẩn quẩn nhưng lại bị vòng luẩn quẩn ấy siết chặt”.

Bữa nhậu bị gián đoạn nửa chừng khi thằng em của Sang lướt con Dylan đến, mặt hết hoảng:

- Anh Sang! Anh phải giải quyết vụ này, không thì chết. – Mặt Sang cau có. Trên đời này hăn ghét nhất là bị làm phiền khi đang vui vẻ với bạn bè. Đối với thằng đàn ông đã nếm trải những cay đắng, phũ phàng của cuộc đời nhiều thì giá trị của tình thân thật đáng quý. Việc thằng đàn em thân tín đến tìm thằng Sang không phải là chuyện đùa. Hăn ghé tai thì thào to nhỏ với Sang điều gì đó. Mặt Sang thảng thốt như người vừa đánh rơi đồng của. Sang chào Tú rồi vội vã ra về. Mãi đến chập tối Sang mới điện thoại báo cho Tú biết sự tình, giọng nhẹ nhõm:

- Qua rồi mà ạ! Thằng đàn em của tao không chiêu khách lại ăn cắp tiền của khách. Hăn vừa mới ra đầu thú sau nửa ngày lẩn trốn. Cũng may hăn nhận tội mà không khai báo gì thêm, dù thế nào tao cũng phải sa thải hăn...

- Mà y còn cần tiền để mua mấy biệt thự và khu công nghiệp nữa? – Tú tỏ vẻ lo lắng xen lẫn bực dọc.

- Mà y hỏi thế có ý gì? – Sang thanh minh – Tiền là phương tiện để người ta đánh bóng tên tuổi của mình thôi, tiền chẳng để làm gì hết. Tao muốn dùng tiền làm từ thiện, mua mấy tờ báo uy tín để quảng bá hình ảnh của Mạnh Thường Quân, tao muốn họ hàng, làng xóm đều nhìn tao như một thần tượng. Tao muốn đi đến đâu, ngồi ở đâu cũng được mọi người nhận ra mình. Sắp tới tao sẽ làm từ thiện ở những vùng lũ lớn. Tao muốn mà y đi theo để viết một bà ký hay phóng sự về chuyến đi đó.

- Mà y háo danh chứ không phải mà y có lòng hướng thiện! – Tú phản ứng dữ dội trước cách sống của Sang.

Không hề tỏ ra giận dữ, Sang buông một tiếng cười lớn. Tú không rõ tiếng cười ấy là sự nhạo báng cuộc đời hay nhạo báng tư duy chậm tiến của gã? Giọng hằn húa mai: “Không làm được thì thuê..., không có tiền thì chẳng có gì cả”.

Bây giờ việc làm từ thiện không đơn thuần xuất phát cái tâm nữa mà là một thời thượng. Thế nhưng nhiều và rất nhiều cảnh đời mơ ước những tấm lòng từ thiện bốc đồng kiểu Sang để gia cảnh vượt qua khó khăn trước mắt. Hãn hãn diện khi đến đâu, những nạn nhân vùng lũ cũng nhìn hãn như cha mẹ, gặp ai hãn cũng cúi xuống ân cần hỏi han, nắm tay động viên. Gặp em nhỏ hãn lại bế thốc lên, như thế hãn rất đồng cảm với cảnh ngộ éo le của em nhỏ đó. Tú bắt đầu khó chịu vì sự dối trá háo danh của Sang. Ngày mai, trên tivi sẽ phát sóng trực tiếp cái nghĩa cử cao cả này của hãn. Mười giây xuất hiện trên truyền hình bây giờ là bảy triệu, không biết hãn chi bao nhiêu để nuôi năm tờ báo bán chạy đồng loạt viết tí bài lớn về hoạt động từ thiện của hãn cùng kênh truyền hình quốc gia để quảng bá hình ảnh?

Diễn viên điện ảnh tuy nghèo nhưng có danh, đi đâu cũng được quen mặt chỉ tên. Cuộc đời luôn có sự công bằng, đánh đổi tiền bạc lấy sự nổi tiếng, sự nổi tiếng lấy tiền bạc vẫn đang là xu thế của cuộc sống hiện giờ. Kinh doanh thương mại bằng hình ảnh bây giờ là hữu hiệu nhất. Người có tiền ai cũng thuộc lòng quy luật đó. Nhưng để ứng dụng quy luật đó vào thực tế cuộc sống thì phải là những bộ óc tinh xảo và đầy ắp mưu mô. Dù thế nào

Tú cũng không thể phủ nhận một điều là Sang quá giỏi.

Chị Giang phải nhập viện khẩn cấp vì bị nhồi máu cơ tim. Bác sĩ bảo kiểu gì cũng phải mổ, không thì sống cũng bằng thừa, chẳng có hy vọng sinh đẻ gì, tính mạng sẽ bị đe dọa và có thể dẫn đến cái chết bất đắc kỳ tử.

Mẹ Tú chết điếng người khi thấy cô con gái mặt mũi tái ngắt. Bố phải uống hai chén trà xanh mà vẫn run run đi ra đi vào chờ đợi tin tức từ phòng mổ. Những trái tim yêu thương máu mủ ruột rà đều hướng về phòng mổ. Chị Giang đang hôn mê sâu. Nỗi buồn lấp đầy tâm trạng đến mức mẹ không còn nước mắt để yếu mềm nữa.

Không thấy đạo diễn có bảy hình xăm ở bên chị Giang. Chắc là anh ta lẫn trốn mất rồi. Tú bị một sự ám ảnh rong ruổi trong ý nghĩ rằng chị Giang đang bị trả giá cho sự ngốc nghếch. Không biết nếu qua cơn nguy kịch này chị Giang có đủ bản lĩnh để đứng lên làm lại cuộc đời mình nữa không? Đàn ông có hai loại, một là người và một là thằng người. Nếu ai cũng gặp người đàn ông chân chính thì những kẻ xấu xa vứt bỏ cho ai?

Lâu đài cát trong trí tưởng tượng của chị Giang vỡ toang. Sóng xô những đụn cát ra ngoài đại dương, đại dương lại trả về bờ những đụn cát mỏng tang như lụa. Những dải cát mong manh như cơ thể của trinh nữ. Những vết chân phàm trần thô tục dẫm vào sẽ hằn lên những tì vết. Chị Giang bé nhỏ đến tội nghiệp. Ba ngày sau mổ chị mở được mắt nhưng còn yếu ớt như ngọn cây. Mẹ xúc thìa sữa bé tí tẹo cho chị ăn cũng phải nhẹ nhàng vì sợ chạm vào sự mong manh thần thánh của chị.

Ca mổ thành công tốt đẹp. 5.000USD là cả một khoản khổng lồ đối với một gia đình nghèo. Nhưng đối với bố mẹ già thì chỉ như chút sơn móng tay bị phai một ít lớp màu đỏ rực. Mẹ quý chị Giang hơn tất cả những gì mẹ có trong két sắt và sổ tiết kiệm.

Lần này ở viện, già không phải làm phong bì đút cho bác sĩ mổ và đội ngũ y tá, trưởng khoa, giám đốc bệnh viện nữa. Mẹ già lo chu toàn mọi việc. Phòng bệnh hạng nhất dành cho hai người. Gọi là phòng hạng nhất vì căn phòng rộng 15m², có hai giường đệm, vệ sinh khép kín, điều hòa tủ lạnh và truyền hình kỹ thuật số. Bệnh viện làm dịch vụ này rõ ràng có mục đích

kinh doanh. Bởi 600.000 đồng cho hai bệnh nhân một ngày không phải là rẻ, nhưng những bệnh nhân thuộc giới thượng lưu không thể sống khổ một ngày. Mà bệnh viện cũng không tìm ra nguồn thu nào béo bở hơn nhưng loại hình dịch vụ cho giới thượng lưu.

Ngoài trời mưa tầm tã. Từ hôm chị Giang vào viện, trời đổ mưa suốt, không lúc nào tạnh. Nhiều lúc thấy bố đứng bên cửa sổ thở dài, mẹ nhìn chị Giang lo âu, gã mới thấy giá trị của cuộc sống gia đình thật bền vững. Lúc này, gã là chỗ dựa vững chãi nhất của bố mẹ. Mặc dù công việc của gã lúc này chỉ đơn giản là đi gọi bác sĩ những khi chị Giang có triệu chứng tụt huyết áp, nôn, sốt cao hoặc chạy đi mua cho bố mẹ, chị Giang những đồ lặt vặt để dùng tạm trong bệnh viện. Bố mẹ mệt rã rời, chưa khi nào gã thấy không khí gia đình mình lại ảm đạm và suy sụp nhanh như thế. Những ngày này gã gần như quên mất cuộc sống của mình, quên mất rằng mình cần phải yêu và tiếp tục duy trì tình yêu của mình để làm mới những góc nhìn cũ kĩ. Nhìn đâu cũng thấy áo blouse trắng, những cô y tá thoăn thoắt như sóc, bức tường bệnh viện cũng sơn màu trắng toát, lạnh lẽo và ảm đạm. Tú gật mình vì nghe thấy tiếng khóc xé toang cả trời đất. Người phụ nữ có chồng ở cùng khu điều trị với chị Giang đổ sụp xuống đất như bức tường xây gặp bão lớn. Đứa trẻ lên bốn tuổi ré lên khóc theo người thân. Cảnh tượng đập vào mắt gã là một gia đình nhận xác người thân từ phòng mổ tim của bệnh viện. Anh chồng ba mươi tuổi, cặp bồ với vợ của một tay buôn đồ cổ có máu mặt. Chẳng may, chuyện vỡ lở nên thằng chồng bị cầm sừng đã thuê một băng nhóm xã hội đen xử lý tình địch. Trên cơ thể nạn nhân không một vết dao, khám nghiệm tử thi không thấy dấu vết gì. Người vợ trẻ điên cuồng vì sự mẫn mà chần gối vẫn chưa thỏa mãn. Chỉ được chồng đầu gối tay ấp những khi anh ta say và không nhận ra đó là vợ mình nữa, nhưng chị vẫn chấp nhận sự hờ hững ấy vì anh rất hào hoa và giao tiếp khoáng đạt. Chị cho rằng anh có nhiều đàn bà mê đắm là chuyện bình thường. Nên cái chết của anh khiến chị như phát điên, chị đổ lỗi cho cái chết của anh là vì chị không quan tâm và chu đáo với anh. Lúc anh còn hôn mê sau, tim còn đập, chị nhận được lá thư nặc danh nói bóng gió rằng chồng chị đã bị xử lý, nếu chị để công an vào cuộc điều tra thì con trai chị sẽ là nạn nhân

tiếp theo. Bức thư ấy là manh mối duy nhất của vụ án, nên chị muốn nhìn thấy kẻ đã phá tan hạnh phúc của mình. Chị muốn biết hẳn đã dùng thủ đoạn gì giết chồng chị? Nỗi buồn lớn ấy xâu xé tâm can chị khiến chị đôi lúc bị mắc chứng hoang tưởng vĩ cuồng. Chị muốn trở thành một kiếm hiệp, một cai thủ võ lâm hay một tướng bà trong dân anh chị. Chị muốn chính tay mình sẽ xử lý tên giết người theo cái cách của chị.

Nhưng cuộc đời không hay theo ý muốn. Khi chị gặp tên giết người, chị lại không muốn giết hẳn nữa. Cái chết của chồng chị đã được kẻ tình địch tử tế cảnh báo trước. Hẳn bảo với chị:

- Tôi đã khuyên anh ta nhiều lần nhưng anh ta không nghe. Những chuyến đi buôn đường dài hẳn còn về nhà tở ngủ. Vợ tôi là một con đàn bà lang chạ, dửng mớ. Nó sẵn sàng chi tiền không tiếc tay cho thằng bồ nào biết cách chiều nó. Chồng chị là một thằng điểm mặt hạng. Để diệt cỏ phải diệt tận gốc, tôi ra đầu thú vì tội thuê người giết chồng chị; đồng thời tôi đã giết vợ mình tối qua.

Chị chết điếng khi nghe câu chuyện kể về anh. Lúc ấy chị muốn anh tỉnh lại, dù chỉ một lần thôi, để chị được sỉ nhục anh. Thì ra bấy lâu nay, chị và thằng con trai bốn tuổi vẫn tin rằng họ đang sống rất hạnh phúc; họ tự hào vì anh là thư ký cho tổng giám đốc một công ty lương thực thực phẩm. Chị lạnh run người khi nghe kể về sự bệnh hoạn của chồng chị:

- Máy mụ bạn của vợ tôi đều là bồ của hẳn ta. Có lần tại nhà tôi đã có những cuộc truy hoan tập thể, trong đó hẳn và một vài gã đàn ông khác nữa.

Nước mắt chảy vào trong. Nỗi đau đớn tui hồ cứ đè nặng lên cuộc đời của chị. Khốn khổ nhất là buồn mà không thể chia sẻ, muốn khóc mà không dám khóc.

Xác anh đã đưa lên xe mà chị không nhắc nổi chân. Mẹ gã cứ lắc đầu thương tiếc ngậm ngùi khi nghe kể về cuộc đời của chị. Mẹ bảo chị Giang cũng trạc tuổi chị, cũng may chưa chạm chân đến hôn nhân. Gặp thằng đàn ông tử tế thì còn đỡ khổ. Nhưng ba cuộc tình lướt qua cuộc đời chị Giang như ba ánh chớp, sáng thì rất sáng nhưng nhanh thì cũng rất nhanh.

Chị Giang vẫn đang được truyền đậm, nước, muối, nước hoa quả. Đầu tuần

tới chị sẽ ra viện. Mẹ sai chị giúp việc về sửa sang căn phòng của chị, mấy tủ quần áo cũ được thay bằng chiếc tủ gỗ đánh vecni bóng loáng. Thêm vào đó là chiếc bàn trang điểm, tự tay mẹ đã chọn nước hoa và mỹ phẩm Hàn Quốc mà chị ưa thích. Chiếc rèm cửa sồi màu hồng rực được treo lên để xua đi không khí mưa gió âm đạm. Không gì bằng mẹ và con gái. Mẹ bảo, theo duy tâm chị với mẹ mệnh hợp. Có lẽ vì vậy mà mẹ chiều chị hết mực.

Chỉ còn mấy ngày nữa là tết âm lịch. Sắp bước sang năm mới. Nhiều người vẫn chờ đợi thời khắc năm hết tết đến. Mứt tết, bánh kẹo, hoa quả bày la liệt trên những quầy tạp hóa ở chợ. Tú cảm thấy phấn khích với không khí chợ Tết ở quê Nga. Nhìn gương mặt ai cũng hồ hởi, phấn khởi. Ngoài thành phố, siêu thị là trung tâm thương mại dành cho người có thu nhập cao. Đối với những người có thu nhập thấp thì những chợ lớn cũng đủ cho họ một cái Tết như ý. Nga tất bật dọn dẹp nhà cửa, lau chùi bàn thờ, bàn ghế, bát đĩa. Sự xuất hiện của Nga trong ngôi nhà bình dị ấy làm nó có thêm sức sống mới, như thể đang hồi xuân. Bố Nga ngồi gói bánh chưng thi thoảng lại tủm tỉm cười, bà mẹ kể gương mặt lơ đãng nhìn ra ngoài ngõ hóng chuyện với mấy người hàng xóm đi chợ Tết về.

Tú nhận được một tin nhắn của Sang: “Tối ba mươi tết, tôi khao ông bữa tiệc đón giao thừa bằng một ả mới mười lăm tuổi, còn trinh. Tôi vừa đặt tiền hai đũa, giá cắt cổ đấy. Đừng từ chối nhé!”.

Tú vẫn băn khoăn không biết Sang đưa cho mẹ bao nhiêu tiền tiết kiệm mà bố mẹ hẳn hiện đang sống trong một biệt thự sang trọng, có tới hai osin. Bố hẳn vẫn nát rượu nhưng toàn rượu ngoại đắt tiền. Quần áo đẹp, tiền nhiều, rượu ngon, đồ tẩm bổ nhiều nên trông bố hẳn đỡ thảm hại hơn dạo trước. Nga liếc tú bằng đôi mắt dao cau, giọng đưa đẩy ngờ vực:

- Hình như anh Sang lại mời anh vào chương trình mới phải không?

- Đâu có! – Gã chốt phắt. Không biết từ bao giờ gã mới biết sợ Nga mỗi khi có chuyện gì mờ ám. Nga tỏ ý không hài lòng khi gã không thành thật. Không nói thêm gì, Nga lại miệt mài lau chùi, dọn dẹp. Mái tóc Nga rủ xuống, thi thoảng lại đưa đi đưa lại nom thật kiên trì, nhẫn nại.

Sau khi Nga ra viện, Tú quyết định quay lại với nghề báo. Nhưng không

phải làm một phóng viên suốt ngày chạy lon ton đi viết bài nữa. Gã được một tờ báo mới phát hành mời về làm thư kí tòa soạn. Nghề này nhàn hạ mà thu nhập lại ổn định nếu có mối quan hệ rộng rãi. Thời gian từ thứ Hai đến thứ Sáu, gã phải thúc giục đội ngũ phóng viên bài vở thật đầy đủ, chu toàn. Nhưng hai ngày cuối tuần, gã hoàn toàn rảnh rỗi cho những việc cá nhân. Thời gian ấy, gã hầu như dành cho Nga. Hai đứa thường xuyên về quê dã ngoại, leo núi, thăm chùa chiền. Nga là người duy tâm và thích khám phá. Không chỉ riêng Nga, hầu như những ngôi chùa cổ ngoài miền Bắc này Nga đều đặt chân đến. Kinh Phật dạy nhiều điều hay lắm, Nga có niềm tin rằng nếu khi chết đi không muốn bị đày xuống Âm phủ thì tâm phải hướng về cõi Phật. Nga tin rằng thế giới không chỉ dành cho người trần mắt thịt. Những người đã chết đi, thể xác trả về đất mẹ nhưng linh hồn vẫn tìm những người thân để bầu vịu. Hương khói cho người đã mất không chỉ là tục lệ, còn là niềm tin vào sự bất tử của những linh hồn.

Tú vẫn không biết những gì đã trải qua giữa gã và Nga đã đủ gọi là tình yêu chưa? Bởi nếu không có tình yêu chắc gã không có đủ niềm tin và sự kiên nhẫn để chăm sóc Nga chừng ấy ngày trời. Sang bảo rằng nếu gã mà sống vào thời bao cấp chắc là hợp, vì con người gã lúc nào cũng có vẻ nguyên tắc đến mức khốt-ta-bít. Những người mang tư tưởng như gã là kinh doanh kiểu Sang chắc là không hợp. Thứ bảy tuần trước Nga rủ gã đi xem phim. Nga bảo cô sẽ cố gắng thay đổi lối của gã. Nga muốn thối vào hồn gã những cảm quan mới về nghệ thuật.

Bộ phim James Bond do Daniel Craig thủ vai thực sự là quả bom tấn với sức hút với viên mãn về công nghệ làm phim hiện đại, nội dung phim lôi cuốn, hấp dẫn. Những bộ phim Việt Nam với cảnh áo nâu sòng, quần lụa đen dần trở nên lạc lõng trong sự lựa chọn nghệ thuật của gã. Điều ấy chứng tỏ sự nỗ lực của Nga trong việc bồi dưỡng nghệ thuật cho tâm hồn gã đã được ghi nhận.

Thủy Anna

Lạc giới

- 8 -

Sang mở quán bar ngay sát mặt đường Nguyễn Chí Thanh. Đó là con đường sang trọng và đẹp vào bậc nhất Hà Nội hiện giờ. Việc mở quán bar ấy là do sự thức thời của một cái đầu nhạy bén với xu thế kinh tế trong nước. Quán bar làm theo phong cách châu Âu, nội thất kiểu Pháp, tường trần đều được xây ốp, kiểu dáng vừa cổ điển lại vừa hiện đại. Những món ăn tại quán bar này chủ yếu là đồ tây: pizza, sandwich, hamburger, mì Spaghetti – giá cả đồ ăn và đồ uống ở đây cao ngất ngưởng. Ngoài ra, cuối tuần Sang lại tổ chức hai buổi hòa nhạc cho những khách hàng người giàu có muốn hưởng lạc.

Quán bar của Sang, đối tượng phục vụ là khách nữ, nhân viên phục vụ là nam. Khác với loại hình kinh doanh du lịch, một trăm chàng trai được tuyển vào đây sẽ không phải thực hiện những chuyến du lịch đến các miền hẻo lánh xa xôi bằng xe với các quý bà. Ngay cả tại địa bàn Hà Nội, họ sẽ đưa khách đến nhà nghỉ hoặc thăm thú cảnh quan. Khách nữ đến đây, ngoài khoản chi phí dịch vụ ăn uống, phải mất tiền nếu muốn kéo một nhân viên đi hưởng lạc riêng. Điều tổng kết thú vị là ngoài khách Tây, khách Việt chiếm gần một nửa trong tuần đầu khai trương. Những gã cave mới vào nghề thì học hỏi những gã đã lăn lộn nhiều năm. Gã nào đẹp trai kiểu phong trần sương gió và ăn nói có duyên là được khách lựa chọn nhiều nhất.

Sang không trả lương mà chỉ đóng bảo hiểm y tế, bảo hiểm xã hội cho cánh mày râu. Lương của họ được tính vào những lần đi khách. Mỗi chuyến đi như thế Sang yêu cầu các quý bà phải nộp 500.00 đồng tiền mặt trước khi ra khỏi bar. Phương pháp này vừa chắc ăn lại vừa ổn định. Có lần Tú tò mò hỏi Sang về vấn đề đi khách. Với cave nữ thì không nói làm gì, nhưng cave đực thực sự là có vấn đề. Họ làm sao có thể đủ tinh trùng để xuất tinh một

ngày đến bốn, năm lần? Như bản thân Tú, dầu tự nhận là một đực rựa khỏe mạnh, vậy mà hai ngày sinh hoạt một lần, đôi lúc gã cũng thấy kiệt quệ. Dù có ngẫu pín hay óc khi thì đồng hồ sinh học vẫn không chấp nhận một sự cố gắng tùy tiện.

- Đúng đấy! – Sang thừa nhận. Không nói ra nhưng hẳn biết rất rõ sức khỏe của nam giới khác nữ giới. Chính vì thế mức phí đối với các quý bà mới ngất ngưỡng như vậy. Và nhân viên nam mới tuyển hàng trăm người cùng một lúc. ở đây nhân viên được chăm sóc sức khỏe rất chu đáo, nên anh nào cũng có khả năng làm hài lòng khách. Sang còn dành một buổi huấn luyện kín cho nhân viên về những tai nạn xảy ra trên giường: “thằng bé” không cương cứng, xuất tinh sớm, sinh hoạt đau rát không có cảm xúc...

Một thời gian sau, bar xuất hiện nhiều khách là cô gái trẻ. Khi mấy chàng cave tò mò hỏi:

- Tại sao các em còn trẻ đẹp vậy mà phải tìm bọn anh để giải sầu?

Nhiều quý cô đã hồn nhiên trả lời:

- Tại vì chồng em không biết cách khơi gợi cảm xúc của em.

Có người nói:

- Tại vì tò mò muốn được khám phá sức khỏe của đàn ông.

Sang cười:

- Tao kinh tởm lũ đàn bà và mất niềm tin vào họ. Hoặc đồng tiền, hoặc sắc dục sẽ cướp đi linh hồn và sự thủy chung của họ.

Một buổi sáng vô tình Tú gặp Duệ ngoài bến xe. Người tình cũ. Duệ nửa điên nửa dại. Duệ hát mấy câu nham nhở tội nghiệp: “Con gái yêu, con là khúc tình ca, nhưng con chết rồi, hoa cũng héo rồi, cây trút hết lá rồi, tiền mất, tình tan, đời tan, con chết. Ta sẽ hòa vào thế giới cỏ cây, cỏ cây bất tử, ta sẽ hóa thành sông, sông sẽ ôm trọn bờ cát vàng lalala..”

Bé Phương Nhi – con gái cưng của Duệ mắc một căn bệnh lạ. Bé sốt cao

không rõ nguyên nhân, da dẻ ngày xanh xao, biếng ăn, ít ngủ. Duệ đưa bé đi khám bệnh, bác sĩ kết luận: Nhi bị bệnh máu trắng. Tú không hiểu nhiều về căn bệnh này, nhưng già biết rất rõ rằng căn bệnh đó sẽ dẫn đến cái chết sớm nhất. Điều kiện kinh tế của Duệ có thừa để bao bọc Nhi suốt đời nếu như Nhi bị liệt hay không muốn đi làm khi trưởng thành. Nhưng cuộc đời đã dội gáo nước lạnh lên cuộc đời của Duệ. Nàng buồn và ủ ê đến phát điên khi bé Nhi vĩnh viễn đi vào giấc ngủ. Nửa gia sản hoặc hơn thế đã đi cùng bé Nhi.

Nhiều người đồn đại rằng Duệ bị những linh hồn bé nhỏ ám theo và làm tội vì đã lấy những hài nhi ấy làm đồ ăn cho chó béc-giê. Duệ đã đem con chó ấy tặng bạn bè, nhưng không ai dám nhận món quà hãi hùng là một con vật ăn thịt người ấy. Duệ dắt chó ra mãi tận bờ sông và xích con vật vào một gốc cây to, nhưng hôm sau nó lại phá xích mò về. Mãi sau Duệ phải nhờ người nhà dưới quê đem nó đi thật xa. Cuộc sống của Duệ bị dồn đuổi trong sự mất mát.

Nửa đêm tỉnh dậy, Duệ lao ra bến xe. Duệ tin bé Nhi sẽ ngồi trên chuyến xe sớm nhất và đang đợi Duệ ra đón như bao chuyến đi dã ngoại xa nhà của cô bé. Duệ hát, Duệ than vãn nhiều rồi mà không được đáp lại. Giấc mơ cuộc đời buồn như giọt mưa rơi rớt ngoài hiên. Duệ đi tìm tình yêu không biết bao nhiêu lần nhưng tình yêu lại cất cánh bay xa. Duệ đi tìm con nhưng nắm mồ nho nhỏ, đơn độc hiển hiện im lặng, vô hồn.

Duệ không chịu nổi những giấc mơ đêm hãi hùng. Những linh hồn thơ bé quấy phá Duệ hay lương tâm của Duệ bây giờ mới biết đến sự kì bí của tâm linh?

Chùa chiền bây giờ chỉ mang bóng dáng tâm linh. Người ta đến chùa vì mong được chay tịnh tâm hồn, siêu thoát ở kiếp sau. Ngày rằm, mừng Một, ngày lễ, ngày Tết, chùa chiền tấp nập người đi kẻ lại. Hầu như ai đến chùa cũng xin Đức Thích Ca Mâu Ni phù hộ cho sức khỏe, tiền tài. Không biết

Đức Phật bà nghìn tay nghìn mắt có soi thấu khắp nỗi khổ nhân gian không nhưng gã dám chắc không phải tất cả những người đến chùa đều là người tốt, nhiều trong số họ đều quá giàu có và cả đời họ không cần tài lộc gì để sống nhưng họ vẫn giữ một nếp nghĩ rất quái đản: “dẫm lên người khác mà sống nếu không người khác sẽ dẫm lên mình”.

Tú gửi Duệ lên chùa, ăn mày cửa Phật. Gặp sư thầy đang ngồi chép kinh Phật.

- Bạch thầy! Gã chấp hai tay nhìn vị sư thầy trụ trì ngôi chùa cổ kính ở ngoại thành. Sư thầy im lặng nhìn gã từ đầu đến chân, giọng từ tốn:

- A di đà Phật! Con có việc gì vậy?

- Bạch thầy! Con đến đây ăn mày cửa Phật bữa cơm chay. Rồi nhờ thầy cư mang người phụ nữ bất hạnh này.

- A di đà Phật! Người phụ nữ kia từ đâu đến? Sao lại ra cơ sự này? Đã hết duyên nợ với nhân gian rồi sao mà tìm đến chốn này?

- Bạch thầy! Đây là người bạn cũ của con. Phàm ở đời là một bác sĩ, kiếm tiền nhiều lắm nhưng có trót làm một số điều ảnh hưởng tới đạo đức, tâm linh của con người. Nên nhờ đưa Phật cư mang và che chở. Đưa con độc nhất đã về cõi trời. Không còn nơi bầu vú, người dờ điên dờ lành. A di đà Phật! Mô Phật!

- Mô Phật! Nhà chùa không nỡ đuổi người cơ nhỡ. Chỉ sợ thí chủ không đoạn tuyệt với nhân gian mà phá giới thì mang tiếng chốn tu hành!

- Mô Phật!

Gã chấp tay cúi lạy sư thầy. Duệ được gửi gắm ở chùa như một niềm tin thiêng liêng nhất mà gã còn tin tưởng ở chốn phàm trần.

Hạnh rủ Tú đến bar của Sang ngồi lần đầu tiên Tú xuất hiện ở quán Sang từ bận hẳn khai trương đến giờ. Ngay trước mặt Tú là một boy điếm đang chiều khách tận tụy. Nếu không ai để ý, rất khó nhận ra boy điếm và khách vắng lai. Sang bảo boy điếm rất sành điệu, quần áo hàng hiệu, nước hoa

Pháp và xe Piaggio. Lúc nào boy điếm cũng tỏ ra sành điệu, đẳng cấp như một chàng công tử con nhà giàu.

Hạnh nguyệt dài kêu tởm lợm và đòi về. Gã cười trấn an hạnh, bởi họ chỉ là một phần rất nhỏ của xã hội. Giống như dân gay, họ đang chiếm lĩnh cuộc sống và đòi hỏi một sự công bằng khi xã hội nhìn nhận họ thiếu khách quan.

Gã boy điếm đang dăm dăm nhìn con mồi, một mụ ngoại tứ tuần, eo thon, lông mày xăm, môi xăm. Nhan sắc còn nhưng vẻ mặt buồn làm “con mồi” của boy điếm trở nên tiều tụy.

- Anh rất thích nhìn em những lúc em suy tư, thật đấy!

Pha tấn công trái tim “con mồi” đầu tiên của boy điếm có vẻ được rút ra từ một kịch bản. Mà biết đâu tác giả kịch bản không ai xa lạ, chính là ông bạn vàng của gã.

Con mồi vẫn ngồi im không nhúc nhích, vòng vàng, bông tai, nhẫn kim cương, túi xách hàng hiệu, kính mắt cửa chớp hàng hiệu, màu hồng.

- Em xứng đáng được yêu thương! – boy điếm chòang tay qua eo người đàn bà rạng rỡ như mùa xuân. Câu chuyện giữa boy điếm và người đàn bà trở nên thân mật hơn khi boy điếm tâm sự về cuộc sống với ánh mắt rất đổi chân thành.

Người đàn bà gọi nhân viên lễ tân ra nói nhỏ vào tai điều gì đó. Chốc lát, nhân viên mang sổ thanh toán ra, với chi phí rượu ngoại, đồ ăn tây và đặc biệt là tiền đặt cọc bao trai mà trong sổ ghi là “phí dịch vụ chỗ ngồi”. Khoảng ba triệu đồng, boy điếm rút tiền ra khỏi ví, cố để lộ mấy tờ ngân phiếu 100USD. Người đàn bà cảm động nhìn boy điếm âu yếm. Dĩ nhiên không bao giờ boy điếm phải trả tiền. Khi con mồi đã hài lòng về người tình thì vấn đề phát sinh trong menu không thành vấn đề. Đánh vào hầu bao của đàn bà thiếu thốn tình cảm là chiêu thức kinh doanh kiểu mới.

“Năm triệu thưa chị!” – nhân viên phục vụ đọc tên từng khoản phí cho khách. Mỗi ngày ngân sách của Sang thu về phải lên tới hàng trăm triệu.

Sang có chút gì ma quái kiểu Xuân tóc đỏ, có chút gì thức thời của một ông chủ va chạm với lối sống của Nhật và châu Âu từ sớm. Điều ấy ít nhiều quyết định thành công hôm nay của Sang. Trong sự thành công ngọt ngào ấy, có không ít sự liều lĩnh.

Bố mẹ Sang chuyển về quê sống. Nghe đâu ông bà Vu có nhắm cho Sang một đám. Cô gái mới hai mươi hai tuổi, tốt nghiệp Đại học Sư phạm. Tối đầu tiên đi chơi với Sang, cô ngồi ngây như thóc.

Sang hỏi:

- Em nói gì về bản thân mình đi.

Cô gái ấp úng:

- Em chỉ sợ anh giận.

Sang tỏ ra bao dung:

- Không sao! Em cứ nói, biết đâu anh sẽ giúp được em.

Cô gái vừa nói vừa khóc:

- Em đã có thai với người yêu rồi, anh ấy tự ái bỏ đi khi bố mẹ em cấm cửa.

Bố mẹ chê anh ấy nghèo, sợ không lo nổi cuộc sống cho em sau này.

Lúc ấy máu nóng trong người Sang sôi lên. Hấn ghét nhất những chuyện ép duyên, tham vàng bỏ ngãi. Hấn ghét lây cả bố mẹ mình, chuyện gì cũng giục giã sồn sồn mà không tìm hiểu kỹ càng. Hấn sẽ không bao giờ đi làm cái việc tranh vợ, cướp con của người khác.

Bố mẹ Sang dùng dùng:

- Tao hứa hẹn với nhà bên ấy. Mà định làm mất mặt tao hay sao? Mà cút đi và coi như chúng tao chết hết cả rồi.

Sang điềm tĩnh:

- Thế bố mẹ hứa hẹn với nhà người ta, vậy bố mẹ có biết con gái người ta bụng mang dạ chứa hay không?

- Nó là cô giáo, mà không được nói láo. Tao thấy nó ngoan nhất trong những đứa con gái mà đưa về nhà này. Úi dào! Lũ bạn gái của mà váy áo thì cũn cỡn, hở hang, xô lệch. Rõ thật là!

- Con không nói cô giáo bụng mang dạ chứa là xấu. Con người sống vốn có

tình cảm. Cô ấy yêu người ta, có con với người ta và muốn lấy anh ta làm chồng. Bố mẹ và nhà bên ấy định ép cô gái ấy đến chết hay sao?

- Mà không phải nói nhiều. Tao đã quyết rồi. Không có mà tao vẫn cưới. Chỉ cần mà đừng có nhiều sự. Bố mẹ già rồi, cần dâu hiền!

Sang ngồi hút thuốc. Hẳn đốt vèo vèo. Hễ có chuyện đau đầu là hẳn tìm đến sàn nhảy hay ngồi một mình trầm tư đốt thuốc. Hẳn cũng thấy mình đã làm quá nhiều chuyện động trời, ý thức về một mái ấm gia đình cứ như ngọn lửa đang nhen. Nhưng chẳng lẽ cái giá phải trả cho cuộc đời thăng trãi điểm cao cấp như hẳn là kiếp “đồ vờ” cho thiên hạ sao?

Như bảo Tú:

- Anh Sang có nhiều tiền nhưng chẳng bao giờ có hạnh phúc, anh ấy quá lầm lạc rồi.

- Em biết gì về anh Sang mà nói anh như thế? – Tú gặng hỏi. Như trả lời:

- Em giấu kín chuyện này không nói ra vì em sợ, em sợ mọi người biết sẽ ghê tởm anh ấy. Chỉ có kẻ mù mới không nhận ra, quán bar và công ty du lịch hiện giờ đang nuôi gần hai trăm thằng cave đực, công việc bán hàng, du lịch chỉ là hình thức rửa tiền hợp pháp cho cái nghề thối tha đấy. Em khuyên anh ấy nhiều lần nhưng anh ấy không chịu nghe.

- Anh cũng không biết nữa. – Tú chữa thẹn chống chế.

Đàn ông làm cave thì khác gì với đàn bà làm cave? Có lẽ, đàn ông không phải đặt vòng tránh thai, không bị tàn phai nhan sắc nhanh, đặc biệt, đàn ông dễ đánh lừa thiên hạ bằng nhãn mác hàng hiệu.

Phải nói, động “Lạc giới” của Sang rộ khách vào ba thời điểm: đầu năm, nghỉ hè và cuối năm. Để che mắt cơ quan chức năng, Sang tuyển thêm chục nhân viên nữ làm về nhân sự, tuyển người. Sang cho nhân viên đi khám sức khỏe định kỳ khá đều đặn với mục đích nâng cao thương hiệu. Đồng thời, Sang tuyển chọn rất khắt khe bởi hình thức và khả năng sinh lý chính là hai yếu tố tiên quyết. Bởi để các quý bà bỏ tiền ra mua vui, không thể chọn một anh chàng mặt mũi xấu xí như Ngưu Ma Vương và lao vào làm chuyện ấy như con trâu cày một mẫu ruộng.

Nghệ thuật làm tình là ở cách biết gãi đúng chỗ nhạy cảm. Trong cuốn Cẩm

nang yêu có chỉ dẫn rõ về những vùng nhạy cảm của phụ nữ. Dĩ nhiên, thằng Sang không hẹp hòi khi đặt hai trăm cuốn tạp chí Đàn ông cho nhân viên nghiên cứu. Đó là cuốn sách dạy kiểm tiền hữu hiệu và thiết thực nhất. Trong lũ đàn em, Sang quý nhất là thằng Tuy. Hắn là một thằng bản lĩnh, dám làm, dám chịu, lại từng ở tù về, vừa có chất giang hồ lại vừa có tính trung thành, lẩn xả như con thiêu thân để cung phụng chủ. Hắn từng vào tù vì tội danh quấy rối tình dục trên xe bus, ba năm ra tù, hắn lại thông dâm với một người đàn bà đã có chồng. Một thời gian sau, mối quan hệ của hắn bị lộ, hắn giết chồng của tình nhân để bịt miệng. Mười lăm năm tù giam là kết quả của lối sống buông thả, coi thường pháp luật...

Ra tù, thằng Tuy như gà con lạc mẹ, nay dật dẹo đầu phố, mai la cà cuối phố, ai nhờ việc gì thì làm việc ấy. Hắn gặp Sang, đó cũng có thể coi là bước ngoặt của cuộc đời hắn. Sang ngồi trên xe Camry đi gặp đối tác, gặp thằng Tuy, râu dài, tóc dài, mặt mũi góc cạnh, giang hồ, thấy có thể sử dụng trong công việc nên quyết định thu nạp. Không ngờ thằng Tuy làm việc thật quá xuất sắc, nhất là với vai trò quản lý. Chẳng bao lâu sau, thằng Tuy đã khẳng định được vị trí trong công việc. Từ một thằng cầu bơ cầu bất đến một nhân viên quen và bây giờ nghiêm nhiên, hắn trở thành một trợ lý giám đốc.

Việc đầu tiên thằng Tuy xử lý thay Sang là cho bọn côn đồ chém đứt lìa năm ngón tay của con trai chủ ông quán bar cùng khu phố vì dám tranh khách của nhà hàng, lại còn ăn cắp thương hiệu. Vụ ấy tưởng bar của Sang phải đóng cửa vì cả khu phố âm ỉ suốt một tuần liền, báo chí nhập cuộc, truyền hình cũng không bỏ lỡ cơ hội. Vậy mà bar vẫn hoạt động bình thường, như có phép màu. Mãi sau này Sang mới tiết lộ, phép màu ấy là do hắn đã mua chuộc được một lãnh đạo cấp quận. Quan chức thoái hóa biến chất vì đồng tiền. Nhưng số lượng quan chức tham ô phải vướng vào vòng lao lý thì rất ít so với thực tế.

Việc thoát nạn lần này tạo cho Sang một bức tường tự vệ trước công lý thật kiên cố và vững chắc. Riêng Tú, gã bắt đầu có cảm giác chồn chợn, sờ sợ và gai gai. Gã bắt đầu bị ám ảnh rằng một ngày gần đây, Sang sẽ gặp bất trắc. Lấy lá số tử vi của thằng Sang cho một ông thầy danh tiếng xem, ông

khẳng định như đinh đóng cột rằng thằng Sang sẽ gặp nạn lớn vào năm ba mươi hai tuổi.

Hai tuần sau, kể từ hôm đưa Duệ lên chùa tĩnh tâm và ăn chay niệm Phật, tự dưng Tú lại hay có cảm giác bất an. Gã sợ đêm tối và sợ những tiếng động khe khẽ lúc nửa đêm. Có lúc tiếng động ấy như tiếng khóc than, có lúc như tiếng gió quất vào mái ngói nghe ràn rạt, ràn rạt. Trời vừa se sẽ một chút mưa phùn. Tháng Giêng, Hai, quê Nga tấp nập hội hè, những lúc về bên Nga gã không còn cảm giác sợ hãi và ám ảnh. Phải chăng tình yêu là bến đỗ bình yên?

Nhưng, kể ra điều này có lẽ mọi người sẽ nghĩ gã hèn nhát. Điều đầu tiên gã phải thú nhận rằng gã quan tâm tới Duệ, đưa Duệ lên chùa để nghỉ ngơi còn mang một ý nghĩa ích kỉ cá nhân, gã sợ gã sẽ đánh mất tình yêu của Nga thêm một lần nữa. Nga yếu đuối mỏng manh nhưng Nga sẽ không tha thứ cho gã nếu gã lại dính líu đến đàn bà.

Nhưng vào chùa được khoảng ba tuần thì Duệ bỏ trốn. Gã nằm trong đêm tối như nghe thấy giọng hát tức tưởi vọng về xé ruột. Mưa phùn, đàn bà và đêm đen bủa vây gã. Gã lao đi tìm tiếng khóc trong vô thức. Bỗng dưng gã sợ tiếng khóc ấy sẽ lịm đi trong đêm, bởi người đàn bà đau đớn, buồn tui mà không khóc được nữa thì coi như cuộc đời người đàn bà ấy đã tắt lịm niềm sống. Hoặc người đàn bà ấy sống cuộc sống của thực vật, chỉ biết rì rào những tán lá hanh hao lúc thu về.

Gã tìm thấy Duệ. Không một mảnh vải che thân. Duệ nằm vật ra cỏ, cỏ màu xanh còn thân Duệ trắng nõn nà. Duệ bảo:

- Không ở chùa nữa đâu.

Gã bảo:

- Thế không ở chùa thì ở đâu?

Duệ đáp:

- Ở dưới dòng sông này.

Duệ đi ra sông, để thân thể chìm dần, chìm dần trong nước. Khi gã nhận ra Duệ đang tìm đến sự thanh thản cuối cùng của cuộc đời, gã lao xuống để kéo Duệ lên. Cuộc giằng co giữa lý trí và bản năng, nước sông lạnh ngắt,

ánh trắng đan díu hắt những tia vàng rực rỡ như dát ngọc. Cơ thể đàn bà thật kì lạ, lúc khỏa thân dưới nước nhìn ai cũng đẹp.

Gã ôm ghì lấy Duệ. Duệ giằng ra khỏi vòng tay thương hại của gã, nước vỗ vào bờ ì oạp, ì oạp đòi Duệ về. Gã nhất quyết bỏ mạng nơi đây chứ không chịu nhường Duệ cho con trai thần sông. Các vị thần đa thê đa thiếp, về đấy rồi Duệ cũng sẽ khổ. Duệ nằm im lặng trong vòng tay gã, cơn điên đại qua đi, Duệ lại trở về với vẻ đẹp mặn mòi của người đàn bà một con. Gã nằm ghì trên người Duệ, để giấu vẻ đẹp thân thể của Duệ khỏi ánh trăng đang tham lam liếm láp. Gã cũng cởi bỏ bộ quần áo ướt đẫm nước sau một hồi vật lộn và giằng co với Duệ, chính cái vỏ hình thức ấy mà bất cứ ai nhìn thấy trang phục của gã cũng phải trầm trồ bởi vẻ trí thức, lịch lãm thư sinh, đúng mác con nhà giàu.

Và gã đã làm chuyện ấy với Duệ không phải vì thương hại, không phải vì gã là đàn ông mà là vì một tình yêu cũ kỹ ở tận đâu đâu bỗng chốc ùa về. Lần nào làm tình với Duệ gã cũng đều cho tinh trùng vào, điều ấy khiến Duệ thấy mãn nguyện hơn những người tình trước. Bọn họ dùng bao cao su, xuất tinh ra ngoài vì sợ Duệ sẽ mang thai và chính Duệ sẽ dùng cây kéo khổng lồ mà thường ngày Duệ vẫn dùng để làm việc kiếm tiền, và cắt bào thai ruột thịt của họ ra thành nhiều mảnh linh hồn thơ dại.

Duệ nhiều lần cười khẩy lũ đàn ông. Duệ không có ý định mang thai nữa. Nên đã từ lâu, Duệ đặt vòng tránh thai. Lúc gặp Tú, khao khát làm mẹ lại thối bùng trong ý thức của Duệ. Nhất là từ khi Phương Nhi, đứa con duy nhất của Duệ, trở thành một linh hồn của thế giới xa xăm. Duệ không thể nói chuyện với con, không thể nắm tay con, không thể đưa con ra bến xe đi dã ngoại, không thể hôn con trước khi ngủ. Duệ bị số phận đánh cắp tình mẫu tử. Chính vì vậy nên Duệ cần có một đứa con. Gã biết rất rõ rằng mọi sự đánh đổi đều có cái giá của nó. Nhưng gã không thể bỏ mặc Duệ với ý nghĩ về cái chết dần dần tới chân tường. Gã sẽ nói gì với Nga về sự phản bội khủng khiếp này? Điều ấy còn phụ thuộc vào sự bao dung của một người phụ nữ.

Duệ mang thai được hai tháng, Duệ quyết định rời xa gã bằng chuyến tàu đêm lên tận Lào Cai. Duệ không nói với gã Duệ đi đâu, tám tháng sau gã

mới được biết khi Duệ nhận tin về, Duệ đã sinh một bé gái rất xinh xắn, dễ thương, tên là Tú Linh. Duệ sống ở Lào Cai cùng cô gái giúp việc của Duệ ngày xưa, mở cửa hàng bán thuốc và khám chữa bệnh cho sản phụ, không nạo hút thai nữa.

Gã mừng cho Duệ, cầu bình yên cho Duệ và cô con gái Tú Linh mà gã chưa một lần biết mặt. Duệ không để lại cho gã một dòng địa chỉ nào, sợ làm tổn thương đến cuộc sống mới của gã. Người đàn bà chín muồi như Duệ sẽ không bao giờ gã quên được. Nhiều lúc ở bên Nga, gã vẫn nghĩ về cơ thể trắng nõn nà của Duệ trên bãi cỏ xanh ngăn ngắt. Gã đã nằm trên cơ thể Duệ để giữ Duệ ở lại với cuộc đời này nhưng cuối cùng gã lại không giữ được bản thân mình. Nga đôi lúc hờn trách vì gã như một kẻ mất hồn, không buồn, không vui và không suy tính điều gì cả.

Giải đen bằng gái là chuyện cũ rích và muôn thuở. Lần này Sang không muốn để đàn bà len lỏi vào tâm trạng của hắn nữa. Hắn ngồi xuống cà phê trên đường Nguyễn Du. Quán cà phê 71 nằm ngay ngã tư giữa phố Yết Kêu và Nguyễn Du, giá đắt khủng khiếp nhưng lúc nào cũng đông khách. Không gian của quán bao trùm bởi màu xanh xà cừ sum suê lá. Phin cà phê nhỏ từng giọt, từng giọt nhấn nại, Tú cũng chờ đợi Sang với tâm trạng nhấn nại như thế. Sang không nói câu gì và không định nói gì nếu Tú không đánh động hắn bằng một câu nói xã giao và cũ rích:

- Dạo này mày vẫn tốt chứ?

- Ủ! Vẫn tốt.

- Công việc có gì mới không? Công ty? Bar? Mấy vụ đâm chém giải quyết đến đâu rồi?

- Chẳng làm sao hết, ông bà già và con Như bị yếu bóng vía nên mất ăn mất ngủ. Ai cũng cầm chắc khả năng tao phá sản, vào tù. Giời ạ! Thời buổi này có ai chê tiền đâu.

- Nhưng cũng không ai liều mạng với đồng tiền như mày đâu đấy. – Tú thận trọng cảnh cáo lối sống liều lĩnh của hắn. Hắn thành dân giang hồ anh chị từ khi nào chẳng rõ, từ khi hắn là boy điểm hay từ khi hắn lấy tiền của đàn bà quá dễ dàng?

Sang nói một câu mà khiến Tú suýt ngã bổ chửng. Hắn bảo lúc ngồi uống cà phê ở đây, không gian thoáng đãng làm đầu hắn chợt nghĩ ra một sáng kiến hay đến lạ lùng. Khi Tú hỏi hay làm sao, hắn ghé sát tai Tú, giọng run run cập rập như thể hắn vừa trúng xổ số độc đắc:

- Tao sẽ mở thêm bar cho dân gay.

Tú đã từng xem trên mạng những đoạn phim hạng ba do dân gay đóng. Thực sự gã thấy tò mò kinh khủng vì không biết hai người đàn bà xinh đẹp, hai người đàn ông vạm vỡ kia sẽ làm thế nào để thỏa mãn nhu cầu tâm sinh lý? Bệnh hợm? Quái thai của Thượng đế? Không, rõ ràng họ là hai con người rất bình thường, họ đang yêu nhau và đang nồng nàn, cháy bỏng với tình yêu. Tú không ghê tởm dân gay như cũng không dễ dàng ủng hộ cho tình yêu của họ, mặc dù mới đây, trên thế giới đã diễn ra một đám cưới giữa hai chàng trai đồng tính người Nhật Bản và Canada, thu hút không ít ánh mắt tò mò của công chúng. Đối với dân gay, bàn tay, sự va chạm thể xác và dụng cụ tình dục là những thứ kích thích khoái lạc rạo rực nhất. Tú để ý thấy cô gái rên lên khe khẽ khi người tình sục sạo vào chỗ kín bằng ngón trỏ và ngón giữa. Trong tình yêu của dân gay, luôn có một người đóng vai người đàn ông, một người đóng vai người đàn bà.

- Thế dân gay có giống mấy thằng cave đực làm việc ở công ty du lịch và bar của mày không? – gã hỏi Sang với ánh mắt dò xét.

- Giống mà không giống. Vì mục đích của mấy chàng cave đực là phải lợi dụng niềm tin và sự yêu thương của các quý bà. Còn với dân đồng tính nam thì khác, đối tượng của họ là những gã đàn ông to khỏe lực lưỡng nhưng bị bệnh đồng tính. Tao đang chiêu nạp nhân viên qua một room chat của dân gay, được khoảng bốn mươi người. Có thể ban đầu sẽ vắng khách nhưng tao tin bar này sẽ kiếm bộn tiền hơn bar trước.

Đúng là những người kinh doanh, đầu óc luôn nghĩ đến công thức tiền – hàng – tiền. Đàn ông là hàng hóa, đàn ông lưỡng tính cũng là hàng hóa. So với những động mại dâm nữ thì bar và công ty du lịch của Sang kinh doanh mặt hàng đẳng cấp và có tầm nhìn xa hơn rất nhiều.

Có một điều khiến Tú rất tò mò, gã chưa từng thấy Sang yêu bất kì cô gái

nào. Gã cho rằng chuyện tình cảm với cô học trò gốc Hà Tĩnh không đến mức đến Sang phải dẫn vật và cay nghiệt với đàn bà đến thế. Sang đứng vững với gái đẹp đến mức gã phải ghen. Không phải Sang đào hoa hơn gã mà vì hắn nhiều tiền và hắn là ông chủ. Sang quan niệm rằng người đàn bà nào dùng một đồng trong ví của hắn, thì người đàn bà đó chỉ có thể xếp vào diện hàng hóa.

Thủy Anna

Lạc giới

- 9 -

Ngồi ở quán trà đá đợi Nga đi làm về. Ra viện, tập luyện đi lại, về quê là một loạt biến cố lớn trong đời Nga. Trong hàng loạt những biến cố lớn ấy, Tú đều ở bên Nga như lá bùa hộ mệnh. Đang ngồi phì phèo châm điếu thuốc, Tú chợt thấy mấy ông xe ôm ngồi gần đó cười khăng khặc tán phét những chuyện dung tục, bậy bạ:

- Đ.me! Sau cuộc xe ôm này về, đi làm cave cho sướng cái thân. Vừa được nâng niu chiều chuộng, ăn ngon mặc đẹp, mưa không ướt mặt, nắng không đến đầu lại có tiền...

- Thế không sợ công an tóm à? Giọng gã xe ôm kia nửa đùa nửa dọa dẫm. Ông xe ôm này cũng không phải tay vừa, tỏ ra là một người sành sỏi về pháp luật, mắt ánh lên vẻ trâng tráo:

- Này nhé! Thế tôi hỏi ông nhé, đã bao giờ báo chí, truyền hình nói về vụ đàn ông đánh đĩ chưa? Nước mình gọi là bình đẳng nhưng còn đang tồn tại chế độ phụ hệ vì đàn ông là trụ cột gia đình. Công an tóm cổ đàn ông thì lấy ai bảo ban mấy bà phụ nữ?

Gã xe ôm kia gật gù tán thưởng. Gã vỗ đùi đánh đét một cái rồi ngược mắt sang Tú đang chưng hửng suy tư, đưa chuyện: “Cũng đúng chú em nhỉ?”, Tú mỉm cười gượng gạo.

Nga bây giờ chọn công việc sửa mo-rát ở một tờ nguyệt san. Một tháng ra một số nên công việc cũng nhàn. Ngày làm tám tiếng, lương tháng 2.34 x 450 là mức cơ bản. Nghèo nhưng cũng đủ ăn. Mà Nga không đi làm thì Tú cũng sẽ cố gắng làm việc thật tốt để chu cấp cho Nga không phải khổ. Tú đã đi làm trở lại, quay trở về tờ báo lá cải ăn khách của mình.

Cuộc sống cứ đều đều trôi đi nếu một sáng Nga thông báo cho Tú biết Nga đã có thai. Tú cuống cuồng như một đứa trẻ mắc lỗi và sắp bị phạt nặng. Gã

còn chưa đưa Nga về giới thiệu với gia đình, bây giờ dùng một cái thông báo cho gia đình biết mình có con với Nga, thế thì khác nào châm kíp nổ và đặt ngay ở bàn uống nước của gia đình gã. Bố gã sẽ xây xám mặt mày, thậm chí còn có thể phải đưa đi cấp cứu vì tăng huyết áp đột ngột; mẹ thì tụt huyết áp và sẽ phải uống gấp một cốc trà gừng để ổn định trở lại. Chị Giang chắc sẽ ngồi gặm vỏ quýt cho thơm miệng. Gặp chuyện gì không hài lòng, chị lại nhăn mũi rên rỉ: “Thối ruột! Phức tạp!”

Nga bảo:

- Em đã ngờ ngợ từ mấy hôm trước, nhưng sáng sớm nay em mới dùng que thử thai, thấy hai vạch màu hồng, chắc rồi anh ạ.

Nói thật, gã cũng thích có con lắm. Nhưng gã cũng sợ Nga không chịu được nhiệt khi tiếp xúc với gia đình mình lần đầu tiên. Mẹ đẻ thì rất dễ, thương người thì rất thương người, nhưng riêng chuyện chọn dâu, mẹ hà khắc đến phát sợ.

Hình thức của Nga không chê vào đâu được, nhưng có một điều, Nga cười “hở lợi”. Dân gian gọi là “lộ xỉ”; mẹ bảo con dâu bị tật ở chân tay cũng không đáng sợ bằng việc cười lộ xỉ. Đây là tính hiệu số mệnh long đong, vất vả, yếu mệnh hay ốm đau. Thêm nữa, mũi Nga rất đẹp nhưng cánh mũi hơi rộng và hơi hếch một chút, nếu tinh ý mới nhận thấy những khiếm khuyết ấy. Mẹ thường bảo: “Đàn bà mà lỗ mũi thông thổng thì làm một tiêu mười. Không biết biết kiệm, sau này cứ ra đê mà ở.”

Tú không dám nói cho Nga những trở ngại ấy, sợ Nga tự ái và nản chí. Nhưng gã vẫn quyết tâm đưa Nga về giới thiệu cùng bố mẹ. Đây là lần đầu tiên gã chắc chắn trong chuyện tình cảm với một người, lại là cô gái thôn quê chất phác nên hy vọng bố mẹ có thể yên tâm. Nhưng mọi chuyện xảy ra không ngoài dự đoán của gã; dù không biểu lộ chút phản ứng nào nhưng sau khi gã đưa Nga ra công, vừa quay vào là mẹ gọi lại nói ngay. Mẹ nói mẹ không cấm đoán chuyện hôn nhân hai đứa, yêu thì cưới, nhưng lại tiếp

lời:

- Nếu con bé đó chưa có thai, mẹ sẽ không chấp nhận đâu.

Gã giật mình hỏi mẹ:

- Ai nói cho mẹ biết Nga có thai?

Mẹ cười, bảo:

- Cổ nổi gân và thở mạnh, da tái xanh, nhìn qua là mẹ biết ngay.

Gã cúi đầu phục mẹ sát đất. Một tháng sau đám cưới của Tú và Nga tiến hành khá trang trọng. Sang bao hẵn một đội ngũ bê tráp là năm thằng cave đực, chẳng lẽ gã lại từ chối. Nhìn chúng làm Tú có cảm giác tởm lợm, buồn nôn. Theo phong tục, đội ngũ bê tráp, nhận tráp trâu cau phải là những nam thanh nữ tú, chưa dựng vợ gả chồng, trong sáng, đẹp đẽ để duyên vợ chồng được bền lâu. Nhưng từ chối đội ngũ của Sang khác nào khinh rẻ công việc của hẵn. Bọn bè thôi thì mỗi đứa một phận, miễn là sống tốt với nhau.

Ô tô và tiệc mời bạn bè ở khách sạn, Sang bao hết. Còn tiệc họ hàng nhà Tú thì bố mẹ lo. Đám cưới chi mất một trăm hai mươi triệu. Trong đám cưới, trông Nga như nữ hoàng. Trông Nha vẫn lộng lẫy như gái son không thể qua mắt được thằng Sang. Lúc tân lang tân nương qua bàn hẵn chúc rượu, mắt hẵn nhìn đăm đăm vào bụng Nga, cười ý nhị. Hẵn ghét tai Tú, giọng vui vui: “Sướng nhất ông, cưới được trâu mà được cả ghé!”

Sau đám cưới, Tú và Nga vẫn dắt díu nhau lên tận Sapa để hưởng tuần trăng mật. Đó là những tháng ngày sống có ý nghĩa nhất với gã. Bởi những ngày ấy, ám ảnh về quãng đời sống như boy điếm dần lãng quên trong ký ức hẵn.

Trong quán bar của Sang, mục Sương ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế cao chừng một mét, bàn tay bẻ gập, tỳ lên cằm nhìn mông lung. Mục đòi gập Sang bằng được. Tú ngồi ở góc khuất, phía sau chậu cây cảnh, im lặng nín thở vì sợ mục Sương nhận ra. Thi thoảng gã vẫn ghé qua bar của Sang xem dạo

này hẳn làm ăn có ổn không? Cũng là đến để cảm ơn sự chu đáo của Sang cho cái đám cưới của mình. Tú nhắn tin cho Sang: “Mày hẹn gặp bà Sương à? Vẫn chưa dứt được sao?”

Hắn nhắn lại: “Tao đang về, có dan díu gì đâu. Nhưng bà ấy muốn làm ăn chung với tao.”

Tú ngồi đoán già đoán non, làm ăn chung gì giữa hai kẻ một thời già nhân ngãi, non vợ chồng ấy. Chẳng bao lâu, Sang xuất hiện trước cửa, complet xám, giày made in Italia màu nâu sáng. Hắn cười, nụ cười nửa môi. Không biết tự bao giờ cái cách Sang cười khiến gã tin rằng nụ cười của hắn sẽ hốt ra bạc.

Mụ Sương rạng rỡ khi thấy người tình cũ, không còn nét trẻ con, nai tơ mà thêm vào đấy có chút sương gió phong trần. Mặt hắn sạm đen nhưng quyến rũ, hút hồn giống diễn viên điện ảnh.

- Chào người đẹp! – Sang hào sảng.

Mụ Sương cười, tươi như một đứa trẻ. Người ta bảo đàn bà khi yêu giống như một đứa trẻ hay hồn hay dỗi nhưng mụ Sương lại tắt ngay nụ cười, giọng làm bộ phụng phịu như bị ai bắt nạt:

- Vấp dúi dụi vào ổ điếm nên quên bà già này rồi chứ gì?

Thằng Sang liếc Tú nháy mắt như muốn bảo với gã rằng đây là một vở kịch, hãy xem đi vì vở kịch này có nhiều tình huống gay cấn lắm. Hắn chòang tay qua mụ Sương, giọng khiêu khích:

- Không phải là tôi bỏ rơi người đẹp mà tôi thấy người đẹp và tôi không có duyên nợ. Tôi sợ nhát dao chính nghĩa của ông chồng bạn rợn nhà bà lắm.

- Dở hơi! – mụ Sương bĩu môi ngúng nguỵ. Đàn ông khi yêu thì phải bạo dạn, dám làm, dám chịu. Đàn bà nhiều khi hay ảo tưởng rằng quan hệ tình dục và tình yêu là khác nhau. Sự va chạm thể xác chỉ là nhất thời nhưng tình yêu đích thực có thể đi cùng năm tháng. Mỗi lần Tú lý giải cái nguyên lý ấy, Sang lại phủ nhận. Bởi hắn luôn cảm thấy trống rỗng và không có

trạng thái tâm hồn hay thể xác nào xen lẫn.

Đàn bà đến với Sang đều sòng phẳng. Hắn đến với đàn bà cũng vậy, sòng phẳng. Duy chỉ có cô gái làm nghề bốc mộ khiến hắn áy náy nhất. Giá như hôm ấy có ta cầm của hắn một năm tiền, thì có lẽ với hắn thế là xong. Nhưng đấng này cô ta ôm cái bụng chữa ra về, dù gì đứa bé ấy cũng là con đẻ của hắn. Sang dám khẳng định như vậy vì cô gái ấy quá xấu xí, lại làm nghề bốc mộ, trai làng không ai dám đến gần, ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn trinh! Hắn cứ tăm tặc kể với Tú, sau chuyến ấy, việc làm ăn của hắn rất thuận lợi, lên như điều gặp gió.

Thi thoảng Sang lại đánh ô tô về thăm mẹ con họ. Nghe đâu chị ta đã bỏ nghề vì con gái Sang sinh ra thiếu tháng, ốm đau luôn. Hằng tháng Sang đều chu cấp đầy đủ, lại thuê hẳn vú em trông nom vợ hờ và con thơ. Sang cảm kích trước tấm lòng của cô gái xấu xí, dám sinh con cho hắn dù chưa biết bản thân hắn tốt xấu thế nào? Đây là bản năng làm mẹ, điều mà Sang ít gặp. Bởi đàn bà búa vôi lấy hắn chỉ có bản năng làm đi nhiều hơn bản năng làm mẹ, làm vợ, lột chiếc áo lót ra là phải có tiền, lột chiếc quần lót ra là phải thanh toán sòng phẳng.

Điều Tú vào phòng đào tạo cave đực của Sang. Căn phòng rộng chừng 80m², nằm ở tầng ba, không biết khi nào tối khi nào sáng. Khoảng hai mươi anh chàng trần như nhộm, súng ống rử xuống, những túm lông quần tít, rồi bù như bị mắc bệnh. Sang không hề ngượng, hắn còn hãnh diện khoe:

- Đây là đội quân mới, đích thị là dân gay. Bọn họ đang thực hành chiêu thức làm tình và làm tình tập thể. Loại hình công việc này khá mới mẻ, đã dẫn thân thì không thể đổ bể được.

- Nhưng làm thế nào để hai người đàn ông không có tình yêu lại có thể làm tình thuần thực được? Mà giỏi thật! – Tú lắc đầu.

Sang bảo, không phải hỏi, cứ nhìn khắc biết. Tú thấy từng cặp đàn ông đồng loạt khởi động. Bàn tay thô ráp của người đàn ông này vuốt ve của quý của người đàn ông kia, vuốt đến thẳng đờ đờ ra. Tú trực buồn nôn thì Sang lại đưa cho gã một cốc nước, hăn bảo:

- Uống đi, nước lọc tốt cho thị giác.

Đến bây giờ gã mới biết, gay làm tình qua hậu môn. Xà phòng bôi trơn và tình yêu cũng được bôi trơn. Bây giờ không phải linh cảm nữa, gã biết rằng một ngày gần đây, Sang sẽ dính vào vòng lao lý. Cái ổ điểm to chình ình thế này, có ông giời cũng không thể giấu được. Huống hồ mấy ông to trên quận sắp về vườn? Ăn được của đứt để làm sổ tiết kiệm rồi “sống chết mặc bay”!

Chị Giang trở về nhà, chấm dứt những tháng ngày đặng đặng năm viện. Không một người đàn ông nào đến thăm chị. Hy vọng về tình yêu mong manh như câu chuyện cổ tích, nàng công chúa ngủ trong rừng một trăm năm, một ngày kia chàng hoàng tử cười ngửa lướt qua đặt nụ hôn lên môi nàng, và nàng thức dậy. Hằng ngày chị vẫn thần thờ đứng bên khung cửa sổ rèm hồng. Dầu không gian xung quanh nhà đều màu hồng, nhan sắc của chị vẫn thiếu sức sống. Nhưng với mẹ chị vẫn là công chúa. Dù không nói ra nhưng Tú hiểu hơn ai hết mẹ đặt nhiều hy vọng rằng một người đàn ông sẽ đến với chị Giang bằng sự chân thật. Mẹ sẽ không tiếc người đàn ông đó bất cứ thứ gì. Miễn là biết thương yêu con mẹ và đừng làm con mẹ phải buồn.

Người đàn ông ấy rồi cũng xuất hiện, mờ nhạt, khiếm khuyết nhưng có vẻ hiền lành, tử tế. Anh bốn mươi tuổi, bị thọt, làm quản đốc một phân xưởng giày da ở ngoại thành, không bia, không thuốc lá, đã có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc và đang sống cùng con gái.

Anh tên Hạnh. Cái tên nghe cũng đạo đức và nhân cách nhưng lại hơi yếu đuối. Đôi mắt anh buồn buồn nhìn chị tựa người trên giường bệnh. Chị Giang đang phải đấu tranh tư tưởng giữa thực tế và ảo ảnh. Chị không còn

là cô sinh viên Đại học Văn Hóa mười năm về trước, đi một bước chị vấp phải đàn ông, đi hai bước đàn ông vấp vào chị. Chị ngồi viết tên những người đàn ông chị thần tượng vào cuốn nhật ký, nói tính cách từng người. Có lần Tú còn thấy chị dùng bài tây, tử vi và dò xem họ có yêu chị không? Căn mệnh của chị và người đó có hợp nhau hay không?

Nhưng bây giờ chị không còn sự lựa chọn nào khác. Người đàn ông nào lấy vợ cũng muốn được làm cha. Chị lại không thể cho người ta điều ấy. Mẹ bảo nếu tìm được thiên sứ giáng xuống trần gian và làm rể mẹ, mẹ sẽ chiều hơn cả con đẻ. Bởi người đó không chỉ cứu vớt cuộc đời chị Giang, hơn thế nữa, người đó còn đem đến niềm vui lớn lao đối với cả gia đình gã.

- Hạnh này! Anh ở lạ đây ăn bữa cơm thân mật với gia đình tôi nhé?

- Vâng! Cháu cảm ơn sự chu đáo của bác.

Ban đầu giữa mẹ Tú và anh Hạnh còn có sự dè dặt. Nhưng sự hiền lành, chu đáo và thân thiện của anh Hạnh được gia đình Tú ghi nhận từng ngày.

Mẹ gã bảo:

- Mẹ thấy anh Hạnh là người tốt mà làm sao vợ trước lại không chịu được bỏ đi?

- Biết làm sao được hả mẹ? – gã trả lời mơ hồ. Đâu phải cuộc chia ly nào cũng có nguyên do. Những mảnh vỡ trong hôn nhân đều đem đến cho người chứng kiến một bài học sâu sắc về hạnh phúc. Để hiểu rõ về con người anh Hạnh, gã quyết định một phen đi vào góc khuất những ưu tư còn tù đọng trong đôi mắt buồn bã, hiền lành của anh.

Anh là người Thanh Hóa, gia đình có bốn anh em trai, bố là cán bộ nghỉ hưu, mẹ làm ở công ty Mía đường Lam Sơn, đã nghỉ chế độ 176. Cuộc sống gia đình anh đầm ấm và các con đều hiếu thảo với cha mẹ. Khi mấy anh em lập gia đình, sinh con đẻ cái, mỗi người ly tán một nơi. Anh Hạnh ra ngoại thành Hà Nội và mua miếng đất xây căn nhà nhỏ ở đó.

Chén rượu đặt xuống, gã thấy mặt anh đỏ ửng. Rõ ràng là anh không uống được rượu. Anh nể gã hoặc anh mượn rượu để giải bày. Gã định bảo anh thôi, bởi người không uống được rượu sẽ không dễ chịu gì với mùi rượu, chưa nói là say rượu.

- Chú Tú cứ để anh uống! – anh Hạnh xua xua sự lo lắng của gã ra khỏi

đầu. Anh bảo không phải lúc nào anh cũng can đảm ngồi trước chai rượu thế này đâu. Rằng anh mất vợ cũng chỉ vì anh không biết uống rượu và làm mất mặt vợ khi xuất hiện trước bạn bè đồng lứa, bạn bè cùng cơ quan của vợ. Ban đầu anh cứ nghĩ cái khiếm khuyết đàn ông nhỏ ấy chị sẽ dễ dàng cho qua đi. Nhưng càng ngày, mâu thuẫn ấy càng lớn khi cái khả năng sinh lý của anh tỷ lệ thuận với khả năng uống rượu trong khi chị lại đang hồi xuân.

Đêm, chị trở mình dần vật, đòi hỏi anh ráo riết khi anh không thể làm một thằng đực rựa cho ra hồn. Mỗi tuần một lần chiều chị là sự nỗ lực quá khả năng của anh. Trong khi chị mong sự chiều chuộng ấy từng đêm. Nhiều hôm thương chị, anh lấy bàn tay thô ráp xoa xoa lên tấm lưng trần của chị, vỗ về chị từng giây từng phút để chị lãng quên vào giấc ngủ.

Có lần chị mang ở đâu về mấy viên thuốc tăng cường khả năng sinh lý nhãn hiệu Mỹ cho anh sử dụng. Giá mỗi viên đắt lắm, gần bằng nửa tháng lương của chị. Anh im lặng. Lúc ấy anh rất hận mình và thương chị. Anh đã liều mình uống thử, nhưng hiệu quả không thấy đâu, anh bị cương cứng, không trở lại bình thường được nên phải đi cấp cứu tại bệnh viện lớn. May mà kịp thời nên anh thoát chết.

Chuyện dần qua. Anh cũng cầu mong gia đình yên ả để con gái anh được sống trong mái ấm đủ đầy. Nhưng đùng một cái, chị bỏ dỡ buổi làm về nhà. Chị tha thiết xin anh cho chị ra đi. Chị bảo chị sẽ để con gái lại cho anh, bù đắp cho anh bớt cô đơn. Hiện giờ chị đã có người đàn ông khác. Chị lạy sống anh hãy để cho chị đi. Cuộc sống của anh tan vỡ. Một lần nữa anh dẫn chén rượu xuống bàn và khẳng định điều ấy.

- Tôi là thằng đàn ông tồi chú Tú ạ! Tôi và bỏ đi. – Anh Hạnh cúi gằm mặt xuống đất, tóc rũ lòa xòe xuống trán. Những người đàn ông bất lực với chính mình thường có biểu hiện như vậy.

Câu chuyện của anh dưới góc nhìn của một nhà báo, thấy đời thường như bao lá thư chia sẻ gửi đến tòa soạn mà gã đã nhận được hằng ngày.

- Em hiểu! Đừng hành hạ mình như thế!

- Anh thấy số phận cay nghiệt quá. Chị làm cùng cơ quan với mẹ em là người họ hàng xa của anh. Chị ấy giới thiệu anh với Giang. Thực ra anh

vẫn mang trong mình ám ảnh, vết sẹo hôn nhân nặng nề. Hãy tin anh, anh sẽ đem hạnh phúc đến cho Giang.

- Em tin.

Anh thật thà và dễ xúc động. Tú định bụng sẽ kể câu chuyện này cho mẹ. Nhưng lại thôi. Bởi với mẹ, sinh lý đàn ông không phải là nhược điểm nữa, chị Giang cần một thứ gì đó cao cả hơn thế, độ lượng hơn thế...

Tú gặp lại Soan. Không phải tình cờ mà được hẹn trước. Soan đã sắp sửa bước sang tuổi bốn lăm. Mới ba năm chưa gặp nhưng nhìn Soan thay đổi khá nhiều. Tóc được nhân viên spa chăm sóc khá kỹ càng nên suôn và mềm mại như mái tóc của ngôi sao Hàn Quốc. Cắt tóc tém không còn là một nhưng với những cô gái muốn níu giữ tuổi xuân của mình thì đó vẫn là lựa chọn số một.

- Anh là kẻ phụ bạc, tham ngãi bỏ vàng...

- Thế à? – Tú rít một hơi dài và nhả khói mênh mông, mặc kệ bên cạnh là cô người tình già năm xưa đang giật mình, thái độ chuyển từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Mụ không biết phải cư xử thế nào với Tú cho đỡ lạc lõng. Mới ba năm không ở bên nhau mà thấy xa cách quá đỗi.

Quán cà phê trên tầng chín tòa nhà mười hai tầng lộng gió. Nhìn qua tấm kính, thấy mưa bụi rắc những hạt nhỏ li ti. Buổi sáng, đội vệ sinh gương kính của nhà hàng đã hì hụi lau rửa và hài lòng với sự sạch sẽ đến kinh ngạc. Bây giờ, khi quán cà phê đạt tiêu chuẩn ngon, hiện đại, sạch sẽ không còn nhiều thì tầng chín của tòa chung cư này luôn là sự lựa chọn của những khách hàng khó tính.

Soan mặc chiếc váy đen, bó sát lấy phần hông và phần eo. Vẻ đẹp của các quý bà thể hiện trên từng đường nét cơ thể. Rõ ràng là Soan không có dấu hiệu của tuổi già, vẫn vóc dáng của bà chủ thừa tiền, thích la cà ở bar và vũ trường để tìm kiếm những niềm vui đặc biệt. Như thế ngày xưa Soan vô tình gặp Tú và Sang vậy. Chắc bây giờ gặp lại Sang, Soan sẽ ngạc nhiên và tròn xoe mắt vì không biết làm cách nào mà Sang giàu nhanh thế? Mấy năm về trước nó còn nhận tiền bo và quà biếu của mụ Sương, cô bạn tâm giao chi cốt của Soan. Cuộc sống luôn thay đổi từng ngày, từng giờ, từng

phút...

Tú không phủ nhận gã đa từng bị hớp hồn vì vẻ đẹp rất đàn bà của Soan. Lúc ấy thằng đàn ông hai mươi tám tuổi còn nghĩ đến chuyện đưa Soan về giới thiệu với cả gia đình. Điều ấy có nghĩa là gã chẳng phải kẻ tham vàng bỏ ngãi. Nếu đúng gã là người như vậy, chắc gã đã không chăm sóc Nga ở bệnh viện gần sáu tháng trời. Nhưng đàn bà luôn có cái lý để hờn trách.

- Tại sao Tú lại bỏ đi?

- Vì Tú tham ngãi bỏ vàng!

Soan giận tím mặt. Không biết có phải soan không biết hay cố tình không biết. Nhưng gã buộc phải nói thật cho Soan biết, gã đã nghe thấy cuộc nói chuyện ngãi giá của Soan ở ban công với một người bạn vào buổi sáng sớm. Gã ra đi để cứu vớt mình khỏi sự lằm lạp.

Soan im lặng.

Gã thấy nhẹ nhõm.

Không gian bao trùm khoảng trống giữa gã và Soan như có một lớp sương mù, sương mù dày đặc. Khoảng cách giữa gã và Soan chỉ là một cái với tay nhưng Soan làm như không hề nhìn thấy gã. Ngoài trời vẫn mưa, mưa to hơn, mưa đập vào kính nghe ràn rạt.

Soan đã bỏ chồng. Sự bực bực của Soan khiến gã không hề ngạc nhiên. Bởi một cuộc hôn nhân tan vỡ sẽ là tất yếu khi người đàn bà chỉ quan tâm tới di chúc. Gã không hỏi lý do cuộc chia tay được báo trước, gương mặt Soan nhìn thanh thản lạ lùng, cũng không mang nét hững hờ gì.

- Nếu còn cái nghĩa thì Tú vẫn có thể quay về, bất cứ lúc nào Tú muốn. Căn phòng trên khu đô thị mới Linh Đàm vẫn còn nguyên vẹn như thể Tú vừa đi sáng nay.

- Tú đã lấy vợ. Tú đã tìm được hạnh phúc đích thực của mình.

- Thế à!

Không gian im lặng lại bủa vây. Thực sự lúc này gã cảm thấy mình là người đàn ông đích thực. Bởi lúc bỏ trốn khỏi Soan, gã như còn nợ người đàn bà này một lý do, lý do ấy đeo đẳng gã, ám ảnh gã suốt ba năm trời.

Hơn một nghìn ngày ám ảnh.

Một giây phút can đảm đã cứu rỗi sự dằn vặt lương tâm...

Tám giờ tối, kênh VTV3 sẽ có chương trình Gặp gỡ doanh nhân. Vị khách mời không ai khác, chính là Hạnh.

Sân khấu bài trí đơn giản, nền chữ phong xanh được làm bằng nhựa cứng, có dòng chữ “Gặp gỡ doanh nhân” in nghiêng. Cũng trên cái nền xanh ấy, nhiều đơn vị tài trợ đã phải trả hàng mấy chục triệu để logo của họ được in vào vị trí gần với tầm nhìn của khán giả nhất.

Sân khấu thu nhỏ trong bộ bàn ghế mây, lẵng hoa đồng tiền đa sắc sang trọng và lịch sự. Người dẫn chương trình là một gương mặt gạo cội. Muốn có được vinh dự có mặt trong chương trình này, bạn phải là một gương mặt độc đáo, tiêu biểu.

Hạnh mặc chiếc áo dài xẻ tà đến gần đầu gối, quần bó chẻ lấy cặp đùi thon dài. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng. Nói về ngày đầu tiên đặt chân vào kinh doanh, Hạnh đã thẳng thắn chia sẻ với khán giả những cung bậc cảm xúc của mình, rất thật. Hạnh đi lên bằng hai bàn tay trắng, sức mạnh của ý chí đã đưa Hạnh đến với dòng sản phẩm tâm đắc này.

Nói về chuyện riêng tư, MC đã hỏi Hạnh một câu ngoài “kịch bản”, thấy Hạnh hơi lúng túng và thóang buồn. Nhưng với kinh nghiệm, sự va vấp và từng trải, Hạnh bộc lộ rõ năng lực giao tiếp của mình khiến cả phòng quay ồ lên không ngớt. Tiếp đó là một tràng pháo tay vang lên đến cổ vũ cho sự can đảm của Hạnh.

Người dẫn chương trình nhìn sâu vào đôi mắt Hạnh, hỏi một câu riêng tư nhưng rất “nghề”: Người nổi tiếng thường đi kèm với những tai tiếng. Nghe nói Hạnh có nhiều mối quan hệ với những người đồng tính khá ồn ào?

“Tình yêu là khi người ta có cảm giác được yêu thương, sự thăng hoa chỉ đến khi không còn chỗ cho đau đớn và hụt hẫng. Tôi thấy yêu quý những ai dám ở bên tôi những lúc tôi đau khổ và tuyệt vọng nhất. Tôi không phân biệt đối xử với những người thuộc giới tính thứ ba. Bởi nhân cách con người quan trọng hơn giới tính của họ.” Hạnh trả lời như một lời giải bày, chắc chắn những người bạn của hạnh khi xem chương trình này phải cảm kích Hạnh nhiều lắm. Bởi câu nói của Hạnh như một cây cầu đưa họ đến

với cuộc sống của cộng đồng nhanh nhất.

Phải nói rằng Hạnh thông minh, điều ấy được thừa hưởng ở ông ông bố đầu hói của Hạnh. Ông ngồi ở hàng ghế đầu với tư cách khách mời của chương trình. Dù không nói ra nhưng ánh mắt của ông nhìn con gái với vẻ ngời ngời hy vọng.

Tú cầm máy ảnh và chụp Hạnh lia lịa. Sếp gã bảo phải đưa Hạnh lên trang bìa, phải đặt tí thật ấn tượng: Tôi không phải Lesbian. Gã xin phép Hạnh trước khi đặt cái tí nghe đã muốn bố chừng này. Hạnh bảo:

- Ok ông bạn! Làm gì mà hôm nay rụt rè như con gái mới về nhà chồng thế?

Gã bảo:

- Làm nghề gì cũng có nguyên tắc, đụng chạm đến những vấn đề tế nhị thì phải thận trọng.

Tú chỉ nghe Hạnh tâm sự rằng Hạnh sẽ sang Anh, Nhật Bản để tìm thị trường cho dòng sản phẩm thời trang dạ hội. Chưa khi nào gã thấy Hạnh có ý định sẽ lấy chồng. Đàn ông không đáng tin cậy hoặc đàn ông trở nên thực dụng trước tiền đồ của Hạnh?

Thủy Anna

Lạc giới

- 10 -

Mụ Sương và Sang quay lại cái thời già nhân ngãi non vợ chồng. Không thể hiểu Sng đang nghĩ gì nữa. Hẳn điên hay sao mà đại dột lao vào chỗ tối. Nhiều tiền, sự nghiệp hưng thịnh, đâu đến nỗi phải cầu cạnh đến thế lực của mụ Sương? Tú cau mày, gãi bảo:

- Tao bắt đầu bắt được những tín hiệu không tốt về mày. Năm nay là năm tuổi của mày đấy, phải cẩn thận!

Sang bắt đầu khó chịu với thái độ bàn lùi của Tú. Hẳn nhìn gãi bực tức. Bởi vì nói về tử vi thì Tú phải chạy dài mới bằng hẳn. Nhưng là một kẻ liều lĩnh với công việc nên hẳn tin vào vào sự may mắn ở phút chót. Ông thầy tướng số cũng bảo hẳn, số hẳn sẽ gặp nạn vào năm nay. Không lẽ nào đến giờ hẳn vẫn còn ung dung chờ thần may mắn mỉm cười?

Sang già đi nhiều, đuôi mắt có nhiều nếp nhăn xếp lại. Trên mặt Sang có một cái bớt chếch về phía mai tóc khoảng 2cm. Đó là cái bớt quyết định sự may mắn của hẳn, cũng có thể, nếu căn số hẳn lớn, cái bớt ấy sẽ biến cát thành hung!

Mụ Sương khôn khéo thế vào khoảng trống của những ả cave, mụ điếm và những buổi truy hoan tập thể. Dường như giữa mụ Sương và Sang có cái gì bí mật ráng buộc ghê gớm. Tú là bạn thân nhưng cũng không bao giờ được nghe Sang tiết lộ. Mụ cũng giống như Soan, đã ly hôn. Cuộc sống của người đàn bà đã ly hôn chẳng có gì ràng buộc. Mụ chuyên đến ở hẳn với Sang. Thái độ của mụ Sương là coi thường tất cả.

Tú và Như lao vào phòng Sang, hẳn nắm giãy giụa, gan bàn chân miết

thành những vết xước. Mụ Sương đã lừa hấn thật hiểm độc. Mụ đã pha chế liều thuốc hủy diệt tinh trùng vào cốc rượu nho êm ái của hấn, gương mặt kê hãnh và tự tin của hấn sau mười lăm phút ngấm thuốc, đôi mắt giãn ra, miệng co rúm lại như mảnh nylon gặp lửa. Hấn thấy có máu nhỏ xuống từng giọt một, từng giọt một ở chỗ kín. Hấn nhìn vào đôi mắt mụ Sương, thảng thốt, kinh hãi nhưng cũng chắt chứa căm thù. Hấn định bật ra câu chửi đ mẹ nhưng cơn đau ghê gớm đã quăng hấn xuống sàn nhà, vật vã như kẻ đói thuốc. Chiếc quần bò kéo xuống đến đầu gối, hấn tiếp tục giằng co với chiếc quần sịp đang dính bê bết máu, tiếng gào thét của hấn như tiếng gào thét của chàng Asin khi bị một mũi tên bắn vào gót chân. Như ôm mặt lên tức tưởi. Tú bặm môi, mồ hôi tứa ra trên trán gã, gã loay hoay chớ che một cách vụng về cho bạn, một tay với chiếc di động gài ở cạp quần, miệng líu ríu gọi xe cứu thương...

Một thằng điếm khai hấn đã ngủ với Sang khoảng ba lần. Thế vẫn chưa đáng sợ bằng việc hấn ép một cậu bé mười hai tuổi làm cái chuyện đồi bại ấy. Cậu bé bị cấm khẩu gần một tháng mới ú ớ nói được ba câu: trời ơi! Trời...

Sang quan hệ tình dục với cả lũ điếm đực và cả những mụ đàn bà nạ dòng cùng một lúc. Những cái đáng ghê tởm Sang đều đã làm.

Tú không muốn chứng kiến những điều tệ hại này, bởi trong mắt gã và riêng với gã thì Sang vẫn mãi là một thằng bạn tốt.

Ký ức bị thiêu rụi đến những khoảnh khắc cuối cùng. Sang nằm trên vũng máu, máu bê bết ở chỗ kín. Tay hấn bấu chặt vào song sắt cánh cửa, nỗi đau đớn thể xác không vì thế mà nguôi đi. Vì quá căm giận nên hấn không để phòng, mụ Sương hồ hởi mời gã thưởng thức thứ rượu ngâm hai mốt năm mụ được một đối tác giàu có biếu. Hấn không may may nghi ngờ nên đã sảy chân bởi tâm địa người tình già. Mụ Sương hủy hoại của quý của thằng Sang bằng độc dược vì hấn đã ép thằng con trai mười hai tuổi của mụ phải làm chuyện đồi bại. Thằng bé gọi Sang một tiếng chú, hai tiếng chú lễ

phép, giờ mặt cắt không còn hột máu, cơ thể đầy vết bầm tím. Bộ phận sinh dục bị tổn thương, cương cứng và không thể cụp xuống bình thường vì Sang lúc hứng khởi đã lấy tất thân của thằng đàn ông cao 1m70, nặng 68kg đè lên người thằng bé. Động cơ của thằng đàn ông bệnh hột chấy thể lý giải nỗi nguyên nhân, ông bà Vu ngửa mặt lên trời than thở rằng cha mẹ sinh con trời sinh tính. Trước khi mọi việc vỡ lở ra, Sang chỉ có biểu hiện không muốn lấy vợ, thích la cà, thích chơi bời. Không lẽ vì điều ấy mà lúc nào ông bà Vu cũng chỉ chiết thằng con trai đã hơn ba mươi tuổi?

Bố Sang biết tin trong cơn ho lộ khụ kéo dài không dứt, ông nghiện thuốc lá rất nặng. Người ông Vu dạo này gầy rộc. Hiện giờ, ông 12 người nhà nạn nhân, đồng thời là người nhà của bị cáo. Ngày mai 14 là sinh nhật thằng Sang. Ngày 13 đã cuốn những dự định đẹp đẽ.

Quán bar và công ty Sang đang làm ăn phát đạt đã bị công an niêm phong. Sang đang điều trị vết thương ở chỗ kín, vì là nội thương nên không thể chữa trị ngày một ngày hai là xong. Hy vọng phục hồi khả năng sinh lý là vô cùng khó, nếu không có một phép màu. “Cuộc đời chó chết thật”, đấy là câu nói thời sinh viên của Sang mỗi khi gặp những chuyện bực mình.

Hôm nay trời trở lạnh. Mưa. Mỗi khi có chuyện gì khiến dư luận xã hội lên sùng sục là trời lại mưa, báo chí lại đăng tải ầm ĩ...

Sang thất thần, bàng hoàng như bị đánh cắp mất linh hồn.

Hắn và Tú mới ra trường được năm năm, năm năm làm nên cơ ngơi lẫy lừng không phải là một việc dễ dàng. Một thằng đàn ông không sợ đất, không sợ trời, chỉ sợ mỗi khi làm tình không được thỏa mãn.

Bệnh viện kết luận Sang bị tâm thần hoảng loạn. Nghe đầu lủ đàn em của Sang đã làm một phong bì toàn tiền Euro để đút lót bác sĩ mới có được kết luận nghe khả quan ấy. Nhờ thế Sang không bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

Như khóc tức tưởi. Nó gục đầu vào vai Tú, gương mặt kính hãi già nua. Cũng may nó lấy chồng già, nên nhìn vợ chồng nó lúc này lại xứng đôi vừa lứa. Em rể Sang đi ra đi vào đợi các bác sĩ đưa cơ thể vừa được cứu sống của hắn lên phòng điều dưỡng. Không thể cứu được khả năng làm cha và khả năng làm đàn ông của Sang được nữa. Loại độc dược mà mẹ Sương dùng để đầu độc Sang được chiết xuất từ một thứ cây hiếm trên rừng mà chỉ những thầy thuốc người dân tộc mới biết cách chế biến. Điều đặc biệt của loại độc dược này là khi pha vào rượu đã ngâm qua hai lượt sẽ có mùi thơm thoang thoang, dễ chịu tác dụng phụ này chỉ xảy ra sau mười lăm phút.

Thứ độc dược này chỉ dùng để trả thù những ông chồng có thói trăng hoa và người tình ăn ở hai lòng.

Gương mặt thất sắc của Sang bị thuốc gây mê của bác sĩ làm cho khờ khờ dại dại. Bố Tú gọi điện, giọng ông điềm tĩnh nhưng vẫn lộ chút gì hoảng hốt. Ông dặn con rằng dù thế nào đi chăng nữa, Sang vẫn là người tốt nên đừng bỏ Sang lúc này. Gã làm sao có thể bỏ Sang được? Bởi tìm một người bạn tốt là rất khó mà giữ được người bạn ấy còn khó hơn.

Nga ôm con, hát ru thằng cò ngủ, “À ơi! Con ơi nhớ lấy câu này. Sông sâu chớ lội, đò đầy chớ qua”. Thằng bé khóc ngằn ngặt trên tay mẹ; nó hay khóc, hay nghịch ngợm, lười ăn.

Thằng bé được sáu tháng, mắt giống mẹ, trán giống ông nội và gương mặt giống Tú như đúc. Gã luôn hãnh diện và coi sự hiện diện của con là phần thưởng quý giá của Thượng đế, gã cũng từng lên giường với nhiều người đàn bà nhưng chưa bao giờ trong gã lại có ý thức sâu sắc một điều rằng người đàn bà ấy và gã sẽ sinh ra nòi giống, một thằng cu hay cái hĩm.

Tạm thời Sang thoát khỏi án tù, nhưng lương tâm và công luận vẫn luôn

săm soi. Những tờ báo uy tín vẫn dành khoảng “đất” lớn để giật tít câu khách: Số phận một điểm trai hay kẻ xâm hại tình dục trẻ em; rồi: Thời đại Tú ông lên ngôi? Đài Truyền hình quay cảnh Sang chuyển vào phòng mổ, chỗ kín được ống kính chĩa vào khoảng mười giây. Đối với những người thân của Sang, mười giây ấy còn khủng khiếp hơn cả ngàn nhát rìu. Các phương tiện thông tin đại chúng cứ ra rả phát đi phát lại thông điệp: “Hãy cứu lấy trẻ em!”

Tú cứ thấp thỏm đi đi lại lại trong bệnh viện. Những ngày tháng Mười, trời mau tối hơn, nhìn đâu cũng thấy sự ảm đạm. Bố gã phải dùng ống trợ thở, ông nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền im lìm. Đôi mắt ông cương nghị và đầy ắp yêu thương. Gã cảm thấy lạnh đến tê người khi nghĩ rằng một ngày kia đôi mắt ấy sẽ vĩnh viễn khép lại.

Mẹ gã ngồi bên cửa sổ, đếm những chiếc lá hiu hắt trên cây. Cây bàng khổng lồ, trút gần hết lá chỉ còn lại tấm thân trần truồng như một gã điếm đang đứng khơi gợi người tình bằng động tác quen thuộc. Mẹ nghe nhạc Trịnh. Chiếc điện thoại MP4 của mẹ mở bài Tôi ơi đừng tuyệt vọng. Mẹ nghe đi nghe lại, mẹ bảo bố thích ca khúc này, nó làm bố thêm sức mạnh để sống và vươn lên.

Chưa bao giờ ở một đất nước còn nặng về tư tưởng truyền thống lại có một sự kiện động trời như vậy. Những cô cậu sinh viên, những học sinh mới lớn, lần đầu tiên nghe chuyện cứ ngơ ngác nhìn nhau, đưa nọ rí tai đứa kia. Những người không biết gì, không quan tâm đến báo chí cũng phải chạy xô đi mua bằng được một tờ báo. Tờ nào đăng tải về sự kiện ố điếm đực, điếm gay bị phá, trùm xã hội đen bị xử lý chỗ kín.. Đều bán hết veo.

Gã được công an gọi đến sau cùng, vì theo lời khai của mấy thằng điếm, gã là cạ cứng của Sang. Một loạt câu hỏi đặt ra, anh trung tá công an quận mặc sắc phục nhìn gã dăm dăm:

- Cả nước đang hướng về sự kiện này. Mong anh trả lời trung thực để

chúng tôi xử lý.

Gã không biết trả lời người đang thi hành nhiệm vụ quan trọng này điều gì? Đúng! Gã chơi với thằng Sang từ khi hai đứa còn là học sinh phổ thông. Ngày ấy Sang còn nhút nhát lắm, nhìn hai con chó giao phối nhau cũng đỏ mặt, kể mãi mới ra chuyện. Nói vậy làm sao người ta tin? Rằng Sang đã xấu hổ thế nào khi nghe tiếng giường cha mẹ kêu cọt két. Phản ứng của Sang âm thầm, nhưng sự âm thầm ấy lớn dần lên, như thế những hành động chần chối, phòng the đã ăn sâu vào tâm trí của hắn.

Như vậy vẫn chưa đủ động cơ để kết tội hắn xâm hại tình dục đồng giới đối với trẻ em. Phải chăng nguyên nhân bắt đầu từ khi hắn cặp kè mụ Sương? Làm tình với người phụ nữ bốn mươi tuổi, hơn hắn gần hai mươi tuổi và có tiền nhiều. Mụ Sương không đòi hỏi gì ở Sang. Mụ chỉ cần cái của đàn ông lúc nào cũng ở bên mụ cũng ngóng lên, phải thế mụ mới thấy thỏa mãn. Mấy năm làm người tình mụ Sương mà Sang không bao giờ phải nói từ yêu. Cuộc đời Sang quen với kiểu bóc bánh được tiền. Hắn không một lần biết đến tình yêu. Thậm chí cô gái làm nghề bốc mộ đã sinh cho hắn một đứa con gái cũng chỉ đánh thức bản năng mờ nhạt và trách nhiệm làm cha của hắn mà thôi. Ít ra điều đó có ý nghĩa nhất đối với gã lúc này là mẹ con cô gái xấu xí đã lên thăm Sang.

Thật không thể nào hiểu nổi những hành động bệnh hoạn của Sang. Mấy bà bán nước chè đầu xóm nháo nhác: “Điểm trai là gì nhỉ? Điểm gay là gì nhỉ? Lắm điểm quá, lũ trẻ bây giờ xuống cấp về đạo đức quá.” Gã vã mồ hôi vì cuộc đối diện không hẹn trước này. Anh công an hỏi gã:

- Đã khi nào anh theo tên Sang đi làm tình lấy tiền chưa?

Mồ hôi ướt đầm lưng, gã không muốn nhắc lại quá khứ với Soan và Duệ. Gã muốn đến chăm sóc Sang tại bệnh viện. Chắc căn phòng hắn nằm phải biệt lập ở một khu riêng biệt, người bệnh và người tò mò sẽ đổ dồn vào khuấy động nỗi đau đớn thể xác của hắn.

Lũ cave nữ cười hỉ hả. Lâu lâu rồi công an cứ quen mặt biết tên, tóm đi rồi tóm lại. Nếu không có vụ vụ Sương xử lý của quý của Sang để trả thù cho thằng con trai yêu, thì biết đâu động điểm ấy vẫn là nơi gặp gỡ giao lưu lành mạnh của những đôi trai trai yêu nhau, trai trẻ gái già yêu nhau và người ta chỉ biết khinh chửi lũ cave nữ là đòi bại.

Gã cũng là thằng đàn ông chẳng ra gì. Bởi nếu gã tốt đẹp thì gã đã cứu được Sang thoát khỏi vũng bùn nhơ nhuốc. Gã vẫn nhận những đồng tiền mừng đám cưới của Sang, vẫn đến bar của Sang ăn uống, nhìn ngắm và bình luận. Gã sợ nhưng gã quyết sẽ không tẩy chay quyết liệt.

Tú được mấy anh điều tra trả về vì đã trả lời khá thành thật. Gã là nhân chứng và Sang là nạn nhân, bị cáo mắc bệnh tâm thần được bệnh viện lớn ký duyệt thì không có gì phải bàn cãi. Có điều bây giờ mọi người sẽ càng sợ hãi, xa lánh Sang hơn khi hẳn là kẻ xâm hại tình dục trẻ em, là Tú ông và một điểm trai bậc thầy...

Nhà của ông bà Vu bây giờ quạnh quẽ. Khổ thân, ông bà trước đây cứ nhìn nhìn ngó ngó xem có đám nào tốt tốt thì dạm hỏi cho thằng con trai thành đạt duy nhất. Ông bà có biết đâu rằng người ta không bao giờ tìm ăn khi đã no bụng, tìm ngủ đi đây giấc. Sang không thiếu đàn bà, không thiếu cả đàn ông. Hẳn từng dành hẳn căn phòng rộng hàng trăm mét vuông để cho lũ đệ tử chưa thạo việc được tập luyện hòng làm hài lòng khách ngay từ những phút đầu tiên.

Ngôi biệt thự vườn của nhà Sang ở ngoại thành rộng mênh mông. Cô giúp việc lo tía tót những chậu hoa, cây cảnh. Nhìn bàn tay tỉ mỉ của chị làm vườn Tú mới nhận ra rằng những việc như Sang đang làm hiện giờ đã đảo lộn cuộc sống, tâm trạng thường ngày của những người sống trong căn nhà

đó. Ông Vu tóc bạc trắng, mắt nheo nheo nhìn ra vườn. Thế là nòi giống nhà ông đã bị xúc phạm nhục nhã. Cứ chết cay chết đắng, mẹ Sang ngồi trầm ngâm bên gốc cây roi, nom xanh xao, tiều tụy.

Vợ chồng Như cho thuê khu biệt thự đang sống chuyển đến ở hẳn nhà Sang để chăm sóc ông anh được bệnh viện kết luận tâm thần. Căn bệnh ấy đã giải thoát hẳn khỏi án tù có thể lên tới chung thân hoặc tử hình. Chẳng ai nỡ bắt một kẻ tâm thần đi tù.

Như bảo với Tú:

- Thế là hết. Anh ấy đã bị trả cái giá quá đắt. Mụ Sương bị bắt. Nhưng anh Tú à, sao mụ ta ác thế, mụ ta đã từng gắn bó với anh Sang, từng yêu cái mà mụ ta đang tâm hủy hoại, sao mụ ta lại hành động như vậy?

- Thế em đã nghe đến câu chuyện này chưa? – Tú trầm ngâm kể. – có một con hổ mẹ đi vào rừng kiếm mồi, để lại hai con hổ trong hang, khi nó kiếm mồi mang về đến cửa hang, thấy các con của mình đã bị thợ săn bắn chết. Nó đã đánh hơi và lần theo vết máu tìm kẻ giết con. Nó đã ăn thịt ăn thợ săn và mang cái đầu xấu số ấy đặt lên mộ hai con hổ con và ở ngôi mộ đó canh suốt ngày suốt đêm. Một ngày kia con hổ mẹ đói quá, lả đi và chết...

Con vật còn có tình mẫu tử sâu nặng như vậy thì việc mụ Sương trả thù trước sự xâm hại của Sang với đứa con thơ dại cũng là điều dễ hiểu thôi.

Như gật đầu xót xa khi nghe câu chuyện gã kể. Như bảo gã biết quá nhiều về Sang nhưng lại không thể nào làm gì để giúp anh ấy thoát khỏi tai họa này. Thực ra Tú cũng từng muốn làm gì lắm. Cụ thể là đặt dấu chấm dứt với cái công ty du lịch và những bar gay, bar điếm, đặt dấu chấm hết cho cái lạc giới gây bao đau khổ kia để kéo Sang về với cuộc sống giản dị đời thường. Nhưng khát vọng giàu có, làm chủ và dục vọng tự do đã đưa chân Sang đi quá xa.

Có nhiều trung tâm phục hồi nhân phẩm cho những cô gái nhúng chàm hư

hông, nhưng cho những chàng điếm đực thì vẫn chưa tồn tại trong bất kì một giả thuyết nào. Hàng trăm chàng cave đực đực bảo lãnh trở về sau khi cung cấp thông tin về hình thức tồn tại của loại hình bat bất hợp pháp, sự xâm hại tình dục trẻ em đồng giới.

Dù không bị pháp luật sờ gáy nhưng lương tâm của Tú lúc nào cũng day dứt. con trai gã vẫn còn nhỏ nhưng lúc nào gã cuốn muốn ở bên Sang. Sang không nói gì nữa. gần như một người câm. Đôi mắt hần u uất. không biết việc mục Sương làm như vậy để trả thù cho riêng con trai hay trả thù cái thói lăng nhăng trắng hoa của Sang. Lúc Tú gặp mục Sương ở phòng giam, trông mục cũng rầu rĩ lắm. mục không muốn làm như vậy. hành động ấy xảy ra trong một giây phút không làm chủ được bản thân mình. Mục cứ hỏi Tú về tình hình sức khỏe, tâm trạng của Sang nhưng gã nhất định không nói. Đàn ông có cái vật linh thiêng ấy để làm thằng đàn ông, và cũng để yêu thương, che chở cho người đàn bà, để tạo ra giống nòi duy trì sự tồn tại của loài người nhưng trong một phút điên loạn mục đã làm điều tàn nhẫn mà chỉ có trong những bộ phim rùng rợn.

Mấy ngày trong trại giam, tóc mục đã điếm vài sợi bạc. số phận người đàn bà ấy cũng cay đắng thật. không dám tin mục Sương từ một quý bà lộng quyền, tiền nhiều như nước, rùng rinh sang trọng lại phải ngồi bóc lịch trong trại giam vì tội cố ý gây thương tích nghiêm trọng cho người khác. Mắt mục một mí, lông mày xăm đậm, mí mắt kẻ chì và mặt mục trát phấn nhiều như diễn viên trên sân khấu. trong trại giam mục vẫn không thể bỏ thói quen trang điểm. mục sợ khi nhìn thấy mình trở nên già mua, xấu xí, không còn hấp dẫn để lừa những thằng đàn ông có tình nhưng không có tiền. mục sợ một ngày mục phải đoạn tuyệt với khát vọng đàn bà ở cái tuổi tứ tuần, lúc mục đang hồi xuân, hừng hực nhựa sống.

Bố Tú nằm trong bệnh viện vì huyết áp tăng đột ngột sau cái đêm ông nhận được hai cuộc điện thoại:

Cuộc thứ nhất: “Con trai ông – Lê Tú – tạm thời bị chúng tôi giữ lại để phục vụ công tác điều tra vụ việc anh Trịnh Sang bị người tình hủy hoại của quý đồng thời điều tra thêm về hoạt động của ổ điểm đực, điểm gay tại công ty du lịch của anh Trịnh Sang và quán bar.”

Cuộc thứ hai: “Toàn bộ hóa đơn chứng từ thanh quyết toán với bên B và hóa đơn đồ đều bị kẻ gian đột nhập lấy cắp. Chú đến ngay.” Cô cháu gái đồng hương của bố Tú giữ tay hòm chìa khóa ở công ty biến mất. Thực hư chưa biết thế nào.

Bố Tú ngã gục trên sàn, Nga bạn con nhỏ, mẹ thì luống cuống sợ hãi, 115 đưa ông đi cấp cứu.

Nhưng ống trợ thở đã không cứu được bố. Gã ngột ngạt như đi trên tầng khí quyển. Mẹ tóc điểm bạc sau một đêm mất ngủ. Gã ôm mẹ chặt cứng trong vòng tay mà mẹ vẫn run rẩy như người mất hồn. Căn biệt thự buộc phải bán đi để trả nợ bớt cho bố. Không có chỗ cho những toan tính đời thường, gã trở thành trụ cột cho cả nhà.

Lúc này gã chỉ cầu mong linh hồn bố được siêu thoát. Tuổi già mang đến cho bố niềm vui không trọn vẹn. Bệnh tật và những điều không may mắn trong đường đời đánh gục bố.

Về Sang, hẳn vẫn còn đau lắm, bác sĩ bảo tình hình này thì khoảng một năm trở lại là hoạt động tình dục sẽ trở lại bình thường. Hẳn cứ đi ra đi vào bằng chiếc gậy ba toong, mặc bộ quần áo ngủ dài gần đến đầu gối. Hẳn lảm lỳ, không muốn nói chuyện với ai và cũng không muốn biết gì thêm về xã hội nữa. Mỗi ngày trôi qua, với hẳn không có gì mới mẻ. Không ai có thể sống thay cho hẳn, nghĩ thay cho hẳn. Hằng ngày, ông bà Vu xót xa nhìn thẳng con trai lần mò như tìm kiếm một thứ gì trong ký ức xa xôi, dường như đang lạc lối. Ông nén lòng, bà nức nở mặn chất tuổi già...

Tú đến thăm Sang, Sang ngồi duỗi đôi chân khăng khiu trước bậc thềm ốp đá hoa theo kiểu Pháp, mắt lim dim. Hẳn nhìn Tú trân trân, đôi mắt khô quắt queo, không bộc lộ nội tâm. Mẹ Sang thút thít, lấy khăn chấm nước mắt bảo Tú:

- Con để ý xem Sang cần cái gì, muốn cái gì, con giúp mẹ. Từ hôm ấy mẹ thấy nó lạ lắm. Hay soi gương, thích chải chuốt và lục lọi cả son phấn, nó lấy váy của con Như ướm thử. Mặt nó ngơ ngác, dài dại. Mẹ đau lắm!

Chẳng phải riêng mẹ đau đâu, Tú đưa hai bàn tay bấu chặt lấy gương mặt, đôi mắt gãi đỏ hoe. Thằng Sang ngơ ngác nhìn Tú, ngơ ngác không hiểu vì sao khi thấy hẳn mặc chiếc váy lụa bông bành mà mặt Tú lại đỏ lựng. Vẫn ngơ ngác, thằng Sang mỉm cười...

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: shamrock

Nguồn: Nhà xuất bản Hội nhà văn

VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 7 năm 2009